

HARLEQUIN®

Страст®

128

май '95

КРАЛЯТ НА ПЛАНИНАТА

Джойс ТИЙС

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДЖОЙС ТИЙС КРАЛЯТ НА ПЛАНИНАТА

Превод: Анелия Данаилова

chitanka.info

Единствен син в богато семейство, Бил Маккан си остава чужденец в малкото планинско градче Хилсбъро. Негова единствена приятелка е жизнерадостната Глори. За нея Бил е целият свят и мъката ѝ е безкрайна, когато един ден той напуска града.

Но ето че след години Уилям Маккан се завръща и предявява претенции към наследството си... и към жената, която някога е загубил. Ала битката няма да бъде лесна...

ПРОЛОГ

Лятото, в което навърши шест години, момчето си намери скривалище край торфеното блато от другата страна на планината Маккан. Беше най-доброто от всички скривалища, които бе имал досега. Вече три години оттогава никой, дори Биг Уил Маккан, не бе открил местонахождението на момчето в дните, когато се чувстваше прекалено неспокойно, за да се държи прилично. Край блатото нямаше много дървета, но тревата бе достатъчно висока, за да се скриеш в нея. Още повече, че след като преминеше старото трасе за свличане на трупи, не можеше да чува гласа на баща си, когато го викаше, дори ако крещеше с пълно гърло. А щом не го чуваше, не се смяташе за длъжен да отговори. После, когато страхът му, че няма да се измъкне незабелязано, отминаваше, беше свободен да бъде какъвто си иска и да прави всичко, което пожелае.

Повечето пъти първото нещо, което правеше, бе да се съблече и да поиграе няколко минути с крака в топлата тиня, след това да види колко вода ще пръсне, като се бухне в калта. Част от удоволствието му бе свързано с ужаса, който знаеше, че майка му ще преживее, ако го видеше, че се съблича съвсем гол и ходи така посред бял ден нагоре-надолу. Да не говорим пък как би реагирала, ако го зърнеше да се хвърля в дълбокия вир, разположен ей там, зад обраслия с мъх пън.

Момчето плуваше добре, но майката би сметнала, че блатото е твърде опасно място за единствения ѝ син. Едва ли някога би проумяла нуждата му да провери дали в историята за Дейви Крокет, който използвал за шнорхел куха тръстика, има поне частица истина. Момчето познаваше добре майка си и всеки път старателно почистваше и най-малката следа от тиня в късо подстриганата си черна коса, преди да се отправи неохотно към голямата къща от сив камък на върха на планината. Там нямаше място за глупости или измислици.

За съжаление, скоро разбра, че скривалището му е вече разкрито. Когато чу силния плисьък, си помисли, че големите момчета, дето се заселиха в малката бяла къщурка в подножието, са намерили любимия

му вир, но щом се вгледа през тревата, видя, че натрапникът е само едно момиченце — миниатюрно и съвсем голо. Изглеждаше му на около шест или седем години, макар да прецени по шума, който вдигаше, че плува като рибка.

На девет момчето бе доста зряло за годините си, но и инак би разбрало, че околните биха сметнали за грях, задето скришом я наблюдава. Може би трябваше да се чувства виновен, но нямаше това усещане. Тя беше най-красивото създание, което някога бе виждал — с изящното си телце, бяла кожа, къдрава червена коса и огромни сини очи — а палавата ѝ игра във водата му доставяше истинско удоволствие.

Колкото по-дълго я наблюдаваше, толкова повече тя му напомняше на онези невинни розово-бели цветя, които ограждаха блатото, но това сравнение го направи още по-предпазлив. Беше съвсем наясно какво ставаше с лекомислените насекоми, които не можеха да се сдържат и кацах на тези красиви гроздове от искряща роса. Както си летяха свободно — и в следващия момент се оказваха пленени в тъй примамливите капчици, полепнали за фините червеникави власинки на венчелистчетата. Наследило от майка си тази склонност, момчето лесно изпаднаше в отчаяние, а освен това бе развило и силно недоверие към женската красота.

Момиченцето, което наблюдаваше, имаше много красива външност, но той отдавна бе научил, че приятното лице може да прикрива студена душа. Освен подозренията, той имаше и странното усещане, че ако рискува и издаде присъствието си, непознатото създание може да сграбчи нещо дълбоко вътре в него и да го плени завинаги. А най-големият му талант вероятно бе да избягва клопките, особено онези, които му поставяха възрастните. Решавайки, че с натрапницата рискува да попадне в различна, но не по-малко опасна клопка, той отстъпи крачка назад. В същия момент чу смеха ѝ и се стъписа. Никога досега не беше чувал човек, все едно млад или стар, да се смее тъй чистосърдечно и радостно. За миг съмненията му се сториха неоснователни. Ами ако наистина беше толкова мила, колкото изглеждаше?

Само след секунди установи, че детето има невероятно остър слух и няма представа колко срамно е да ходи голо. Тя постави ръце на хълбоците и се втренчи директно в скривалището му.

— Няма ли да влезеш?

Момчето се изкашля и предпазливо прекрачи на калния бряг, все още притеснено, че се натрапва.

— Смятах да го сторя — призна с неохота, — но ме беше страх да не те уплаша.

Безгрижният смях на момиченцето му напомняше пенливата вода на поточето Хикъри, която бълбукаше по камъните.

— Ами че защо да се плаша от такива като теб? Нито си толкоз голям, нито пък изглеждаш гаден и надут, както разправят някои хора.

— Тъй ли? А ти откъде би могла да знаеш, Мъниче?

Яркосините очи с цвета на лятно небе се съсредоточиха напрегнато върху него и момчето изпита странното усещане, че проникват в душата му.

— Редовно идвам тук да те гледам как играеш разни роли — нагло го осведоми тя, — ама никак не ти помага преструването. Понякога изглеждаш тъжен и самотен, виждала съм те и да плачеш. Днес реших да дойда да си поиграем, за да не плачеш повече.

Момчето почувства неудобство и яд, като разбра, че тя знае тайната му слабост. Страните му поруменияха.

— Какво правя тук не е твоя работа!

Детето направи гримаса и рече:

— Дали ме е грижа за теб, или не, си е лично моя работа!

Изумен от тези думи, той отвърна грубо:

— Защо, по дяволите, трябва да те е грижа?

След мъчителна въздишка малката повтори това, което леля й Кери Хъбард казваше за нея.

— Боя се, че орисията ми е такава — да милея за несретните души, защото свиват сърцето ми от болка. Ето тук вътре — детето постави малката си ръчичка на сърцето и момчето изведнъж почувства как нещо го стяга в гърдите.

— Е, аз пък нямам нужда някакво сълзливо момиченце да се грижи за мен! — гласът му прозвуча настоятелно и враждебно. — Затова, махай се оттук, преди да съм насъскал кучетата. Навлязла си в частна собственост.

Без да обръща внимание на предупреждението, тя се усмихна мило и задържа топлия си поглед върху момчето, докато му подаваше ръка.

— Знам, че това си е твое място, Били, но все пак не мисля, че ще имаш нещо против да го споделиш с приятел.

При тези думи устата му зина от удивление. Не му беше позволено да има приятели, или поне не по негов избор, пък и никой никога не бе изричал галеното му име. Никой не бе дръзвал, но явно това създание с искрящи очи изобщо не се притесняваше дали ще обиди хора, които стоят по-високо от него.

— Защо ме наричаш така? — попита той с любопитство, защото беше излишно да се чуди откъде знае кой е. Родителите му бяха направили тъй, че в областта Джесъп да няма човек, който да не ги познава.

Момиченцето го погледна толкова съчувствено, че той поруменя.

— Леля ми Уини Хъбард казва, че добрите приятели се наричат с галени имена. Затова можеш да ми викаш Глори. Мъниче също ми хареса, но скоро ще порасна — заяви тя сериозно — и вече няма да звучи тъй добре.

— Сигурно си права — рече момчето, като едва сдържаше смеха си.

Много години щяха да минат, докато това мъничко създание „порасне“, само че му беше жал да ѝ го каже, за да не я засегне.

— Леля ти е права. Към приятелите трябва да се държим приятелски, тъй че нека бъде Глори.

Благодарна, че е възприел логиката ѝ, малката кимна, но едновременно с това очите ѝ дяволито проблеснаха. Със светкавично движение загреба вода в шепите си и я изля върху ризата му. А в следващия миг се гмурна в дълбоките води на вира. Със зинала уста момчето се взираше в мокрото петно, после вдигна очи, чуло радостния звън на смеха ѝ и изтананиканите думи: „Бедничкият Били, не може да ме хване. Не може да ме хване. Не може да ме хване“.

— Хайде на бас? — предизвикателно извика той, блъскайки мозъка си да измисли подходящ отговор: — Ще съжаляваш, малка Глори — изсмя се щастливо и се гмурна във водата след нея.

На брега на езерото бръмчащо насекомо кацна на едно цвете, привлечено от яркочервената му чашка. Почувства опасността и вдигна силните си криле, но вече бе твърде късно. Остана пленено от капките роса, които блестяха на слънцето.

ПЪРВА ГЛАВА

От трийсет години дърводобивната компания „Маккан Лъмбър“ спонсорираше пикника, който се организираше за Четвърти юли на градския площад. Тази година празненството започна точно навреме и всичко вървеше по план с една-единствена твърде огромна разлика — собственикът на компанията не се разхождаше насам-натам из претъпкания павилион да държи речи, да целува бебетата и да се здрависва. Биг Уил Маккан, най-влиятелният гражданин на Хилсбъро, Западна Вирджиния, бе починал, победен от чернодробното заболяване, което го измъчваше заради годините системно алкохолно препиване.

Мнозина скърбяха за него, но не поради кой знае каква привързаност. Хората се бояха, че без Биг Уил, компанията му или ще банкрутира, или ще премине в чужди ръце, а без нея, градът не би могъл да съществува.

Обикновено пикникът за Четвърти юли беше празник за града, но тази година всичко бе по-различно. Присъстващите чакаха съобщението, което щеше да определи дали в бъдеще ще бъдат в състояние да изхранват семействата си, и атмосферата в павилиона ставаше все по-мрачна. И тъй като решението за продължаване или спиране на производството зависеше от сина на Биг Уил, човек, за когото никой не бе чувал, нито пък беше виждал в продължение на почти десет години, напрежението непрекъснато растеше. Уилям Даниъл Маккан Втори бе за тях странник и малцина вярваха, че могат да се доверят на непознат.

Една групичка обаче не се бе примирила да приеме безпрекословно решението, което блудният син би благоволил да вземе. С трима мъже от семейството, чиято работа зависеше от компанията, сестрите Хъбард смятаха, че носят отговорността да въздействат на този човек в правилна посока. Естествено, той бе имал работа с тях още по времето, когато бе малко момче и може би не помнеше какво представляват, но повечето жители на Хилсбъро добре

знаеха, че когато сестрите Хъбард имат нещо да кажат, те не си мълчат, независимо дали ще се хареса, или не. Гордостта идва преди падението — това беше мотото на сестрите и те изцяло пренебрегваха хората, които не спазваха тази доктрина.

— Както винаги съм казвала, крушата не пада далеч от дървото — рече Кери Хъбард, като по този начин въведе предстоящата за дискусия тема и изгледа втренчено над металните рамки на очилата си седналата точно насреща ѝ жена с птицеподобно лице и ясни сини очи. — Мразя да говоря лошо за мъртвите, но, когато решише, Биг Уил можеше да бъде ужасно твърдоглав и започва да ми се струва, че синът му ще се окаже същият. Какво мислиш ти, Уини?

Както обикновено, преди съдържаната Уинифред да успее да отвърне, Офелия, която бе на седемдесет и пет години и бе най-възрастната от трите, отговори вместо нея:

— Съгласна съм, сестро, но това не значи, че не можем да променим решението му. Мисля, че някой трябва да се намеси и да се опита да го вразуми.

— Напълно те подкрепям, сестро — отвърна Кери. — А този пикник ни предоставя прекрасна възможност. Ако приемем горделивото му държание от погребението насам за някаква индикация, може би това ще бъде единственият случай, в който той ще благоволи да слезе от тази проклета своя планина. Братовчедката Ида-Мей Потър разправя, че прекарва времето си там изцяло в размишления за неща, дето никой не може да промени. Дори не се е мяркал в канцелариите или в дъскорезницата. Няма никакво намерение да се появи на днешния пикник, докато тя не му казала как се вълнуват хората. Предполагам, че и това не е искал да чуе.

— Ида-Мей мисли, че той има намерение да продаде компанията и да отпътува пак — рече Офелия, като поклати неодобрително глава — това ще бъде трагедия, и то не само за онези, които работят при него. Колкото и пътешествията да са му по сърце, неговото място е тук и винаги е било така. Да не говорим за това негово момченце. Представете ли си, Ида-Мей твърди, че малкият няма ни най-малка представа кой е и къде му е мястото на този свят.

С ясно доловима умолителна нотка в гласа Уинифред се намеси в разговора за първи път.

— Не е ли срамота? Едно дете трябва да расте с корени, ако иска да стане добър и стабилен човек.

Кери кимна мрачно.

— Без съмнение, сестро, нашето семейство чудесно доказва това. И при нас са се случвали трагедии, но човек всичко може да преодолее, щом има подкрепата на роднините си.

— Може и да не ни е кръвен роднина, но всички в този град ги свързва някакво родство, колкото и далеч да избягат оттук — заяви Офелия. — По тази причина мисля, че ние трябва да поемем нещата в свои ръце, не съм ли права, сестри мои? Време е този младеж да разбере, че семето не избира мястото, на което е посято, само изсмуква необходимото от почвата и се развива колкото може по-добре.

— Тогава решено — усмихна се Кери благосклонно на последния член от компанията им, който още не бе произнесъл нито дума, нито пък бе изказал одобрение. На двайсет и пет, Глория Хъбард беше много по-млада от трите си лели, но родството ѝ с тях бе очевидно, макар косата ѝ все още да не се бе превърнала от искрящо червено в снежнобяло. Очите ѝ имаха същия яркосин цвят като техните, лицето ѝ — същите фини черти и изящна костна структура, която се предаваше от поколение на поколение на всички жени от фамилия Хъбард.

В този момент обаче, когато върху нея многозначително се спряха изпълнените с надежда погледи на трите ѝ неомъжени лели, тя бе готова с удоволствие да се откаже от принадлежността си към семейния клан.

— Не и от мен! — извика тя възмутено и продължи настоятелно, като видя, че думите ѝ нямат никакъв ефект. — Аз съм последният човек на земята, когото би трябвало да молите да го увещава.

— Глупости — Кери отхвърли с царствен жест това разпалено изявление. — Като знаеш толкова много за детската психология и тъй нататък, кой по-добре от теб би могъл да се справи с тази ситуация?

— Всеки! — настоя Глори, но лелите ѝ само се усмихнаха, очевидно отхвърляйки като смехотворни възраженията ѝ.

— Помисли за невинното малко момченце, какъв ли живот е водило досега, обикаляйки от град на град, сякаш носено от течението — обади се Уини. — Е, Глори, не би казала, че това ще му се отрази благотворно, нали?

Точно за това дете Глори не искаше и да помисли, но лелите ѝ не биха приели подобна безчувственост от нейна страна, независимо какви причини има за това. Та нали, биха казали те, получи тази стипендия и се труди така упорито, за да вземеш научна степен по детска психология само защото изпитваше такава необичайна загриженост за доброто на децата? Нали ако не беше се кандидатирила за тази тъй трудно достъпна държавна субсидия, бедните дечица, които посещаваха детската ѝ градина, щяха да стоят сами вкъщи, докато родителите им са на работа.

Глори нямаше ни най-малко желание да слуша тази лекция, нито пък каквото и да е било по въпроса от страна на лелите ти.

— Ако знаех, че вие трите ще ми скроите такъв номер, никога нямаше да дойда на празненството — и подозирайки, че е жертва на сложна конспирация, попита: — И къде, ако мога да попитам, са милите ми братя?

— Отпратихме ги, за да поговорим с теб — делово отвърна Кери, като впери поглед в закачената на гърдите ѝ брошка часовник. — Не се безпокой за тях. Сигурно са в заведението на Кен и Лилия и щом започнем да се храним, ще дотичат моментално.

Офелия разтвори огромна плетена кошница и извади пържено пиле и кутия бисквити, които нареди до разнообразните соленки и закуски, пръснати по масата. През това време сестрите ѝ подреждаха чинии, сребърни прибори и чаши в отсрещния край на трапезата.

— Толкова надежди възлагаме на теб, Глори. Все някак си ще съумееш да превъзмogneш личната обида и да го убедиш, че трябва да остане верен на себе си, че никъде няма да се чувства по-добре, отколкото тук.

— Може би ще промениш мнението си, ако помислиш колко тежък е този ден за него — кротко припомни на племенницата си Уинифред и окуражително потупа ръката ѝ.

Глори понечи да се изтъкне, че и за нея денят се очертава неочаквано тежък, но замълча навреме — знаеше, че лелите ѝ ще сметнат подобна забележка за изключително егоистична. От друга страна, често ги бе чувала да защитават тезата, че милосърдието се ражда в семейството. Честно ли беше от тяхна страна да я въвличат в ситуация, която нямаше нищо общо с нея самата? Категорично не, реши тя.

— Една среща с мен само ще направи деня му още по-непоносим — възрази тя, като едва се сдържаше да не изкрещи, че е невъзможно да стори това, което искат от нея. Навремето сърцето ѝ бушуваше от любов към Уилям Даниъл Маккан Втори, но той бе погазил чувствата ѝ, а после бе заминал незнайно къде.

Като се имаше предвид унижението, което някога бе изпитала заради него, Глори би била щастлива, ако очите ѝ никога вече не го зърнеха. И ако някой в това предателско семейство се бе сетил да ѝ каже, че този човек все още не е напуснал града след погребението на баща си и ще присъства на днешното тържество, тя за нищо на света не би дошла.

— Не мога да проумея защо смятате, че ще се вслуша в съветите ми.

— Доколкото си спомням, някога притежаваше талант да го караш да слуша — рече Кери и присмехулно намигна към сестрите си зад гърба на Глори, — особено за неща, които той изобщо не искаше да чуе.

— Да, но това беше преди родителите му да го изпратят във военно училище. Не помните ли колко различен беше, след като се върна, колко зле се държеше с мен през онова последно лято, което прекара в града? — оплака се Глори, мъчейки се да изпроси малко съчувствие.

Този въпрос обаче предизвика единствено равнодушен кикот.

— О, Господи, разбира се — гордо заяви Офелия. — Ти никога не си се впечатлявала от факта, че носи името Маккан и той побесняваше от това. Понякога трябваше само да минеш край него и очите му започваха да пускат виолетови искри, като онова растение долу при потока.

— Е, не само по цвета на очите си приличат с онова отровно растение — промърмори Глори, премълчавайки, че самата тя, не един или два пъти съвсем преднамерено бе предизвиквала печално известния му темперамент. — Та той плюеше отрова.

Уинифред се усмихна носталгично и каза:

— Няма да забравя как се вбеси той, когато го бутна от мотоциклета му в градския фонтан. Със сигурност не му хареса, дето го направи на глупак пред очите на всички в града.

— В такъв случай, не е трябвало да се държи като глупак — срязва я Глори, но щом забеляза благосклонното изражение на лелите си, веднага започна да отстъпва. — Едно е да мислиш, друго — да действаш. Като се има предвид колко арогантен беше някога, не е трябвало изобщо да рискувам, а сега още по-малко бих предприела нещо, което може да го раздразни. Според мен си е единствено негова работа какво да прави или да не прави и никой не трябва да го поучава.

— Искаш завинаги ли да затворят дъскорезницата? — попита Офелия с гримаса, която винаги караше Глори да изпитва вина.

— Не, разбира се — възрази Глори, като се опита да забрави, че съдбата на трима от братята ѝ зависеше от днешното решение. — Но ако иска да продава, каквото и да кажа аз, няма да има никакво значение.

Кери очевидно не споделяше мнението ѝ.

— Ти веднъж вече му се опълчи, Глория Хъбард, и ние всички се гордеем с теб. Добър урок му даде, та вече да не обикаля градския площад с този негов мотоциклет.

Глори би предпочела да не споменават за този инцидент, особено след като знаеше, че мотивите ѝ нямаха нищо общо с чувството ѝ за граждански дълг. Двамата с Били Маккан бяха приятели от детинство, но след като се върна от частната военна академия, в която го изпрати баща му, младежът изобщо не забелязваше присъствието ѝ. В града се говореше, че е бил изхвърлен от училището за непристойни прояви само месеци преди да завърши, но този факт очевидно не притесняваше местните хубавици.

На седемнайсет Бил беше дяволски привлекателен. Облечен в черни кожени дрехи, той се завърна в градчето на мотоциклет и за девойките бе живо възплавление на онзи рискован и авантюристичен дух, който липсваше в провинциалния им живот. Нямахме момиче в Джесъп, което да не би дало душата си, само и само да се покаже с Били в обществото. Като слушаше историите им за смелите волности, които си бяха позволили с него, Глори беше убедена, че някои от тях действително са се случили. Например само след една среща с Бил, Нели Харпър се бе похвалила, че наистина са се любили.

Неприятното бе, че Глори също се включи в групата на обожателките, които си оспорваха неговото внимание. Нямахме фигурата на Нели, но повечето момчета я намираха красива и я беше

яд на Били, задето не проявява ни най-малък интерес към нея, още повече, че тя имаше силно развито собственическо чувство. Като видя, че традиционните методи не помагат, прибягна до драстични мерки и го бутна във фонтана.

Това постигна нужния ефект, спомни си Глори и направи гримаса. Били със сигурност я забеляза тогава и това постави началото на един много болезнен етап в живота ѝ, за който ѝ бе мъчително да си спомня дори след всички тези години.

Лелите ѝ обаче нямаха представа за дълбочината на нейните чувства, нито пък за причините за враждебността ѝ към Бил и Глори не смяташе да се издава.

— Както ти обяснявах — поде отново темата Кери, — някой трябва да пусне фитила под тази упорита опашка и смятам, че ти най-добре ще свършиш тази работа. Каквото и да си въобразява, неговото място е тук в тези планини, а също и на момчето.

Дори леля Уини, която обикновено взимаше страната на Глори, кимна и се съгласи с този абсурден план.

— Опитяхме се да говорим с него сами, но нищо не излезе. Не прие поканата ни за вечеря, дори когато обещахме, че ще му приготвя баница със сладки картофи. Сякаш не иска да има нищо общо с когото и да е било от областта.

— Тогава да го оставим на мира — предложи Глори, но думите ѝ увиснаха във въздуха.

— Сега всичко зависи от теб, Глори — заяви Кери. — Трябва да му покажеш къде са задълженията му.

Глори вдигна умолително очи към небето, усещайки, че нищо друго не би могло да я спаси сега, освен някаква свръхестествена намеса. Все пак не се отказа от битката.

— Слушай, лельо Кери, не мога...

— Виждам, че момчетата идват, затова започвайте да се храните, преди да са изяли всичко — предотврати по-нататъшните спорове Офелия, като прехвърли вниманието си върху храната в чинията.

Още през първата седмица, след като загубиха родителите си в грипната епидемия и се преместиха при трите неомъжени сестри на дядо им, петте сирачета от фамилия Хъбард — четири палави момчета и малко бърливо момиченце — разбраха, че не трябва да безпокоят леля си Офелия, докато се храни. Тя твърдеше, че има

свръхчувствителен стомах, и макар никой да не бе свидетел на физическите прояви на тази болест, не се намираха желаещи да предизвикат някоя от характерните ѝ „жлъчни кризи“. Натякванията към виновника не спираха в продължение на седмици.

— Господи! Наистина ли всички тези хора са работили за дядо ми?

Бил Маккан се усмихна на сина си, който недоверчиво бе ококорил очи.

— Не всички, Джейми, но повечето от тях — призна той и се намръщи, усетил внезапен спазъм в стомаха си, когато приближи павилиона. За последен път се бе изкачвал по широките боядисани стъпала и бе седял на запазените за семейството сгъваеми столове, когато бе на осемнайсет години и макар вече да бе зрял уравновесен мъж перспективата да повтори това му бе неприятна. Напъха ръце в джобовете на избелелите си джинси и попипа сгънатите листове с речта си. Това му напомни, че днес за последен път ще му се наложи да заеме мястото си като член на фамилия Маккан.

— Имаме ли роднински връзки и с други хора, освен с госпожица Ида?

— С Ида не сме родственици — отвърна Бил, без да отмества поглед от трапезата и дървения подиум. Ако през последните десет години не бяха настъпили промени, тя трябваше да е тук със семейството си.

Да, така беше. Усещаше присъствието ѝ. Явно не бе загубил шестото чувство, което винаги се задействаше, когато се отнасяше до нея.

Слава Богу, не му остана време да мисли за това, че всеки момент отново ще види Глория-Елоиз Хъбард. Последният му коментар бе предизвикал възмущение у шестгодишния Джейми и за разлика от баща си на тази възраст, той имаше смелостта свободно да изразява мнението си.

— Роднини сме! — извика той. — Тя ми го каза. Каза, че макар да сме били далеч, роднинството си остава.

Стомахът на Бил отново се сви, този път от чувство за вина.

— Ние с теб сме роднини — рече Бил, като се постара гласът му да прозвучи равнодушно, — а останалите са просто хора, които се познават добре, но нямат истинска кръвна връзка. По-скоро приятели.

— О — въздъхна момчето разочаровано, после се усмихна, — нямам нищо против, стига да завържа много нови приятелства.

— Джейми... — започна Бил, ала внезапно млъкна. Тъй като не се установяваха задълго на едно място, момчето не бе успяло да създаде трайни познанства и желанието му беше напълно нормално. За жалост, и в Хилсбъро нямаше да останат по-дълго от необходимото, но това не значеше, че Джейми не трябва да се забавлява, докато са тук. — Ако нещата не са се променили от моето детство насам, ще откриеш куп момчета зад павилиона. Щом свърша с речта, ще дойда при теб.

— Господи, тате, та този град е прекрасен. Защо не намериш работа тук, за да постоим по-дълго — рече Джейми, щастливо ухилен.

При тази забележка застаналият на стълбите набит мъж на средна възраст избухна в гръмогласен смях.

— Уил Младши, имам една службица долу в закусвалнята — пошегува се Калиб Бонър, — ако се интересуваш, ела! Откак ме избраха за кмет, не мога да прекарвам цялото си време зад бара, но съм сигурен, че клиентите с удоволствие ще ти дават поръчките си. Разбира се, не е добре платено, но мястото е твое, стига да го искаш.

— Благодаря, господин Бонър — отвърна Бил, подемайки шегата на по-възрастния мъж, тъй като трудно би могъл да обясни на сина си абсурдността на подобно предложение. За Джейми всички предложения за работа, които баща му получаваше, заслужаваха сериозно обмисляне, и тъй като нямаше представа от завещания и наследства, за него житейската философия все още се базираше на принципа добра надница за добре свършена работа.

— А кое е това момченце? — мъжът прехвърли вниманието си върху Джейми. Момчето подаде ръка.

— Джеймс Маккан, сър, но предпочитам да ме наричат Джейми, така както баща ми предпочита Бил пред Уил Младши. Откакто сме дошли, все им разправям, че е прекалено стар, за да му викат младши.

— Да, наистина — съгласи се Калиб и хвърли нервен поглед към бащата, преди да стисне ръката на момчето.

— Добре, Бил ще бъде, а пък аз много се гордея, че се запознахме, Джейми.

— Ако приеме предложението ви, татко със сигурност ще работи здраво, много съвестен работник е — заобяснява Джейми, без да съзнава, че Бил не се нуждае от реклама в Хилсбъро.

Бил видя как рунтавите вежди на Калиб се повдигнаха при това изумително сведение, но не сметна за нужно да обяснява подробно, а само рече:

— Както сигурно разбирате, господин Бонър, Джейми не е съвсем наясно с някои неща.

Из планините хората не разпитваха много за личния живот на другите, затова Калиб само кимна, но не успя съвсем да прикрие изненадата си. Бил не предложи по-нататъшен коментар, но за съжаление синът му упорито продължи:

— Татко е работил на толкова много места. И е сръчен във всичко, което похване, но най-обича работата на открито. Например миналата година помогна да построят истинско дълго шосе.

Бил призна неохотно само за да спести по-нататъшни подробности за себе си:

— Работих при строежа на магистралата в Тулса.

— Господи! — възкликна Калиб и ги поведе по стълбите, като гладеше с ръка пооредялата си коса, сякаш с този жест помагаше на мозъка си да поеме невероятната информация — единственият син на Биг Уил и Лорийн Маккан да се занимава с физически труд.

Калиб Бонър бе поддържал добри отношения със стария, но сега започваше да предусеща, че положението със сина му нямаше да е така гладко. Краят на мандата на кмета приближаваше и той смяташе да се кандидатира отново, затова не можеше да си позволи да обиди мъжа, в чиято власт сега бе целият град.

С бащински жест, който в миналото му бе осигурил не един глас, Калиб разроши косата на малкия.

— Както разбирам, не си чувал често татко да държи речи, нали?

— Не, сър — призна Джейми. — Но не се притеснявам. Всичко му е написано на един лист, тъй че няма да се изложи.

Още щом Бил зае мястото си на подиума, разбра, че спокойствието на сина му е било неоснователно. Не беше нервен. Чувството, което изпитваше, бе по-скоро паника.

Очаквателно мълчание изпълни павилиона, когато Калиб представи Бил на множеството, но атмосферата съвсем не бе

доброжелателна. Напрежението се чувстваше във въздуха съвсем осезателно и Бил усети, че устните му пресъхват. Израствайки в рода Маккан, той бе свикнал да очаква известна враждебност у околните и като дете често се сблъскваше със завистта и неприязънта на хората, макар обикновено те да се криеха зад усмихнати лица и приятни думи.

Днес никой дори не си правеше труд да се усмихва.

С нарастващо притеснение Бил бавно разгъна листа, на който бе написана речта му. Няколко секунди се взираше в написаното, но не можеше да започне. В настъпилата неловка тишина той обхвана с поглед морето от лица, някои познати, други не, и сякаш метална скоба стегна гърлото му.

Един въпрос не му даваше мира. Можеше ли да постъпи както бе решил и да продължи да живее без угризения? Хилсбъро беше градче, което съществуваше благодарение на компанията, а компанията бе на Биг Уил, не негова. Дали обаче някой щеше да се сети за това, когато чековете престанеха да идват? Не вярваше в това и изведнъж реши, че няма право да ги моли да опитат. Нима ако продадеше бизнеса, последствията не биха били много по-ужасни, от който и да е грях, извършен от собствения му баща? Без „Маккан Лъмбър“ не би съществувало и поселището.

В този момент я съзря. Очите му я намериха, като че ли притеглени от магнит и годините сякаш се стопиха. Стори му се такава, каквато я бе видял първия път — предизвикателна, със сини като небето очи, които искряха насмешливо, с коса, блеснала на слънцето като огнен пламък. „Бедният Били не може да ме хване. Не може да ме хване“.

— Хайде на бас! — бе изрекъл думите.

Със свито гърло Бил погледна речта, после смачка ненужната хартийка. Прочисти гърло и заговори решително:

— От днес „Маккан Лъмбър Къмпани“ се връща в производство. Едва ли ще възвърнем пълните смени, докато не разрешим съществуващите проблеми, но обещавам, че ще настъпят огромни промени, в начина, по който оперира компанията. Онези от вас, които са били на работа непосредствено преди закриването на производството, могат да се върнат по работните си места във вторник — завърши той рязко и не се сети какво повече да добави.

Почувства се неловко от аплодисментите, които посрещнаха мизерната му реч и се отдръпна. След тази жертва градът му дължеше награда, но единственото нещо, което би поискал, беше Глория Хъбард. Сега, когато Биг Уил беше мъртъв, между тях нямаше прегради и това уталожиха част от разочарованието, което мисълта за предстоящата чиновническа работа му донесе.

Той потърси младата жена сред тълпата, но изражението ѝ не му хареса. Кожата ѝ бе станала пепелявосива, а каменното ѝ лице подсказваше на всеки, който я погледнеше, колко малко я интересуват нечий филантропски решения. Всички в града искаха Бил да остане, но Глори мечтаеше да види гърба му завинаги.

Калиб се качи на подиума и извика:

— Времената се променят, приятели, но някои промени са за добро.

От мястото си Бил не виждаше Глори, но и съвсем не държеше да зърне изражението ѝ, когато младата жена чуеше приветствените думи на кмета. Като дете Бил често бе ставал жертва на избухливия ѝ нрав и сега можеше да си представи огнените искри в очите ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Глори се движеше с тълпата към градския резервоар, като се надяваше, че не привлеча вниманието сред множеството пъстри летни рокли. Почти десет години не бе виждала Били Маккан, но на външен вид той не се бе променил много. И както установи със съжаление, реакциите ѝ към него също не бяха по-различни. Наистина, в първия миг, когато го зърна, се бе почувствала толкова неочаквано развълнувана, че неволно потръпна.

Беше забравила колко е привлекателен — тъмна коса, тъмни очи, силно загоряла от слънцето кожа. По причини, неизвестни и на самата нея, този мъж винаги я бе привличал. Може би защото обичаше да си седи вкъщи и авантюристичното излъчване, което трептеше около стройното му тяло като ореол, бе невероятна притегателна сила, или пък той притежаваше обаяние, на което тя не можеше да устои. Сега това притегляне бе дори по-осезаемо от времето, когато бяха деца, чувствата бяха по-силни от тези в юношеска възраст.

На двайсет и девет години Били бе вече зрял мъж. Глори трябваше с изненада да признае, че сексуалното му излъчване не бе намаляло с годините.

Беше малко по-висок, позаякнал в раменете, а бедрата му бяха все така стройни — дори най-обикновените избелели джинси подтикваха към греховни помисли. Глори си каза с тъга, че тя също, макар да ѝ липсваха пищност на формите и импозантна височина, беше вече зряла жена, похабила, за съжаление, твърде много години в стремежа си да забрави Били.

До днес бе смятала, че усилията ѝ са били възнаградени, но когато усети втренчения му поглед, сякаш годините на раздяла изчезнаха, и тя в миг разбра, че всичко е било напразно. Както хиляди пъти преди това, Бил ѝ се усмихна ослепително и цялото ѝ тяло потръпна от удоволствие, все едно още беше влюбена до уши ученичка. Но този път си обеща, че по-скоро би умряла, отколкото да признае, че изпитва каквито и да било чувства към него. Веднъж той я

бе отхвърлил, жестоко и безапелационно, и тя повече нямаше да му даде шанс — поне ако ѝ стигнат силите.

Навремето Били я бе научил на толкова много неща, но най-тежкият урок бе засегнал женската ѝ гордост. В отношенията си с Били не бе запазила и капчица от нея и това бе най-голямата ѝ грешка. През лятото, в което навърши шестнайсет години, дори успя да си въобрази, че означава за Бил повече, от което и да е друго момиче, че той започва да се влюбва в нея, но много скоро разбра колко е била лековерна.

Сега, като се спомняше за този бурен период от живота си, Глори прие за истинско чудо факта, че Бил сложи край на краткия им романс, преди името ѝ да попадне в списъка на покорените женски сърца. Но вместо да е благодарна на съдбата за това, тя го бе сметнала като доказателство, че изобщо не е в състояние да привлече някой мъж. Слава Богу, малко след унизителната им среща в Хънтърс Гроув Били напусна града и тръгна да завоюва нови, неизследвани територии.

Само при спомена за тази ужасна вечер лицето на Глори пламна като божур. За едно поне беше доволна — неочакваното му изявление я бе освободило от задължението да го убеждава да промени решението си. Бил и синът му щяха да останат в Хилсбъро, точно както искаха лелите ѝ, братята ѝ и очевидно всички жители на града, с изключение на нея.

— Как си, Глори? Толкова години минаха.

По-малко, отколкото бих желала, помисли си тя с горчивина. Как съжаляваше, че не е увиснала на ръката на красив мургав съпруг или поне на дългогодишен приятел, когато се насили да обърне лице към притежателя на този плътен, запомнящ се глас.

— Никак не си се променила — подхвърли той.

Глори си обеща, че на всяка цена ще му докаже противното. Може би му изглеждаше почти същата, но в действителност бе прибавила значителна доза изисканост от добрите стари времена насам. По време на студентството си бе излизала с неколцина мъже, които съвсем не намираха за лоша не особено пищната ѝ фигура. Наивната гимназистка, която Бил помнеше, я нямаше вече.

Отблизо обаче Бил изглеждаше още по-добре и устата ѝ пресъхна, както ставаше винаги, когато той бе до нея.

— Били... Уилям... Искам да кажа, Бил... — младата жена смутено се почуди как да го нарече.

— Бил звучи чудесно — рече той и плъзна поглед по тялото ѝ.
— Бил — повтори тя покорно, — и ти не си се променил много.
— Може и да не се забелязва, но съм друг човек.

Глори като че ли долови закана в гласа му. Всъщност мъжът винаги бе представлявал заплаха за нея, ако не физическа, то емоционална. Младата жена реши, че е най-добре да предотврати по-нататъшни опити за разговор. Усмихна се за довиждане и понечи да се обърне, но очевидно Бил смяташе да продължи мъчението.

— Бих искал да те запозная със сина си Джейми.

Глори присви очи и усети как сърцето ѝ подскочи, после с мрачно изражение се приготви за запознанството. Фактът, че Бил има дете от друга жена, я нараняваше жестоко, но тя никога не би го показала. Когато се обърна, срещна познати тъмновиолетови очи, същите като на бащата.

— Джейми — прошепна тя, неспособна да се овладее, забелязала луничките по нослето и червеникавия оттенък в кестенявата коса, — много ми е приятно да се запознаем.

— На мен също, госпожо — учтиво отвърна детето.

В този момент откъм резервоара се чу трясък. Кметът Бонър изкрещя и цамбурна във водата, след като дъската, на която седеше, се счупи на две. Посрещна го бурен смях и Джейми хукна да провери какво се е случило.

Глори го проследи с очи, после вирна брадичка и се обърна към Бил.

— Красиво момче — призна искрено и прехапа устни в опит да потисне любопитството си. — Избягал си и си се оженил за жена с червена коса и лунички, Били? Само дотук ли беше приликата между нас двете?

— Внимавай да не те чуе — засмя се Бил. — На тази възраст ще го приеме като обида.

Бил бе невероятно доволен от откритието, че в този свят все още има неща, които не са се променили. Струваше му се, че Глория Хъбард бе запазила същата всеотдайност, която притежаваше като младо момиче. След жестокия начин, по който се отнесе с нея навремето, не бе очаквал топло посрещане, и фактът, че тя намери достатъчно благородство в себе си, за да направи комплимент на сина му, сгря сърцето му.

С типичната си обезоръжаваща усмивка, която неминуемо му печелеше възхищение сред слабия пол, той попита:

— Може би имаш предвид красив... като баща си?

Като всички жени и Глори бе запленена от тази очарователна усмивка, но лицето ѝ се сгърчи веднага щом тя се сети за майката на момчето.

— Ида-Мей ни разказа, че съпругата ти починала по време на раждане. Съжалявам. Сигурно ви е било много тежко на двамата с Джейми.

Бил сви устни. Не му беше времето и мястото да се впуска в продължителни обяснения за жената, която бе родила Джейми. Но се почувства лицемер, като прие съболезнованията на Глори.

— Майката на Джейми не ми е била съпруга.

— О — Глори се почувства глупаво, — не знаех.

— Много неща не знаеш за мен, Глори. Ала се боя, че както ти, така и всички останали в този град, ще научите за мен повече, отколкото бихте искали.

Глори не знаеше как да приеме това изявление, още повече, че в тона прозвуча едва ли не... зловеща нотка.

— Преди малко каза, че почти не съм се променила, но и аз не съм момичето, което познаваше в миналото. Научих да не се забърквам в неща, които не са моя работа.

Бил се раздражни от внезапната студенина в гласа ѝ. Усмихна се подигравателно и рече:

— Някога всичко, което правех, те интересуваше.

Ето, нещата се изясняваха! Останал си бе същият надут фукльо.

— Да, някога не ми беше безразличен — припомни му тя със сладниково нежен глас. — Но тогава бях много млада и много глупава.

— Много млада и много красива — поправи я той с онзи плътен, галещ глас, който тя никога не успя да забрави. — И невероятно съблазнителна.

Съзрял изумлението ѝ, Бил се запромъква през тълпата, за да открие сина си, който имаше отвратителния навик да се губи. Откри го край оградата и успокоен се обърна да хвърли последен поглед на Глори. Тя стоеше на същото място, загледана след него.

Бил ѝ изпрати мълчаливо послание с искрящи очи — за пръв път откакто преди години една девойка го направи за смях пред всички и

го бутна в градския фонтан, той се почувства изпълнен с мъжествена решителност. *Хубаво си помисли над думите ми, Глори Хъбард.*

Заради сериозното заболяване на Биг Уил дъскорезницата бе затворена вече повече от месец, но точно в шест часа във вторник сутрин, както бе обещал Били, сирената обяви началото на работния ден. За Глори това означаваше, че трябва да има готовност да поеме поне двайсетина деца в предучилищната група, която през последните четири седмици наброяваше само осем присъстващи. Слава Богу, още с пристигането на децата, дойдоха и трите млади жени, които и помагаха в детската градина, преди да намалее капацитетът на дъскорезницата.

— В най-близко време ще трябва да си прокараш телефон у дома, Лорийн Милър — намръщи се Глори на първата жена, която влезе в просторната едноетажна сграда.

— Не е нужно. Нали си знаех, че ще ме чакаш и дойдох веднага.

Макар тонът ѝ да бе строг и заплашителен, Глори непрекъснато се изумяваше как нито едно от децата не се страхуваше от Лорийн, която се извисяваше над тях като великан с нейните поне метър и осемдесет и говореше с дрезгав мъжки глас. И те като Глори сигурно усещаха, че това е може би най-нежният гигант на планетата.

— Не трябваше да се притеснявам — Глори заканително размаха пръст към влизащите Синди Потър и Беки Милър. И двете едва бяха прехвърлили двасетте, но вече бяха омъжени. Беки имаше пет деца. — А вас се опитвах да открия цяла събота и неделя, но никой не отговаряше.

— С Бен се наслаждавахме на последните дни от отпуската — обясни Синди с блажена усмивка. — Сигурно ще ни бъде последната.

— А аз бях при майка ми — рече Беки и издърпа ръце от вкопчените в нея деца — четиригодишната ѝ дъщеря и двегодишния ѝ син. — Хайде, милички, влизайте. Най-големият ми син ни съобщи, че дъскорезницата ще започне работа днес, та снощи се върнах. Сега, когато и Том е безработен, не мога да ти опиша колко ни липсваше моята заплата.

Глори бе доволна. Откакто преди три години отвори детската градина, откри няколко нови дейности, които можеше да предложи на

хората. Сега под опеката ѝ бяха три нововъведения — кооперация за хранителни продукти, която намаляваше себестойността на стоките, магазин за дрехи втора употреба и програма за народни изкуства, която стимулираше местните жени да разработват, споделят и пласират практическите си умения. Тъй че, макар да не можеше да се сравнява с „Маккан Лъмбър“, Глори беше един от сериозните работодатели в Хилсбъро.

Зачуди се как ли ще реагира Бил Маккан, ако разбере това, после се упрекна, че отново мисли за него. Както си казваше милион пъти от пикника насам, нямаше никаква работа с този мъж. Та какво я беше грижа за реакциите му?

— Хайде, Райли Томас, намери онази хубава книжка с картинки и нека видим дали старият бухал още безпокои своите горски приятели — рече Лорийн и грабна един току-що проходил малчуган.

Докато се отдалечаваше, Глори чу как останалите шумно се струпяха около младата жена, за да чуят приказката. През следващите два часа помогна да надпишат и разпределят храната, после се върна в помещенията за игра и се включи при храненето на закуска. Преди обяд вече бе изпратила писмата си и бе провела над двайсет телефонни разговора с местни бизнесмени, които агитираше да подпомогнат финансово следващия проект в списъка ѝ — клиника, която да осигури добро медицинско обслужване за бедните. Помогна при сервирането на обяда, надзираваше детските игри преди следобедната почивка, а останалата част от деня до късна вечер посвети на колегите от центъра за народни изкуства.

Винаги с удоволствие изминаваше пеша трите километра до дома си, защото само тогава можеше да се наслади на величествените планини.

Хилсбъро се намираше в икономически най-изостаналата част на страната, но за Глори нямаше по-красиво място на света. Почвата бе плодородна, богата на гори и овощни градини, в езерата и реките течеше кристално бистра вода.

Глори поемаше въздух с пълни гърди. Както винаги, се носеше уханието на горски цветя и бор, на зелена трева. Беше малко след залез-слънце, тъй че не се чуваше птича песен, но по ливадите от двете страни на шосето се виждаше голямо разнообразие на пернати. Чу крякането на жаби, когато прескачаше поточето Хикъри, и докато

стигне до миниатюрната си бяла къщичка, сгушена под дърветата, луната беше вече изгряла и щурците подеха своите песни.

Вървеше по каменната пътечка и тананикаше, когато на верандата се появи тъмен силует и я стресна.

— Кой е? — тревожно попита тя, но не получи друг отговор, освен ритмичното поскърцване на градинската люлка.

Страхът ѝ премина. Очевидно новата идея на най-големия ѝ брат Кени бе да я изплаши до смърт, та да я убеди, че е неразумно да живее сама.

— Слушай, подло животинче такова! Можеш колкото си искаш да ме нападаш иззад храсталаците или да ми се хвърляш от дърветата, но няма да се преместя в града — изкачвайки сърдито стъпалата, тя продължаваше да нарежда: — Колко пъти ще трябва да повтарям, преди ти и двамата ти безмозъчни братя най-после да схванете, че е безсмислено да упорствате?

— Мисля, че един път стига — отвърна мъжки глас, но не беше на Кени, нито пък на Дейвид или Зик. Беше гласът на Уилям Маккан!

— Какво правиш тук? — заекна Глори и застина на най-горното стъпало, като наблюдаваше как от тъмната вътрешност на верандата се появи строен мъж, облечен в тъмносиня фланелка и черни джинси.

Глори се раздрази, когато мъжът спокойно и уверено се придвижи до входната врата, заби юмрук в точно определено място на боядисаната дървена стена и запали осветлението.

— Не знаех, че някой още живее тук — дрезгаво призна той. — Ида-Мей ми каза, че след като ти и братята ти сте пораснали и сте напуснали дома, лелите ти са купили къща в града.

— Така е — отвърна Глори, като се надяваше, че Бил няма да забележи как треперят краката и, — но когато се върнах от колежа, ми предложиха да наема тази къща и аз се съгласих, макар че братята ми възразиха. Смятат, че не е безопасно да живея сама, още повече на място, което е тъй отдалечено от града.

— И аз си помислих същото — рече Бил и прикри усмивката си, като си спомни възмутената тирада, която изслуша. — И разбирам откъде идват опасенията им. В днешно време имат сериозни причини за безпокойство. Светът не е вече тъй невинен, както в нашето детство.

Глори разпозна циничните нотки в гласа му, долови и искрената тъга.

— Затова ли си дошъл? Търсиш изгубени светове?

Бил бе забравил за способността на Глори да чете мислите му. Както като дете, така и сега, нейната интуиция го уплаши.

— Може би — процеди той през зъби и веднага смени темата. — Кени спомена, че брат ти Джеси напуснал града година след мен и тръгнал да си търси късмета. Винаги съм харесвал Джес. Не вярвам да обича да пише, но все пак, имаш ли някакви вести от него?

На Глори също не ѝ се искаше да затъва във философски разговори, но пък не желаше и да обсъжда отсъстващия си брат. Навремето, когато ги наблюдаваше да играят заедно, трябваше да признае, че между най-добрия ѝ приятел Били и любимия ѝ брат, превърнал се в черна овца на фамилия Хъбард, освен възрастта имаше много други общи неща.

Доста неохотно, тя му каза местонахождението на Джес, като изпусна дребната подробност, че той се мотае безцелно от град на град.

— Последното, което чухме е, че работи в голяма животновъдна ферма в Монтана.

— И аз работех на подобно място известно време, преди да се роди Джейми. Хубав, честен труд, но се съсипваш от работа. После не можеш да стоиш на краката си.

През ученическите си години Глори не можеше да откъсне очи от тесните джинси на Бил и сега с ужас установи, че отново плъзва поглед към стройните му крака. А още повече се вбеси, като видя, че той е уловил моментната ѝ недискретност.

— Не, язденето не ми е повлияло — подхвърли той със закачлива усмивка, — ако за това се чудеше.

Глори излъга безсрамно, само и само да се измъкне от може би най-неловкия момент в живота си.

— Аз... Стори ми се, че леко накуцваш на пикника.

— Сигурен бях, че си забелязала — отвърна той иронично и очевидно изпита удоволствие, като видя порумениялото ѝ лице. После, за неин най-голям ужас, протегна ръка и покровителствено повдигна брадичката ѝ. — Една жена, която още може да се изчервява. Като говорим за невинност и изгубени светове...

Гневът на Глори растеше. Младата жена едва се удържаше да не тропне с крак и да изкрещи, че вече не е дете.

— Може би ти е приятно да мислиш така — презрително отвърна тя, — но съвсем не съм тъй невинна.

— Наистина ли? — изненадано повдигна вежди Бил.

— За теб може да е ужасно, но някои от нас предпочитат да са в крак с времето.

— И ти спадаш към тяхната група?

Без да усети клопката, Глори заяви:

— Разбира се.

— Щом като си модерна жена, това няма да те шокира толкова — рече Бил, сграбчи я за раменете и я привлече в прегръдките си.

В началото целувката бе сякаш продиктувана от обикновено любопитство, но само след секунди стана настойчива и агресивна. Още щом вкуси устните ѝ, Бил бе завладян от жаждата, която бе потискал през всички тези години и страстта му се разгоря.

Не бе имал подобни намерения, но бе свикнал да дава на жените това, което искат и, ако питаха него, Глори сама си бе виновна за всичко. Естествено, тя не подозираше, че бе мечтал за нея през изминалите години и не би могла да предположи как ще му подейства твърдението ѝ, че има опит с мъжете. Бил се опитваше да обясни собствената си реакция, но след като постигна своето, смяташе да се отдаде на момента изцяло.

Глори се чувстваше безпомощна в обятията му. Нямахше сили да се противопостави, потънала в еуфоричен хаос от спомени. Толкова отдавна не бе целувана от мъж, способен да я накара да се почувства желана — талант, който Били притежаваше още като гимназист. Той ѝ бе дал първата целувка, беше я научил какво значи да изпиташ страст, но Глори не можеше да забрави какво се бе случило, след като учителят бе решил, че урокът е приключил.

Бил почувства как гърдите ѝ се притискат към неговите и вдигна глава, преди да загуби способността да се владее. Вгледа се в подпухналите ѝ устни, докато тя мечтателно се взираше в него.

— Господи, колко много си научила — похвали я той, но в гласа му прозвуча разочарование. — Предполагам, не излъга за загубата на невинност, нали?

Циничната извивка на устните му върна Глори бързо към реалността. Прииска ѝ се да оттегли думите си, но същевременно

желаеше да докаже, че не е онова невинно и беззащитно създание, което той бе изоставил.

— Как бих могла? На двайсет и шест години съм, нали?

— Но не си се омъжила — рече той и се отдръпна, — нито пък си се сгодила или подхванала сериозна връзка с някого, ако може да се вярва на Ида-Мей.

Вбесена от предположението, че тази досадница братовчедка ѝ може да му е разказала твърде много, Глори се помъчи да даде сравнително приемливо обяснение.

— Нима си забравил? Никой не споделя с Ида-Мей Потър повече, отколкото би искал тя да научи. Иначе личните му тайни биха станали достояние на всички в града.

— Не, не съм забравил — отвърна Бил и стисна челюст, като си спомни онзи ден, в който баща му направи разправия заради отношенията му с Глори. Винаги бе подозирал, че точно Ида-Мей е предупредила стария за разцъфващата връзка, но тъй като икономката проявяваше по-топли чувства към него, отколкото собствената му майка, никога не бе поискал обяснение от нея. Освен това, след като разговорът приключи и събитията взеха непоправим обрат, не виждаше смисъл да обвинява жената, че е казала нещо, което той сам отдавна събираше кураж да сподели.

Глори нетърпеливо тръсна глава и това предизвикателно движение изтръгна Бил от унеса.

— Сега вече никога няма да забравя колко добре се целуваш — провлече думите той и се засмя, зърнал възмуцението, заискрило в очите на младата жена. — Или колко приятно ти беше да се целуваш с мен. Щом си станала модерна съвременна жена, нищо не би ни попречило някой друг път, като се върна, да правим любов и да видим дали ще ни хареса.

Глори положи неимоверни усилия, за да се въздържи и да не реагира като скандализирана викторианска девственица. Тя вдигна предизвикателно брадичка и се отдръпна. Когато Бил ѝ отвори вратата, не се шмугна набързо вътре, а влезе бавно и спокойно. Извърна се, погледна мъжа през мрежата на вратата и рече:

— Почти бях забравила колко си арогантен и самомнителен. След като ми припомни, надявам се никога да няма „друг път, като се върна“.

— Но аз се върнах, Глори — напомни ѝ той с ослепителна усмивка. — И този път ще остана.

Глори затръшна тежката дъбова врата, която винаги оставяше отворена през лятото. За жалост, дървото не бе достатъчно дебело, за да заглуши думите на Бил на сбогуване:

— Лека нощ, скъпа. Спокойни и приятни сънища.

Глори знаеше, че докато Били Маккан живее в Джесъп, тя няма да може да спи спокойно и сънищата ѝ едва ли ще бъдат приятни. За пръв път през живота си дръпна тежкото метално резе и си легна зад заключена врата.

ТРЕТА ГЛАВА

Глори спа до късно на следващата сутрин. Беше събота, денят обещаваше да бъде горещ и младата жена предпочете да поседи на верандата, вместо да се занимава с домакинска работа. Човек трябва да си почива понякога и днес беше нейният ден, реши тя. Обу срязани до коленете джинси и бяла блуза с голи рамене, приготви си кана с лимонада. Взе криминалния роман, който отдавна възнамеряваше да прочете, и се запъти към люлката.

Усети раздвижването сред дърветата наоколо много преди момчето да изникне изпод клоните и да я забележи. Първата му реакция беше инстинктивно да изтича при нея, което ѝ подсказа, че се е скитало изгубено от доста време, но щом тя му махна да приближи, то изправи рамене и позабави крачка. Точно като баща си, малчуганът беше прекалено горд да признае, че се е загубил или че изпитва страх.

За да прикрие следите от плача, той бързо прокара юмрук по зачервените си страни, после избърса длани в джинсите. Напъха ръце в джобовете и опита да си подсвирква. В този момент толкова приличаше на Били, че сърцето ѝ се сви.

— Добър ден, госпожо, помните ли ме? — гласът звучеше съвсем нехайно, но Глори лесно се досети как се чувства малкият по многото драскотини по ръцете му и петната от засъхнали сълзи по фланелката. — Запознахме се на пикника — подсети я той и неволно издаде облекчението си, когато тя кимна. — Познавате моя баща.

— Точно така — рече Глори, без да споменава ужасния му външен вид и лекото потрепване на долната му устна. — Аз съм Глори Хъбард, стара приятелка на татко ти и една от най-близките ви съседки.

Детето очевидно се ободри, походката му стана по-самоуверена.

— Тогава, надявам се, нямате нищо против, че дойдох непоканен. Ида-Мей ми е казвала, че тук е прието да се ходи на гости по съседски.

— Така е — отвърна Глори и неволно откликна на подкупващата усмивка на момчето.

Старяеше се да не обръща внимание на непокорната кестенява коса, която падаше по челото му, или на непринудения му небрежен изговор. Беше истински син на баща си и, без да иска, Глори го хареса.

— Можеш да идваш винаги, когато поискаш.

Някой го бе научил да се държи почтително към по-възрастните, тъй като детето лесно намери точното обръщение:

— Благодаря ви, госпожице Хъбард.

Джейми Маккан не би позволил да го глежат като бебе, макар да не беше далеч от тази възраст, и Глори нямаше желание да накърни едва напъпилата мъжка гордост. Щом предпочиташе да представя посещенията си като светска визита, тя с удоволствие ще се съобрази с това. Глори също се бе губила в гората много пъти и знаеше какво е да ти натякват колко си бил глупав. Беше го разбрала още на възрастта на Джейми.

— Познавам баща ти от момче горе-долу на твоите години — рече тя с намерението да започне разговор.

— Наистина ли?

— Наистина — разбираше съмнението му, че големият и силен татко някога е бил толкова малък. След срещата им преди няколко дни тя също трудно си спомняше този факт, а и с огромно усилие забравяше други неща, свързани с него, например колко прекрасно бе чувството, когато топлите му устни се впиваха в нейните. — Много приличаш на него.

— Само че имам лунички — въздъхна Джейми и по отвратената гримаса, която направи, лесно можеше да се предположи, че му се присмиват заради малките точици по лицето.

Глори ясно можеше да си представи подигравките, след като имаше нещастieto да е сестра на четирима руси младежи, които, взети заедно дори, нямаха ни една луничка по себе си. Тя показа златистите точици по носа си и заяви:

— Съвсем случайно аз пък харесвам лунички. Някои от най-добрите хора, които познавам, имат лунички.

Джейми се вгледа в лицето ѝ за секунди, после шумно въздъхна.

— И аз ги харесвам — каза той и двамата се усмихнаха заговорнически един на друг.

Глори му махна с ръка да дойде на люлката, извади чаши и наля на двамата лимонада. От опит знаеше, че момчетата на тази възраст имат повече енергия, отколкото могат да изразходват, но малчуганът пред нея без съмнение ѝ беше благодарен, задето му направи знак да седне, и побърза да изпълни поканата.

— Беше излязъл на разузнавателна експедиция, преди да ме посетиш, нали, Джейми?

— Да, госпожице — призна той и избърса калта от панталоните си, преди да седне.

Глори още веднъж се възхити от добрите му маниери, когато момчето прие предложената чаша и я изпи на един дъх. Младата жена дори не бе докоснала своята.

— С татко обичаме да изследваме разни места, но той беше... твърде зает, за да дойде с мен днес.

— Разбирам. Е, изминал си доста дълъг път от вас дотук тази сутрин. Може би три или четири километра — рече тя и едва потисна усмивката си, като видя как тъмните очи на момчето жадно се впиха в каната с лимонада. — Сигурно си доста уморен и жаден, след подобно пътешествие. Още една чаша?

— С удоволствие, благодаря — любезно отвърна детето и шумно изпи лимонадата. Избърса уста, пое дълбоко въздух и призна: — Още не се ориентирам много добре наоколо. Знаете ли по-пряк път, по който да стигна до дома?

— По-пряк път?

— Татко се тревожи, когато отсъствам дълго.

Познавайки темперамента на баща му, Глори бе убедена, че момчето омаловажава реакцията му, но не промени изражението си, когато му посочи шосето.

— Ако можеше да шофираш, този път е най-прекият, но пеша ще ти трябва поне час.

Джейми отчаяно отпусна рамене.

— Толкова дълго?

— Боя се, че да. Може би е най-добре да се обадя на баща ти да дойде да те вземе.

При това предложение гордостта му се изпари. Зачервеното му лице преbledня силно, очите му се наляха със сълзи.

— Този път със сигурност ще го направи, няма мърдане.

— Какво ще направи? — притеснена от реакцията му попита тя. Долната устна отново потрепери и детето се заплака.

— Татко казва, че дори кучетата са по-послушни от мен и че ако не стоя, където трябва, ще ме върже на каишка.

— Не мисля, че е говорил буквално, Джейми — успокои го Глори и съзряла недоумението на детето, поясни: — Просто е искал да каже, че за в бъдеще ще трябва да те контролира по-строго.

— Ами — възрази през сълзи момчето, — когато бях малък, много пъти ме е връзвал.

Глори беше ужасена. Не искаше да повярва, че Бил е способен на подобна жестокост с едва проходило бебе, особено след като той самият бе страдал толкова много от прекалено строгите си родители, но пък малко дете не би лъгало за подобни ужасии. От друга страна, малките момчета имат склонността да преувеличават, когато става дума за наказания.

— Не искаш да кажеш, че баща ти те е връзвал на кучешка каишка, нали — насили се да попита тя, но само един поглед в тъжните тъмни очи бе достатъчен отговор и Глори усети как стомахът ѝ болезнено се сви.

Джейми мрачно кимна, явно почувствал, че има до себе си съюзник при евентуален сблъсък с раздразнения баща. Последния път, когато се загуби, бе отсъствал цял ден. След като полицаят го върна в дома му, Джейми си получи шамарите, с които много пъти го бе заплашвал баща му. Сега нямаше никакво желание това да се повтори.

— Точно така, госпожице, и никак не ми хареса, нито пък, когато ме удари — оплака се той, поглеждайки я умоляващо. — Но когато съм бил лош, татко не се интересува как се чувствам.

— Е, аз пък се интересувам, а днес не си направил нищо лошо. Може да си сгрешил, но това не те прави лош.

Майчинският инстинкт на Глори се задейства с пълна сила — тя хвана ръката на момчето и я потупа утешително, но гласът ѝ постепенно се извиси:

— И още нещо ще ти кажа, момчето ми. Аз не се боя от Били Маккан, и независимо за колко велик се мисли, ще чуе какво мисля за това как се удря или връзва малко дете.

Джейми се ококори и я изгледа.

— Смятате да се скарате на баща ми?

— Няма да ми е за първи път — мрачно отвърна Глори и го свали от люлката.

— Но, госпожице, той е толкова по-голям от вас — лицето му се изписа страхопочитание и той безропотно тръгна с нея към къщата.

— Колкото са по-големи, толкова по-тежко падат — настървено заяви Глори.

Джейми потрепна и тя си помисли, че го измъчва неуместно чувство на синовност, но когато дръпна ръка, усети, че го е стиснала с все сила и му причинява болка.

— Извинявай, миличък. Хайде сега да намажем с лекарство тези драскотини.

Почти бяха стигнали до банята, когато Джейми изглежда си спомни подобна манипулация от миналото и веднага се противопостави.

— Не искам лекарство! Боли!

— Не и моето — обеща Глори и за нейна изненада детето я последва в банята.

— Добре — съгласи се и седна на ръба на ваната, — но ако боли, ще кажа на татко.

Глори се усмихна, като чу заплахата. Стана ѝ приятно, че момчето все още гледа на баща си като на защитник. Може би мъчителят от детските ѝ години в крайна сметка не е толкова лош родител. И все пак мъж, който се отнася с единствения си син като с куче, заслужаваше една поучителна лекция и очевидно Глори бе най-подходящият човек за тази цел.

— Хей, ама то наистина не боли! — обяви Джейми с изненада, след като намазаха раните с успокояващ мехлем. — Чудесно лекарство.

— Това е специалната универсална смес на семейство Хъбард — съобщи му тя и сбърчи нос. — Но, повярвай ми, миличък, много по-приятно е да се маже, отколкото да се гълта.

— Защо непрекъснато ми казваш „миличък“?

Глори не бе убедена дали се е обидил, затова отвърна с небрежно повдигане на раменете.

— Мисля, че си мило малко момче, но ако ти е неприятно, няма да те наричам така.

Джейми се взря в очите ѝ и в погледа му се четеше почуда и недоверие. Тя си спомни един летен ден преди много години и други

тъмни очи, които също изумено и недоверчиво се взираха в нея, друго малко момче, което копнееше за смеха и любовта ѝ, за да запълни самотната празнина в себе си, но същевременно бе изпълнено с недоумение защо тя е готова да даде толкова много от себе си на човек, когото не познава. Спомни си и собственото си категорично изявление: „Дали ме е грижа за теб, или не, си е лично моя работа!“ и отново се наложи да се бори със същите чувства. Беше съвсем ясно, че това дете е самотно, че жадува за любов. Същият бе и баща му, когато го срещна за първи път.

Джейми се позамисли, после се усмихна и, без да я поглежда, прошепна:

— Много ми харесва.

Глори изми пръстите си на чешмата, потискайки силния порив да го прегърне.

— Хайде, тогава, миличък, ще се обадим на баща ти, а докато го чакаме, ще обядваме.

Бил не се забави много, но Джейми вече бе заспал, когато очукания пикап със скърцане паркира пред къщата. Момчето беше задрямало над сандвича с фъстъчено масло и Глори го бе пренесла в спалнята си. След ужасните приключения в горите, Джейми бе изтощен. Имаше нужда от сън, а освен това Глори не смяташе, че ще е уместно детето да присъства, когато тя и баща му си разменят няколко подобрени реплики.

Готова да подхване темата, Глори застана със скръстени ръце на верандата. Били решително пое по пътеката. Ако синът изглеждаше поизцапан, то бащата имаше вид на човек, когото са влачили по дъното на пресъхнало блато. Черната коса беше сплъстена от пот, красивото лице бе омазано с кал. Ризата му бе раздрана на рамото и отдолу се виждаше дълбока рана, а по ботушите и джинсите му беше залепнала зеленикава тиня.

— Къде е той? — прогърмя гласът му. Мъжът подмина Глори, сякаш изобщо не я бе забелязал. — Търся този хитър малък дявол цели четири часа!

Бил беше точно два пъти по-едър от нея, но когато Глори беше наистина ядосана, гигантите не можеха да я уплашат, а този тук нямаше тъй лесно да влезе в къщата ѝ. Тя застана на прага и препречи пътя на мъжа.

— Джейми спи — осведоми го хладно. — И да не си пипнал горкото детенце без мое разрешение!

„Горкото детенце?“ Бил изненадано повдигна вежди, стреснат от обвинителните искри в погледа ѝ, а също и от решимостта ѝ да не го пусне при собствения му син. Още само секунда му бе необходима да схване за какво става дума. Джейми явно веднага бе доловил колко е състрадателна Глори, и надявайки се да избегне заслуженото наказание, добре беше разиграл картите си, предизвиквайки съчувствие.

Джейми беше доста изобретателен за шестгодишно дете и Бил нямаше търпение да разбере кой от многобройните си методи е използвал, за да спечели Глори на своя страна.

— Тъй ли?

— Тъй! — извика тя и го бутна с пръст в гърдите, за да подчертае думите си. — Не ме интересува, че е изчезнал, без да ти се обади и после се е загубил. Това мило и любознателно дете е преживяло вече достатъчно и е обезумяло от ужас какво ще му сториш.

Тъй като и през ум не му минаваше, че Глори го подозира в жестокост, Бил изръмжа свирепо:

— След всичко, на което ме подложи тази сутрин, милото дете наистина би трябвало да се бои. Със сигурност има защо!

Когато мъжът протегна ръка над рамото ѝ, за да отвори вратата, в тъмните му очи Глори прочете решителност, която я уплаши. Изпъна тяло и се облегна на бялата метална плоскост. Едва ли представляваше препятствие, тъй като бе висока само метър и петдесет и осем.

— Няма да го биеш, нали?

— О, не, с пръст няма да го пипна, но все пак друг път не би посмял да изчезне така — отвърна заканително той, като едва сдържаше гнева си. Единствено негова работа беше какво ще прави със сина си, и ако Глория-Елоиз Хъбард не се отместеше от пътя му бързо, тя също щеше да получи урок заедно с Джейми. — Хайде, Глори, отдръпни се! — нареди Бил. — Няма да му помогнеш, като го защитаваш така. Още повече се разярявам. Предупредих го какво ще стане, ако се отдалечи от двора, но той си знае своето и ще си получи заслуженото, независимо дали ти харесва, или не.

— Какво значи „ще си получи заслуженото“? — отчаяно извика тя, усещайки, че не е в състояние да му попречи, ако той реши да я отмести насила. — Наказание, подобно на това, което получаваше ти от твоя баща? Ще излееш яда си на него, тъй ли, Били? Ще се почувстваш ли по-добре, ако го пребиеш до кръв? Нали същото ставаше, когато Биг Уил те налагаше с камшика?

Въпросът бе посрещнат с мълчание — убийствено мълчание. Глори не помръдваше. Обзе я страх, като гледаше как яростта обзема Бил като змия, която се увива около тялото му, смразява гръбнака му, свива дланите му в юмруци и стиска зъбите му.

— Така ли мислиш? — попита той. Кръвта се отдръпна от лицето му, после изведнъж нахлу обратно.

Глори се сви, шокирана от физическата реакция, която предизвикаха наистина жестоките, но съвсем наложителни въпроси. За съжаление, нямаше накъде да отстъпи, тъй като вратата зад гърба ѝ беше затворена. Когато Бил заговори, младата жена извърна лице, сякаш очакваше той да я удари. Това само засили ужасното напрежение, което витаеше между двамата.

— Така ли мислиш? — повтори той отчаяно и сърцето и се сви. — Като знаеш как съм бил наказван като дете, наистина ли вярваш, че бих могъл да сторя същото със сина си?

Глори вече не вярваше в това, след като срещна очите му, но беше твърде късно да си прибере ноктите. Вече ги бе забила на място, където знаеше, че ще го заболи. Искаше ѝ се да поправи злото, но нямаше начин да го стори, без да навреди още повече на Джейми.

— Не исках да повярвам — отчаяно започна да обяснява тя — и все още не искам...

— Но?

Младата жена притвори очи, не смееше да го погледне от срам.

— Глори — настоя Бил.

Тя неохотно му разказа как е стигнала до това погрешно заключение.

— Джейми ми каза, че го удряш, когато се държи лошо, и... и че го връзваш на каишка като куче. Какво друго можех да си помисля?

Жаловитият ѝ въпрос сам по себе си беше отговор. Бил си заповяда да диша бавно и дълбоко, за да успокои сърцето и охлади кипналата си кръв. Знаеше много добре, че Глори не може да мисли по

друг начин, когато пред нея застане уплашено дете. Откакто я познаваше, тя винаги взимаше страната на тези, за които решаваше, че са беззащитни или наранени, независимо дали те можеха да докажат позицията си на онеправдани. А когато я предизвикваха, можеше да се бори със зъби и нокти, за да ги защити.

Бил знаеше също, че синът му е в състояние да разплаче дори възрастен мъж. Щом той самият се впечатляваше от плувналите в сълзи очи и разтрепераната долна устна, какво оставаше за Глори.

— Ако беше попътувала извън пределите на областта Джесъп, щеше сигурно да чуеш за това ново изобретение — започна той. — Върши чудесна работа сред тълпата, където е трудно да следиш с поглед малчуганите, особено деца като Джейми, които лесно се разсейват. Представлява макара с пластмасова връв и две широки само залепящи се ленти — едната за китката на детето, другата за родителя.

— О, Господи! — прошепна Глори и се почувства невероятно некомпетентна и наивна.

Бил кимна.

— Сигурно щеше да бъдеш дори благодарна на това приспособление, ако ти се беше случвало да загубиш тригодишно дете на футболния стадион или бе пътувала с него в автобус, от който то изневиделица се втурва на улицата.

Глори въздъхна. Започваше да се притеснява все повече и повече.

— Да се върнем на това дали съм го удрял — безмилостно продължи Бил. — Да, наистина, когато въпросният малчуган се пъкна под една закачалка и изчезна в най-големия търговски център на Тексас, наложи се да се запознае с opakото на ръката ми по дупето си две минути след като местната полиция го върна вкъщи. А това, трябва да добавя, се случи осем часа след като бе потънал вдън земя, и след като бях вдигнал накрак всички възможни агенции в страната и ги бях впрегнал в издирването на това невинно детенце и извращения похитител, който, бях убеден, го е отвлякъл.

Глори преглътна и зададе следващия логичен въпрос.

— Доколкото разбирам, не е имало отвличане?

— Съвсем правилно разбираш — сопна се той. Винаги, когато си припомняше този инцидент, стомахът му се свиваше болезнено. — Докато съм давал описанието му на полицията, Джейми се забавлявал на изложбата за домашни любимци. Представи си, след като добре му

понатупах дупето, той имаше нахалството да ме попита дали можем да се върнем на изложбата, за да му купя едно кученце.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

Глори закри уста с длан от страх да не избухне в кикот. Ако сама се бе озовала в подобна ситуация, надали щеше да ѝ е до смях, но тъй като проблемът беше на Бил, стори ѝ се невероятно забавно. Очевидно неспособността да стоиш на едно място бе фамилна черта, която се предаваше от поколение на поколение, и макар да не одобряваше методите за възпитание на Биг Уил и Лорийн Маккан, Глори изпитваше известно съчувствие към безуспешните им опити да контролират сина си.

— Не, моля те — предупреди я Бил, сякаш прочел мислите ѝ, — не казвай нищо. Каквито и номера да съм правил като дете, не съм заслужил страданията, на които Джейми ме подлага.

Глори не беше съвсем убедена, но замълча.

— Един-два пъти, разбирам, те е въвлякъл в интересни авантюри.

— По-скоро три или четири пъти — иронично я поправи Бил. — Трябваше още първия път да проявя по-голяма твърдост, но той ме върти на малкия си пръст и много добре го знае.

Глори смяташе, че Бил е човек, който предпочита да живее сам, затова бе изненадана от признанието, а още повече се изуми, когато мъжът добави:

— Това дете е всичко, което имам, и аз го обичам много.

— Много съжалявам, че те обвиних — прошепна Глори. — Но нали помниш каква съм — една сърцераздирателна история може да ми скъса сърцето — затова, надявам се, ще ми простиш. Джейми е толкова... толкова...

— Уязвим зад стремежа си да се държи като възрастен мъж — довърши Бил вместо нея. — Не ми обяснявай. Повярвай, добре зная това.

Развълнувана, Глори отвори вратата и го въведе в къщата.

— Дребничък е за възрастта си. Преждевременно ли е роден? — прояви любопитство тя, като се надяваше Бил да е забравил изявлението ѝ, че вече не проявява интерес към неща, които не са нейна работа.

Мъжът не възрази, само очите му потъмняха още повече.

— Роди се почти три месеца по-рано. Известно време не бях сигурен, че ще оживее.

Глори усети, че Бил премълчава много неща, но изражението му ѝ подсказа, че не трябва да пита повече.

— Тук е — рече тя и откряна вратата към спалнята си. — Спи дълбоко — без да забележи интереса на мъжа към дрехите ѝ, Глори продължи да се взира с обич в свитото на топка телце. — Може да е палав, но много е преживял тази сутрин. Не можем ли да го оставим да поспи още малко?

— Разбира се — веднага се съгласи Бил и погледна с такава завист двойното легло, сякаш искаше да бъде на мястото на сина си. Глори беше дребничка, наистина, но имаше прекрасно тяло. Не бе забравил какво удоволствие е да я държи в прегръдките си и с огромна мъка удържаше ръцете си. Главата на Джейми бе отпусната върху възглавницата и Бил лесно би могъл да си представи Глори и себе си на същото място. Естествено, нито един от двамата нямаше да спи.

— Ще изтичам до къщи да се измия, а после ще се върна да го взема.

Излязоха от стаята и Глори едва сега забеляза в какво окаяно състояние бяха дрехите му.

— Чудесна идея.

— Толкова ли съм отвратителен? — усмихна се Бил. Глори не бе усетила, че го е хванала за ръка, докато го водеше към вратата.

— Помниш ли как веднъж ходихме за жаби и ти се покатери на онзи изсъхнал дъб? Бих казала, че днес изглеждаш и миришеш по същия начин, както тогава.

— Тогава трябваше да ме предупредиш, че изпълнявам номера си на въжеиграч над такова вонящо място — оплака се той. Приятно беше да чувства как горещите ѝ пръсти стискат ръката му и с изненада установи, че този платоничен допир извиква у него много силни чувства. — И не бе нужно да се смееш толкова, когато паднах.

— Прекалено самоуверените заслужават да им се присмиват.

Бил не устоя на завладялото го настроение, което от години не бе изпитвал.

— И саомнителните трябва да бъдат смирени.

Изви ръката ѝ зад гърба и тя залитна, като тихо извика от изненада. После присмехулно ѝ предложи помощ, като всъщност я привлече в обятията си и се постара снежнобялата блуза да попие от калта и тинята, преди да позволи на младата жена да възстанови равновесието си. Вместо да се ядоса, Глори се разсмя и го бодна лекичко в стомаха.

— Тъжен човек е този, който излива върху другите огорчението от провалите си, Били Маккан — смъмри го тя с престорено напевния акцент от детството си, сякаш двамата още бяха малките приятели от миналото. — А ти сигурно си най-тъжният човек, когото съм познавала в живота си.

Бил се взря в засмените сини очи, завладян от силно вълнение. Нито като малко момче, нито сега понасяше лесно подигравките, но и в този момент, както и в миналото, с удоволствие предостави на Глори ролята на водач.

— Щом като си толкова идеална, нали ще излекуваш раните ми, Мъниче?

Глори отказа да тълкува думите му по-дълбоко, отколкото би го сторила на седем години. Само се закани с пръст и предупреди:

— Хич не знам възможно ли е, Били. Това, дето ей сега стори, те прави много лош човек, тъй да знаеш.

Бил преглътна болезнената буца, която се надигна в гърлото му и закачливо плесна младата жена по бедрото. Излезе, без да посмее да се обърне — боеше се, че тя ще прочете мислите му. *Не би ли опитала поне, Глори Хъбард? Защото изобщо не можеш да си представиш колко тъжен и нещастен се чувствах през всички тези години далеч от теб.*

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Бил се върна, Джейми още спеше, но това бе добре дошло за баща му. Прииска му се дори детето въобще да не се събуди цял следобед, щом Глори му предложи да почака на сенчестата веранда отпред. След отвратителната седмица, прекарана в канцеларията, би било истински рай да пие лимонада в градинската люлка в компанията на прекрасна жена, особено пък при положение, че въпросната дама се нарича Глория Хъбард.

Преоблечен в чисти джинси и риза, той се облегна и се отдаде на всички приятни усещания едновременно. На няколко пъти през изтеклата седмица изненадващо го бе споходило чувството, че тази гориста област му е липсвала досега. Като се имаше предвид настроението, с което я напусна навремето, никога не би помислил, че ще изпитва носталгия, но всъщност усещаше радост от завръщането си.

С всяко ритмично движение на люлката, пред очите му се разкриваха прекрасни гледки, звуци и ухания, които бе приемал като даденост в младежките си години. Макар подпорните греди на верандата да закриваха част от гледката, щом вдигнеш поглед, виждаше огладените речни камъни и величествените смърчове, които образуваха тайнствения естествен кръг на върха на планината Маккан. Съсредоточи поглед върху водопадите по южния ѝ склон. Каскадата от разпенена вода винаги го бе впечатлявала, както и танцуващите дъги на мъглата, която се стелеше над сенчестата гора под тях.

Хладен планински вятър го блъсна в лицето, разроши косата му и донесе дискретното ухание на хмел, бял бор и рододендрон. От полето зад къщата се долавяше веселия хор на летните пойни птици, а високо от околните дървета цикадите се оплакваха от необичайно горещото и влажно време.

Замислеше ли се за миналото, Бил си спомняше и други такива дни — дълги и лениви, когато слънцето напичаше и обгаряше кожата му до махагоново кафяво. И тогава, както сега, люлката на верандата,

на която седяха с Глори, поскърцваше при всяко движение и двамата изпиваха литри заледена, режеща гърлото, лимонада. Старите лели Хъбард приготвиха най-хубавата лимонада, която беше вкусвал и сигурно бяха предали рецептата на племенницата си, защото не усещаше никаква разлика между тяхната и тази. Както винаги, питието бе прекрасно, но за Бил беше още по-голямо удоволствие да наблюдава как жената до него пие.

В много отношения това беше същата Глори, но годините несъмнено бяха предизвикали доста привлекателни промени в нея. Неговото „мъниче“ бе пораснало вече и изглеждаше доста секси.

Устните ѝ бяха тъй пълни и чувствени, че всеки път, когато младата жена неволно прокараваше език по тях, Бил свиваше юмруци и едва се сдържаше да не я разцелува бурно. Когато Глори се наведе да му налее лимонада, мъжът забеляза прекрасните ѝ стройни бедра, а също и как всеки път, когато тя вдишваше, джинсовите къси панталонки примамливо показваха пъпа ѝ.

Гърдите ѝ не бяха едри, но прекрасно оформени. Бил знаеше също, че колкото и да се преструва на „модерна“, тя би се ужасила, ако знаеше, че бюстието очертава примамливо втвърдените зърна на гърдите, или пък, че мъжките погледи неминуемо се впиват в тях и в кожата с прасковен цвят, която се разкриваше между шортите и блузата. Бил се чувстваше неловко от близостта на това полуголо тяло и се чудеше накъде да гледа, когато изгълта остатъка от лимонадата и се наведе от люлката, за да сложи празната чаша на изкорубения под.

Знаеше, че тя не би одобрила проявата на интерес от негова страна, затова плъзна поглед по красивите загорели крака. Не можа да се сдържи и докато отблъскваше с крак люлката, си позволи последен оглед на тялото ѝ, като накрая насила отмести очи към лицето ѝ.

Страните на Глори пламтяха като алени божури. По очите ѝ Бил разбра, че е уловила погледа му и е усетила желанието му, а реакцията ѝ пък му показва, че ако не е още девствена, то едва ли е имала много любовници.

Почувства се странно доволен от доказателството, че доста е попресилила сексуалния си опит и предупреди:

— Много скоро сигурно ще гледаш по друг начин на това, че искам да правим любов заедно и тогава ще приема предложението, което някога ми направи.

Глори бе готова да спори. Щеше ѝ се да се развика, тъй както правеше, когато бяха деца. Искаше да го накаже, задето ѝ припомни най-неловката ситуация, в която бе изпадала през живота си, но в момента не можа да измисли подходяща остра реплика. Настойчивият поглед, който обходи тъй интимно всеки милиметър от тялото ѝ, съвсем изчерпа защитните ѝ сили и тя едва успя да отрони:

— Така ли?

— Точно така. Освен това сега и двамата ще извлечем повече удоволствие, отколкото ако се бяхме любили в младежка възраст — обеща Бил с дрезгав глас, взе от ръцете ѝ празната чаша от лимонада и я сложи до своята. После хвана разтрепераната ѝ ръка и я притисна към разголеното ѝ бедро. Очите на Глори се разшириха. — Много повече, уверявам те.

Усмихна се, като видя колко е шокирана, и бавно плъзна длан по топлата кожа, очаквайки, че Глори инстинктивно ще го отблъсне, ала младата жена само рязко пое въздух.

— Всъщност ще се постарая да ти е толкова дяволски хубаво, че да подновяваш предложението си много пъти, вместо да го оттеглиш, както се случи последния път.

Били Маккан винаги бе успявал да ѝ влезе под кожата, но никога досега не бе използвал тази настъпателна тактика, която започна миналата вечер и продължи днес. Колкото и да не ѝ се щеше да признае, в тази област той нямаше равен на себе си. Ако споменът за откраднатата страстна целувка я измъчваше, то еротичният допир на пръстите му по чувствителната вътрешна страна на бедрото ѝ караше тялото ѝ да тръпне от вълнение. Беше ѝ тъй приятно, че не желаше да отвърща на словесната атака, която съпътстваше сексуалното въздействие. Точно сега не ѝ беше до преоценка, на каквото и да било, казано навремето, бе се съсредоточила изцяло върху невероятно възбуждащия допир на пръстите му и не бе в състояние да разсъждава трезво.

Бил се усмихна, като видя как устните ѝ се разтвориха, за да поемат повече въздух. Чувствата на Глори винаги са били толкова неприкрити, колкото и луничките на лицето ѝ и в този момент бе

очевидно, че удоволствието е далеч по-силно от недоверието. Възползвайки се от нейната уязвимост, той повдигна косата ѝ и лекичко захапа нежната кожа на шията ѝ. Тъй като Глори не възрази, мъжът внимателно прокара език по ухото и по учестеното ѝ дишане разбра какво приятно усещане ѝ доставят устните му.

Със сигурност поне можеше да разчита на физическите ѝ реакции. Дори при онзи случай навремето, когато тя си мислеше, че я целува, за да си отмъсти, задето го е бутнала във фонтана, удоволствието и пак беше очевидно. Тогава, както и сега, тялото ѝ тръпнеше в прегръдките му.

— Позволи ми да те целуна, Глори — прошепна той и тя покорно извърна глава.

Бил почувства как меките ѝ устни се раздвижват под неговите и с изненада установи, че това нетърпение не идва от богат сексуален опит. Реагираше по този начин само защото я целуваше той. Миналата вечер я бе изненадал и не бе успяла да се противопостави, затова бе стигнал до погрешни изводи. Днес, когато проникна с език между устните ѝ и тя се задъха от изумление, Бил установи, че този вид целувки не бяха нещо обичайно за нея.

Ентусиазмът ѝ обаче със сигурност компенсираше липсата на опит. Почувства се поласкан и от факта, че не беше развила сексуалния си инстинкт с други мъже в негово отсъствие. Сега, след като се бе върнал завинаги в града, искаше той да я научи на всичко — на целувки, на всяка интимна подробност, която мъж и жена могат да споделят — и смяташе да започне веднага.

Някъде дълбоко в подсъзнанието си Глори усещаше, че не трябва да позволява на Бил да я гали по този начин, но нямаше воля да спре нито него, нито себе си. Емоциите от всички тези години, в които го обичаше, страдаше заради отсъствието му, мечтаеше за него, изведнъж избухнаха с такава сила, че сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите. Ако бе ограничил вниманието си само върху устните ѝ, би могла да го целува и гали безкрайно, завладяна от удоволствието да е пак с него, но той я шокира, като смъкна бюстието и обхвана гърдите ѝ в едрите си длани. Преди да успее да се съвземе, той вече си позволяваше много повече от това, което бе опитвал в миналото. С опитно и сръчно движение разголи гърдите ѝ, а пръстите му бързо откриха зърната и нежно започнаха да ги гаят. Безпомощна, Глори едва успя да произнесе:

— Моля те, Били... Моля те, не прави това с мен!

Макар да дишаше учестено, мъжът веднага отдръпна ръце. Не можеше тъй лесно да заповяда на очите си обаче — изгледа я толкова жадно, че Глори инстинктивно стаи дъх, а под обсебващия му поглед зърната ѝ се напрегнаха още повече. Засрамена, тя вдигна ръце да се прикрие, но той хвана китките ѝ и я спря.

— Гърдите ти са прекрасни, Глори. Малки, но много красиви.

— О, моля те!

— И толкова чувствителни. Достатъчно е да ги погледна и зърната се свиват като малки розички. Хубаво е.

— Били!

С дълбока въздишка той повдигна бюстието и завърза презрамката на врата ѝ.

— Не трябва да се притесняваш. И ти можеш да направиш същото с мен — рече той нежно, като се надяваше с това да успокои огнените петна по бузите ѝ. — Ако не си усетила, ще ти призная, че винаги си ми въздействала така.

Тя поклати глава, ужасена от мисълта, че вероятно каузата ѝ е предварително загубена.

— Не искам да правя същото с теб — излъга тя в паниката си, — нито сега, нито по-късно.

— Можеш да принудиш разума си, но не и тялото си да мисли така. То ми говори съвсем различни неща — арогантно отвърна той.

— Не ме е грижа какво казва тялото ми — отчаяно настоя тя, а после неволно призна защо реагира по този начин. — Веднъж вече ме нарани достатъчно, няма да позволя това да се случи отново, Уилям Маккан.

Пръстите на Бил застинаха върху бедрото ѝ, но вместо да се отдръпне, той хвана дланта ѝ и нежно я стисна.

— Знам, но в онзи момент нямах кой знае какъв избор.

Глори го изгледа гневно.

— В онзи момент собствената ти свобода беше по-ценна от мен. Аз те обичах, но ти не желаше да се обвързваш, нали? Дори като момче, единственото, за което мечтаеше, беше да заминеш. В секундата, в която почувства, че си ме допуснал твърде близо, че може би ще поискам да останеш, ме отблъсна по възможно най-жестокия

начин. Нямахте куража да ми кажеш истината, затова направи така, че да се почувствам недостойна за теб.

В продължение на години Бил се бе чудил какви ли изводи си е направила тя от странното му държание онова лято. Сега, когато разбра, почувства същото безпомощно отчаяние, което изпита на осемнайсет. Вперил поглед в планината, започна да проклина наум. Да гориш в ада дано, безсърдечен тиранин такъв. Много му се искаше да ѝ каже всичко, но мъжката гордост не му позволи да се оправдава пред Глори.

— Значи това си помислила.

Глори винаги бе знаела защо избяга той, но това не ѝ помогна да приеме факта по-лесно, особено след като решението му бе причинило на нея и на още много хора такова страдание. Според Глори стремежът му да се освободи от задълженията, които заможното семейство му налагаше, беше съвсем егоистичен, а също и начинът, по който изцяло отхвърляше баща си. Щом си член на една фамилия, имаш известни отговорности и зрелият човек се научава да се справя с тях. Тя смяташе, че Бил е сглупил и е постъпил детински, като е избягал от проблемите си с Биг Уил, вместо да ги посрещне смело и да ги преодолее, и че решението да замине бе довело до много по-лоши последствия, едно, от които бе разбитото ѝ сърце.

Наистина Биг Уил беше строг, налагащ се, баща с нереалистични претенции към сина си, но след като съпругата му почина, Били остана единствената му утеха. Сигурно не го показваше често, но Глори бе убедена, че по свой начин той обичаше сина си. За съжаление, още когато Били беше дете, той бе стоварил всичките си надежди и възжелания върху раменете му, без да осъзнае, че синът му не споделя неговите мечти.

Когато Бил го напусна година след като почина майка му, старецът загуби интерес към всичко и потърси забрава в бутилката. Според най-големия ѝ брат Кени, понякога Биг Уил не посещавал дъскорезницата в продължение на седмици. Под ръководството на такъв апатичен собственик, „Маккан Лъмбър“ западна и заедно с това загуби голяма част от служителите си.

Заплатите бяха намалени, за да компенсират снижаващите се печалби. Някои работници бяха поставени на съкратен работен ден, а други — на ненормирано дълги работни часове. Кени имаше късмет и

запази службата си, но по-малките ѝ братя, Дейвид и Зик, нямаха това щастие. Заедно с повечето дървосекачи още в самото начало на застоя ги отстраниха от работа. Впоследствие Зик откри свободно място във фирма за производство на талашитени плоскости в съседната област, но Дейвид все още чакаше да го повикат обратно. Други от местните жители, чието работно време бе намалено наполовина, бяха принудени да постъпят на още няколко места, за да свързват двата края.

Градчето беше малко и много задружно, затова проблемите на един ставаха проблеми на всички. Ако за човека, който притежаваше половината град, настъпеха тежки времена, това означаваше едва ли не катаклизъм за всички останали. Процесът на западане в „Маккан Лъмбър“ принуди мнозина да търсят помощ все по-далеч и по-далеч. Някои се изселиха. Други пътуваха с часове всеки ден, за да стигнат до работното си място и през последните няколко години Глори познаваше поне седем местни семейства, които нямаха друг избор и потърсиха помощта на социалното осигуряване.

Разбира се, тя съзнаваше, че не е честно да обвинява Бил за всички беди, които сполетяха града. И трябваше да му се признае, че се намеси, преди дъскорезницата и складовете да бъдат затворени напълно, но това не означаваше, че не ги чакаха много мрачни дни занапред. Ако изобщо бе възможно дейността на компанията да се възобнови в първоначалния ѝ вид, то това щеше да отнеме много труд и време.

Глори знаеше колко близко до провал бе целият бизнес и смяташе, както и всички останали, че положението не би било такова, ако Бил не бе напуснал града преди години. Приятели, роднини, съседи — хора, които тя обичаше от все сърце — платиха твърде скъпо заради неговия егоистичен младежки бунт. И мнозина щяха да продължат да плащат, ако вече бе прекалено късно да се спаси „Маккан Лъмбър“. Всъщност можеха ли да разчитат, че Бил няма пак да изчезне, ако нещата не потръгнаха?

Бил въздъхна и се отдръпна, наблюдавайки смяната на чувствата по лицето ѝ. Глори очевидно изпитваше удоволствие от целувките му. Вероятно дори би се поддавала на любовните му атаки, но сексуалното привличане бе само едно от нещата, които тя изпитваше към него. Съдейки по противоречивите чувства, изписани на лицето ѝ, Бил

разбра, че да си възвърне нейното доверие ще бъде също така трудно, както и да направи компанията отново печеливша.

— Лелите не са ли те предупреждавали, че не е хубаво да се мръщиш така? — попита той и се усмихна пресилено.

Тези думи ѝ бяха повтаряни неведнъж в детството и тя усети как устните ѝ неволно се разтеглят в усмивка, но бързо я потисна и смени темата.

— Кени ми каза, че смяташ да внедриш някои нововъведения и да направиш промени в компанията.

— Да, обмислях няколко нови идеи — призна Бил и свъси вежди, като си спомни множеството сложни проблеми, които го занимаваха през цялата изминала седмица.

Глори нямаше представа от проблематиката на дърводобивната промишленост, но след като никой от ръководните му кадри не желаше да обсъжда трудностите с него, тя може би бе единственият слушател, който щеше да намери.

— Старецът сигурно би се обърнал в гроба, но едно от нещата, които искам, е да дам възможност на служителите да насочват собственото си бъдеще — и като видя как в очите ѝ проблесна интерес, нещо, което не бе забелязал у подчинените си, той продължи: — Възможно е да получават процент от печалбата. Компанията има сериозни проблеми, но ако работниците могат да влияят върху процесите, предполагам, ще работят много по-усърдно, за да не се закрие предприятието. Мисля, че е време „Маккан Лъмбър“ да заработи в двайсети век.

Бил бе разказвал на Глори за разгорещените спорове, които бе имал с баща си по проблемите на трудовото право, тъй че тя би трябвало да се зарадва, задето той смята да измени политиката на компанията, но струваше ѝ се, че дори да успее да внедри идеите си на практика, неговата благосклонност бе дошла твърде късно. Освен това едва ли можеше да повярва, че от тези прогресивни идеи наистина ще излезе нещо. Независимо от възвишените слова, досега Бил не бе имал смелостта да отстоява започнатото. Може би наистина имаше по-силно развито чувство за отговорност, но ако действително го бе грижа, както сам твърдеше, редно беше не да бяга, а да се бори навремето. Това не бе станало и тя подозираше, че Били прилича повече на Биг Уил,

отколкото му бе приятно да признае, че мисли повече за себе си, отколкото за другите.

Тези размишления проличаха в следващия ѝ въпрос:

— Кой би помислил, че един егоцентричен представител на семейство Маккан може да признае преимуществата на разпределението на печалбата. Наистина ли възнамеряваш да отпуснеш част от безценното си богатство на масите? Кени ми каза, че положението в дъскорезницата е лошо, но не спомена, че е чак толкова отчайващо.

Бил вдигна вежди при тази неочаквана атака.

— Кой би помислил, че една алтруистка от семейство Хъбард би могла да звучи тъй саркастично?

Глори почувства как бузите ѝ пламват, но смело срещна погледа му.

— Цинизмът е само една от многото промени, които ще забележиш у мен, Уилям Даниъл Маккан Втори. Има и други.

— Например?

— Например, че свалих розовите си очила, за да мога да видя реалния свят. Вече не възприемам хората такива, каквито бих искала да бъдат, а каквито са в действителност.

— Под хората... имаш предвид мен?

Тя опита да вдигне нехайно рамене, но не успя да заблуди Бил.

— Вече знам, че не яздиш бял кон — неохотно призна Глори.

Бил се намръщи, замислен над последните ѝ думи и над всичко, чуто досега. Започваше да се досеща, че обвиненията ѝ не са продиктувани единствено от болката, задето я е изоставил.

— Никога не съм се преструвал на Вълшебния принц, Глори, но това пък не значи, че съм черният злодей.

— Не твърдя подобно нещо.

— Не го каза, но го мислиш, нали? — и като не получи отговор, повтори настоятелно: — Нали така?

През последните десет години Глори бе трупала аргументи против него, но сама се изненада от горчивината, с която разказа за постепенния упадък на баща му, а оттам — на целия Хилсбъро, след като Били ги бе напуснал. Изричайки тези обвинителни думи, тя усещаше, че излива дълго събираната отрова.

— Моето мнение е, че си като крушата, която не пада далече от дървото, затова с Биг Уил не се разбирахте. И двамата не можехте да превъзмогнете себе си и да видите нуждите на другите хора. Щом получаваше това, което иска, никой от вас не го беше грижа за другия, пък бил той и член на собствената му фамилия.

— Или пък жената, която се предполага да обича — обади се Бил, добавяйки онова обвинение, което тя нямаше сили да изрече, макар че истината бе излязла наяве и нищо вече не можеше да я възпре.

— Хубавите обещания, които ми даде, не означаваха нищо, така както и тези на баща ти към хората, които работеха за него. За съжаление, никой от тях не можеше да избяга от проблемите, както стори ти. Те трябваше да останат и някак да се справят с малкото, което той благоволи да им предложи, и което с всяка следваща година ставаше все по-нищожно — без да забелязва какво ужасно въздействие произведе обвинителната ѝ реч върху човека, който седеше до нея, Глори завърши монолога си. — Надали има човек в града, който в даден момент да не е бил зависим от благоволенията на Маккан. Е, аз пък отказвам да се поставя още веднъж в подобно положение.

Бил остана мълчалив и вторачен в нея дълго време, но искрите в тъмните му очи ѝ подсказаха, колко се е ядосал. После забеляза нещо друго — дълбока раздираща болка и в миг горещата гневна вълна се оттегли от лицето ѝ.

— Може би... не е правилно... да те обвинявам за всичко, което се случи тук — едва продума тя, — да те сравнявам с Биг Уил, но...

— Но го правиш — довърши изречението Бил и сякаш се затвори в себе си. — Мисля, че чувам гласа за Джейми.

— Бил! — извика Глори след него, но той я подмина и пет минути по-късно тя вече наблюдаваше как колата му се отдалечава по пътя.

Загледана в облака прах, Глори почувства остра болка в гърдите, сякаш току-що бе откъснала късче от собственото си сърце.

— Как можах да излея такава отрова? — прошепна тъжно, но дълбоко в себе си добре знаеше причината за това. Неписаният закон на тази планинска област беше: „Око за око, зъб за зъб“. За да отмъсти за раната, която някога ѝ бе нанесъл, тя се бе обърнала против собствената си блага природа и бе възприела този безмилостен закон.

Ала противно на очакванията ѝ, не почувства никакво удовлетворение от отмъщението.

Както в ранното им детство, неговата болка бе и нейна, тъй че бичувайки го с думите си, тя бе наранила и себе си. За пръв път, откакто той се бе върнал, Глори допусна мисълта, че биха могли да бъдат отново заедно, този път не само духовно, но и физически. За жалост, дори сега да ѝ минаваше подобна мисъл, току-що бе разрушила всякаква възможност да я осъществи.

ПЕТА ГЛАВА

Щом сирената оповести края на работния ден, Бил захвърли производствения отчет, който четеше, и стана от бюрото си. Обърна гръб на стъклената стена, която преграждаше предната страна на просторния му кабинет, и се загледа през прозореца отзад. Оттам виждаше входа на склада за дървени трупи и дъскорезницата, а също и планината. С всеки изминат миг разочарованието му нарастваше.

Може да не ги виждаше, но със сигурност чувстваше всички недоверчиви погледи, които пронизваха гърба му, докато не особено лоялните му служители се изнизваха по дългото централно фоайе на излизане от сградата. Обикновено този процес продължаваше десетина минути и, за да мине по-бързо времето, Бил си припомни деня, в който баща му инсталира огромната панорамна витрина и замени стените със стъкло. Спомни си също и мотивите му за това.

— Ако човек иска да контролира всичко, което е в ползрението му, добре е да си осигури възможно най-широка гледка — шеговито бе посъветвал Биг Уил десетгодишния си син, изтегнат върху кожения фотьойл сред облаците дим от любимата на баща му хаванска пура. — Сега виждам големия часовник на портала и всеки закъснъл ще ми плаща, а като ги контролирам така, и в канцеларията няма да остане ни един безделник. Когато дойде денят да седнеш в това кресло, спомни си какво съм ти казал и няма да имаш никакви проблеми като шеф.

Биг Уил се наслаждаваше на позицията, от която можеше да шпионира служителите по време на работа, но Бил се чувстваше като на показ, сякаш от другата страна го наблюдаваха като огромен екземпляр на непознат вид насекомо, захлупено в буркан. Всички, които минаваха край кабинета му, го оглеждаха безцеремонно. Първата седмица като че ли се опитваха да решат дали гадината, която са хванали, е отровна, или безобидна, макар че жили и бръмчи силно и дразнещо. Сега, след като в продължение на месец понасяше хапливостта им, можеше да се досети до какъв извод са стигнали, но

дори знаейки, че всеки миг може да се пресегне от буркана и да замъкне някой от тях при себе си, те продължаваха да рискуват.

В първия момент Бил помисли, че силното бръмчене, което долови, идва от подсъзнанието му, но след това осъзна, че това е интеркомът — безнадеждно остаряла инсталация, която съпътстваше цялото старомодно оборудване. Дори секретарката му приличаше на престарял патриарх. За жалост, уважението към по-възрастните му бе втълпено от най-ранно детство и той все още не можеше да събере кураж да уволни този скелет от артритни кости, наречен госпожица Пийбоди.

Бил яростно натисна единствения клавиш от идиотската старовремска машина, който все още работеше. Дори не си даде труд да погледне към първото и най-голямо бюро от редицата, изпречило се пред кабинета му. Веднага след пристигането му в сградата, старицата, която седеше начело, го информира, че не реагира на сърдити погледи и жестове. Ако му трябвало нещо, необходимо било да следва точната процедура.

— Какво има, госпожице Пийбоди?

— Работното време изтече, но Кенет Хъбард иска непременно да говори с вас, Уил Младши. Да го пусна ли, или да му кажа да почака до утре?

Бил бе направил всичко, което беше по силите му, за да я откаже от това обръщение, ала без успех. Струваше му се, че подкопава бездруго твърде лабилния му авторитет, но според нейните стандарти всички под петдесетте бяха много зелени и не заслужаваха кой знае какво уважение. Със страдалчески тон той й припомни отново:

— Бих предпочел да ме наричате Бил, госпожице Пийбоди, а за тези, които не са си извоювали правото да ме наричат на малко име, съм господин Маккан. Моля, запомнете го и въведете Кен при мен.

Старицата изсумтя презрително и подхвърли към посетителя:

— Потънали са му гемииите на момчето. Цяла седмица все е така. Една хубава доза рициново масло ще му раздвижи червата, ама след като се държа тъй грубо с мен, не съм аз тази, дето ще му каже. Сигурно на теб трябва да се падне честта, след като той ти нареди да им вървиш по гайдата на ония сприхави господа от „Шугърбуш Гросъриз“.

Челюстта на Кен бе здраво стисната, когато след минута се появи в кабинета. Беше имал достатъчно вземане-даване със синьокосата драконка, за да не се засмее на думите ѝ, а от друга страна, бе изстрадал и твърде много съвещания с Бил Маккан, за да си представи какво би станало, ако само се усмихне за негова сметка. Беше се мъчил да обясни на сестрите, че идеята им е неуместна, но трудно можеше да им се противопостави, точно както и Бил не можеше да укроти секретарката на баща си.

— Знам, че беше ужасна седмица — започна Кен, но Бил го спря с ръка и кимна към прозореца. С изправен като бастун гръб, притиснала чантичка към плоските си гърди, госпожица Милдред Пийбоди се оттегляше с маршова стъпка по коридора към изхода с най-голямата скорост, която можеха да понесат ревматичните ѝ нозе.

Щом се скри от погледа им, Бил се свлече върху стола и подпря с ръка болезнено пулсиращата си глава.

— Разбирам, че не съм най-симпатичният човек на земята, но все пак какво толкова съм сторил, та да заслужи това наказание? Кълна се, че ако не беше ти, тя щеше да връхлети в кабинета ми и да започне да ме налага.

Ако не беше доловил самоиронията в тона му, Кен вероятно би успял да се сдържи, но тъй като сам бе страдал доста от прищевки на обидчиви стари моми, избухна в смях.

— В такъв случай ще ми върнеш услугата, шефе, защото ако не те закарам вкъщи за вечеря, точно това ще ми се случи.

Бил вдигна глава, изненадан от поканата. От всички мъже, които работеха при него в момента, по-големият брат на Глори изразяваше най-голяма готовност да му сътрудничи за прогресивните идеи, но никога по никакъв начин не бе показал да си спомня, че навремето двамата са били приятели. Бил бе сметнал, че отчуждението идва заради факта, че Глори се бе почувствала изоставена и след неотдашните ѝ злъчни думи бе решил, че цялото семейство го обвинява за злочестата съдба на градчето. Явно не беше прав или поне сестрите Хъбард не споделяха това мнение. Твърде възможно беше, тъй като трите мили старици винаги се бяха държали любезно с него. Още от момента, в който Глори го бе завлякла у тях да се запознае с братята ѝ, лелите го бяха приели като член от семейството си.

— Ти споделяш ли поканата им, Кен? — попита той колебливо. — Или го правиш само от страх заради последствията, ако не изпълниш поръчението?

Кен бе наясно колко двусмислен е въпросът, но реши да рискува и да отвърне честно. За разлика от доста хора в града, напоследък той бе преосмислил мнението си за „синьокръвното“ отроче на Биг Уил. След като го бе наблюдавал как работи, неохотно започна да го уважава, макар някои от по-кардиналните му методи да напомняха на хората за баща му.

Може би защото бе познавал и харесвал Бил като момче, Кен искаше да вярва, че неговите съграждани се заблуждават. Почти беше убеден, че за разлика от Биг Уил, грижейки се за компанията, синът му не мислеше единствено за себе си. Той се опитваше да спаси всички.

— Нямам нищо против, макар че Дейвид и Зик може да не са тъй благоразположени — призна той. — Особено Дейвид. Вече от година е без работа и трябваше да се върне да живее при лелите. И Зик не печели кой знае колко в „Зандърс Плайуд“, но все пак се издържа сам.

Бил кимна мрачно, замислен над иронията на съдбата. Глори нямаше представа за това, но преди десет години, за да могат момчетата Хъбард да запазят работата си в дъскорезницата, Бил се бе съгласил да се откаже от по-малката им сестра, а сега тя беше тази, която го обвиняваше за сполетялата ги безработица. Според нея Биг Уил бе загубил интерес към компанията само защото синът му бе избягал.

Макар че сега разполагаше с властта да върне братята ѝ на работа, не можеше да го стори. При сегашното положение, въпреки страстта към красивата им сестра, не би било справедливо да постави интересите на двама души пред тези на компанията.

— Как бих искал да мога да ти кажа, че ще ги извикам още през следващите дни, но нови работни места ще се разкрийт едва след като подпиша договор с „Джей и Ар Шипинг“ за опаковките им. Докато не намерим пласмент на поне пет милиона тона хартия годишно, няма да имаме нужда от още работници.

— Знам — отговори Кен, — но този договор ще го имаме, и като прибавим амбалажните пликосе, които произвеждаме за „Шугърбуш“, скоро ще си възвърнем капацитета.

Това беше първото положително изявление, което Бил чуваше от устата на свой подчинен, и за миг му се стори, че се е заблудил. Схванал съвсем точно недоверчивия му поглед, Кен сви рамене, направи гримаса и рече:

— Не мисли, че не те подкрепяме, шефе — опита се да обясни. — Просто сме се научили да не вярваме безрезервно на решенията, които излизат от този кабинет. На някои ще отнеме повече време да ти се доверят, но помни ми думите, ако продължиш както досега с пълна пара напред, и това ще стане.

— Пълна пара напред — повтори безизразно Бил и въздъхна отчаяно. Личеше, че е изтощен до мозъка на костите си. Кръговете под очите му свидетелстваха колко безсънни нощи е прекарал през последния месец над всички възможни книги по въпросите на дърводобива, които бе успял да намери. А бръчката между веждите му говореше за напрежението, което е изживял, за да вземе правилните решения.

По време на ваканциите му от военната академия баща му го бе научил на всичко, което смяташе, че трябва да знае един собственик на дървообработващо предприятие, но след като пое компанията, Бил бързо осъзна, че няма достатъчно познания. Не смяташе да следва стъпките на баща си, а това означаваше, че ще трябва да прокарва нови пътеки в непозната територия. Тежката житейска школа, която премина през последните години, му бе дала да разбере какво значи да си „на дъното“, а не „на върха“, но колкото до собствения му бизнес, започваше да съзнава, че има още много да научи.

Беше твърде умен, за да знае, че мъже като Кен, които имаха дълъг стаж в „Маккан Лъмбър“, бяха ценен източник на информация, но извличането ѝ беше мъчително като вадене на зъби. За да владее положението, още от първата седмица Бил работеше по шестнайсет часа в денонощието и не виждаше възможност това да се промени скоро. Ако нещата потръгнаха, през следващите седмици щеше да има още два изгодни договора, но не можеше да си позволи да заложи само на два коня, независимо колко му се струваха печеливши.

Едновременно с борбата да разреши проблемите на продажбите, трябваше да сключи споразумение с банките за финансиране на новите производствени съоръжения, от които щяха да имат нужда, още щом производството се увеличи. Шефът на профсъюзите вече му създаваше

тревоги заради удълженото работно време и мизерните заплати на работниците му, а администрацията се прикриваше зад купища документация.

На всичко отгоре отговорниците по горите му натякваха, че младите насаждения са в окаяно състояние и той още не беше решил дали да изсече всички дървета безразборно, или пък да възприеме селективна система, която да не причини тъй големи вреди на горите.

По дяволите! Последните две седмици дори не бе имал време да седне на маса заедно със сина си.

— Много мило от страна на лелите ти да ме поканят, но боя се, че ще трябва да откажа. Напоследък почти не се прибирам вкъщи и знам, че момчето ми ще ме чака за вечеря. По обед говорих с Ида-Мей и тя ме принуди да обещава, че ще се върна.

— Ето ти потвърждение на това как се променят плановете на човек, когато банда стари моми се сдушат.

— Моля?

— Джейми е вече у нас — съобщи Кен. — Братовчедката Ида помоли Глори да го доведе със себе си от детската градина.

Тази информация зашемети Бил.

— Сестра ти се съгласи да извърви целия този път, за да го вземе?

— Никакъв път не е извървяла, след като детето си беше при нея така или иначе. Просто са се върнали заедно.

— Къде при нея? Довела го е откъде?

Кен сякаш се обърка от въпросите, но след получените отговори беше ред на Бил да загуби нишката.

— От детската градина — и като видя, че Бил още повече се смръщи, добави: — Ида-Мей щеше да го прибере, както винаги, сама по-раничко, но сестрите я помолиха да приготви онзи специален сос за шунката.

— Какво искаш да кажеш с това, че Ида обикновено го прибира по-рано? — изкрещя Бил.

Стреснат от емоционалната реакция, Кен вдигна ръце да се защити.

— Слушай, шефе, ако има някакъв проблем с дневната програма на сина ти, не изливай яда си върху мен. Зная единствено, че дневната смяна свършва в пет и че повечето от родителите си взимат децата до

пет и половина. Ако искаш синът ти да стои до по-късно, надали ще има с кой друг да си играе, освен с Глори. Разбира се, тя сигурно няма нищо против, тъй като и без това рядко помръдва оттам преди залез-слънце.

Макар че му трябваше време, накрая Бил успя да осъзнае новополучената изумителна информация. Без негово знание или разрешение самозваната Флорънс Найтингейл от областта Джесъп се бе заела с още една милосърдна мисия. Но този път щеше да разбере, че е минала границите. Когато ставаше дума за доброто на неговия син, той единствен можеше да взима решения. Така ще я подреди тази госпожица Доброжелателка, че късмет ще има, ако се отърве невредима.

— Добре, Хъбард, по кое време ни очакват на вечеря? — процеди през зъби Бил.

— В твоя чест ще бъде по-официално и сестрите ще отложат сервирането до шест и половина — отвърна Кен, за да му припомни, че вече живее в малък провинциален град.

Бил усети намека и се усмихна иронично. Беше му ясно, че ако иска тези хора да го приемат изцяло, ще трябва да започне да играе по техните правила.

— В колко часа обикновено вечеряте?

— Ако няма гости, всички трябва да са на масата точно в шест, в противен случай — да се справят както могат. Естествено, след като лелите приемат, че задълженията на Глори са богоугодни, на нея често ѝ се прощава. Ужасно го гледат това момиче от край време.

Бил също ѝ готвеше нещо специално, но не възнамеряваше да сподели с Кен какви действия ще предприеме към милосърдния ангел на къщата. Погледна часовника си и стана.

— Тогава да вървим.

Той пропусна Кен пред себе си, взе палтото си от закачалката и угаси светлината.

— Не знаех, че двамата с Лилия живеете при сестрите.

— Не живеем там — рече Кен и се зачуди как става тъй, че богатите не знаят почти нищо за простосмъртните, докато обикновените хора обсъждат почти всички факти от живота на високопоставените си съграждани. Представете си, той дори можеше да каже колко яйца яде Бил на закуска и че предпочита кафето си с

повече захар. — Имаме жилище на главната улица, но това не значи, че можем да отсъстваме от петъчната вечеря на лелите. Трябва да знаеш, че ако някой Хъбард, все едно млад или стар, я пропусне без сериозна извинителна причина, дълго време ще му натякват за това.

Досега Бил не се бе сещал да попита, но тъй като Кен отдавна бе прехвърлил трийсетото, сигурно имаше няколко деца.

— Голямо ли е семейството ти?

Сините очи на Кен проблеснаха шеговито.

— Имахме проблеми, докато започнем, но като тръгнаха да се раждат, все по двойки се появяваха. Осемгодишните момиченца имат благ характер, но шестгодишните малчугани са напаст Божия.

— Ако си спомням правилно — ухили се Бил, — преди години мнозина в града твърдяха, че ти и тримата ти братя сте голяма напаст за старите дами.

Кен му хвърли поглед, който ги върна доста години назад.

— А за теб сума народ смяташе, че си напълно неуправляем.

— Независимо от това, помня, че бях канен на доста неделни обеда у вас онова лято, преди да замина за Академията. Един час след църковната служба и нито минута по-късно. Какво се е случило? Да не са сменили дните?

— Не. Неделните обеда са си отделно.

— А какво мисли Лилия за това? — попита Бил и кимна за довиждане на дежурния пазач, който тъкмо заемаше поста си на портала.

— Какво има да мисли? — сви рамене Кен. — Семейството си е семейство и нейните родители не са много по-различни. Един уикенд заминахме, без да предупредим майка ѝ, и когато се върнахме, тя беше постъпила в общинската болница.

— Защо?

— Каза, че тъй се изтормозила от притеснение, та искала да умре. Дежурният лекар се кълнеше, че била толкова близо до смъртта, та дори успяла да зърне Свети Петър. Тя не се успокои, докато двамата с Лилия не коленичихме до леглото ѝ и не я помолихме за прошка.

Бил често се бе опитвал да си представи какво би било да си обграден от любовта на роднините си. Още от времето, когато Глори го помъкна да се запознае със семейството ѝ, изпитваше завист заради близостта между нея, братята и лелите ѝ, както и между всички

останали членове на големия клан Хъбард. След като чу какво е трябвало да понесе Кен, за да поддържа мир сред семейството, започна да се чуди дали не е бил късметлия, че е единствено дете. Може би роднините му бяха липсвали в детството, но вече бе прекарал твърде дълго време сам, за да позволи някой да му казва къде да ходи и какво да прави.

От друга страна, с горчивина призна, че нуждите на един мъж са съвсем различни от тези на момчето. Мъжът можеше да мине без подкрепа, докато момчето не можеше. То се нуждаеше от постоянни уверения от страна на хората, които го обичат. По тази причина Бил никога не успя напълно да прости на майка си, че се е отказала да го възпитава и го е пратила още на девет години във военното училище.

Оттам нататък никой от родителите му не се интересувахе много какво прави или къде ходи през учебната година, стига да не получаваха оплаквания от държанието му. И за да се застраховат от неприятности, бяха дарили на академията сума, с която да си построи физкултурен салон и библиотека, не по-малка от тази на близкия университет. Така си бяха осигурили достатъчно бяла боя за замазване дори на най-хитроумните младежки конспирации, тъй че да изглеждат като безобидни шеги. Бил бързо бе забелязал, че търпят присъствието му вкъщи само за няколко месеца през лятото, защото, като техен единствен наследник, той трябваше да научи как се ръководи семейният бизнес. Ако не беше тази нужда, сигурно щяха да го държат в училище през цялата година.

Отчаян от безсърдечното им отношение, той правеше всичко възможно да привлече вниманието им, но в един момент разбра, че каквото и да стори, директорът винаги го прикрива. Чак до последния учебен срок.

Разбира се, методът, който използва, за да ги принуди да го изключат, не бе възможен преди това. През тази година започна да вдига тежести и тялото му укрепна, а малко по-късно пък директорът реши, че репутацията на русокосата му дъщеря е далеч по-важна от душевното равновесие на най-големия благодетел на училището.

Чак когато се върна в Хилсбъро, Бил осъзна, че не е постигнал нищо с това изключване. Може би ако беше още жива, майка му щеше да се притесни поне привидно, да го упреква, задето е жертвал образованието си и е отклонил от правия път момиче от „добро

семејство“, но тя бе починала от рак предишната пролет. Що се отнася до баща му, Биг Уил се забавляваше с цялата история, извинявайки романтичните приключения на сина си с мъдрата житейска философия, че на момчетата всичко е позволено. Това доведе Бил до извода, че от него никога няма да очакват да следва законите на обикновеното общество.

— И аз доста скитах на твоята възраст, пък и по-нататък, но майка ти бе достатъчно умна да си затваря очите в такива случаи — бе казал баща му. — Но не забравяй, че Маккан не се женят за момичета от простолудието, тъй че тук наоколо дръж ципа на панталоните си затворен. Щом трябва да задоволяваш природата си, ще ти давам пари — плащай на жени, дете с това се занимават и няма да ми се появят на вратата с надут корем, претендирайки да проявиш кавалерско отношение.

След като произнесе тази „мила“ родителска реч, той бе извадил от джоба си някаква хартия и му я бе подал.

— Накарах директора Краули да ти напише тази диплома. Не че някога съм вярвал много в образованието, но майка ти държеше да завършиш гимназия и да идеш в колеж. Ако това смяташ да правиш, нямаш проблеми с мен. Иди си избери някое хубаво училище и ще платя, на когото трябва да те приемат. В противен случай, през есента можеш да заемеш полагащото ти се място в предприятието.

Полагащото ти се място. Тези съдбовни думи още ехтяха в съзнанието на Бил. Откакто се бе върнал в този забравен от Бога град, в сънищата си все чуваше как победоносният смях на Биг Уил Маккан се разнася от гроба. През огън и вода, дори с цената на собствената си смърт, старецът го бе победил в крайна сметка.

ШЕСТА ГЛАВА

За пръв път в живота си Глори бе доволна, че положението ѝ в семейството я поставя в далечния край на масата, близо до децата. Като официален гост Бил заемаше срещуположното място и проницателният му поглед трябваше да премине поне през още седем-осем души, за да стигне до нея. Това не означаваше обаче, че не я бе стрелкал с очи на няколко пъти откакто започна вечерята. Глори седеше мрачно и побутваше с вилица недокоснатата храна в чинията си.

Усещаше, че е прицел на отровните визуални нападки и неохотно призна до колко погрешни изводи е стигнала заради тазвечерното събитие. Очевидно Бил съвсем не бе приел поканата на лелите ѝ от приятелски чувства към нея. Макар да беше записал сина си в детската градина и да я смяташе за квалифицирана детегледачка, виждаше се, че не ѝ бе простил ужасните неща, които му каза при последната им среща.

Още щом влезе в къщата и я видя как седи на пода и играе домино с Джейми, веднага ѝ даде да разбере, че през изминалите след конфронтацията няколко дни се бе сетил за доста неща, които би искал да ѝ каже, и че нито едно от тях не е особено приятно.

За щастие, лелите ѝ се бяха втурнали към него още преди да е направил и няколко крачки, като по този начин му попречиха да излее отровата си, но Глори не се съмняваше, че ще намери начин да я притисне. Спонтанно усети колко много гняв е натрупал и се зачуди защо е чакал толкова дълго, за да предизвика скандал. После забеляза тъмните кръгове под очите му, нездравия цвят на лицето, напрегнатите бръчки около устата и разбра откъде идва забавянето. Горкият, изглеждаше тъй, сякаш не бе мигнал от няколко денонощия.

Братята ѝ не забелязваха подобни неща, но само един поглед и всички жени в стаята усетиха, че човекът едва се държи на краката си. В къщата на фамилия Хъбард изтощените от работа мъже винаги бяха обграждани с внимание, и макар след всички тези години Уилям

Даниъл Маккан на практика да бе непознат за тях, лелите още носеха спомена за малкото момче, към което имаха слабост навремето. Ако не се бе изплашила толкова от враждебния му поглед, насочен към нея още с влизането му, тя искрено би се разсмяла на объркването, изписало се на лицето му, когато изведнъж се видя обграден от това кудкудякащо ято старици.

Като мътещи кокошки около болен млад петел сестрите Хъбард и братовчедката Ида се засуетиха край него, бързо го освободиха от смачканото сиво сако, тъмносинята връзка и го поведоха към трапезарията. Леля Офелия бе хвърлила през рамо предупредителен поглед към Дейвид и Зик и всяка неприязън, която те спотайваха към уморения гост, бе преглътната моментално. Леля Кери издърпа почетния стол начело на масата, онзи с дебелия тапицировка и облегалките и покани госта да седне, а през това време леля Уини бързо насочи останалата част от фамилията на определените им места.

Колкото по-експедитивно се настаняха, толкова по-бързо Бил щеше да се нахрани, а Глори отдавна знаеше твърдото убеждение на лелите, че най-доброто лечение срещу преумора е обилното ядене. По време на вечерята гостът бе обграден от услужливи женски ръце, които непрестанно трупаха върху чинията му храна, а той любезно опитваше да се справи с яденето, преди да са му сервирали отново. Чашата му с вода за секунда не остана празна. Кафето преливаше непрекъснато. Бил изпусна вилицата си и в мига, в който докосна пода, тя вече бе заменена с нова.

Когато дойде време за десерта, Глори рискува и плъзна поглед над широките рамене на брат си Дейвид и под ръката на Зик. С огромно облекчение видя, че лелите ѝ и братовчедката Ида бяха постигнали това, което повечето хора не биха и опитали — най-властният петел в Хилсбъро вече нямаше сили дори да изкукурига в знак на протест, когато сложиха пред него чиния с две големи парчета ябълков пай, залети с няколко лъжици домашен ванилов сладолед.

Ако приемеше, че лошото храносмилане може да действа в нейна полза, Глори се надяваше, че още щом официално вечерята приключи, Бил тъй ще се разбърза да се спаси от развълнуваните квачки в претъпкания кокошарник, че ще забрави за нервното малко пиленце, което се криеше в ъгъла. Наблюдавайки го как поглъща десерта, вече бе повярвала, че се е отървала.

След няколко минути обаче откри, че в кокошарника има лисица. Преди братята ѝ да се измъкнат да гледат телевизия, преди децата да излязат навън да играят, и преди тя да успее да се шмугне в кухнята, Лилия, съпругата на Кен, потайна зеленоока жена, която Глори до този момент смяташе за една от най-добрите си приятелки, се промъкна зад стола ѝ и я свали от пръчката, която бе избрала за свое скривалище.

— Няма нужда да помагаш със съдовете тази вечер. Много жени сме в кухнята — потупа я успокоително по рамото и кимна към Бил. — Разбирам, че има някакъв проблем с детската градина на Джейми, който баща му иска да обсъди с теб.

Глори въобще не се хвана на тази въдица, защото Джейми се чувстваше идеално при нея и наостри бодли, като разбра каква подла тактика е избрал Бил. Очевидно бе твърдо решен да се разправи с нея тази вечер, но съвсем не беше нужно да набеждава работата ѝ и тя му го показва недвусмислено с изражението си.

— О, нима? Какъв ли ще е проблемът?

— Огромен — изръмжа Бил, нави ръкавите си и избута стола, за да стане.

И двете жени изтълкуваха това като подготовка за битка и Лилия стреснато погледна Глори. След това, правейки последен опит да пооправи конците, побърза да предложи:

— При тая пълна къща, вътре е много шумно. Мисля, че е по-добре да излезете да поговорите навън. Аз ще наглеждам Джейми, докато се върнете.

— Чудесна идея — съгласи се Бил веднага.

Глори потисна въздишката си и примирено зачака присъдата си, но все пак се опита да я забави възможно най-много. Бавно стана от масата, погълна последните капки вода от чашата си и внимателно нареди една върху друга чиниите и приборите си. После започна да събира мръсните салфетки от нейната страна на масата.

Всеки на мястото на Глори би изпитал страх, но тя донякъде се успокояваше от пепелявия нюанс, който бе придобило лицето на Бил. Като се имаше предвид количеството храна, което бе погълнал току-що, той сигурно щеше да нападне бързо и да тича вкъщи да вземе лекарство за храносмилане. Всяко забавяне бе в нейна полза, затова тя рече невинно:

— Готова съм, само да занеса една от тези купчини в кухнята.

— Аз пък съм готов веднага — сръза я Бил и прекрати отстъплението ѝ, като заобиколи масата и хвана младата жена за лакътя. — Ще ни отнеме не повече от няколко минути.

— Не бързайте — добави Лилия, но Бил вече бе извел Глори и слизаше по стълбите, тъй че едва ли я чу. Така се надяваше и Глори, тъй като достатъчно бе пострадала само в един-единствен ден от любезните ѝ предложения.

Ръката му я стягаше като в железен обръч и Глори, без да ще, трябваше да подтичва. Докато я заведе до задния двор, тя вече дишаше като уморен състезателен кон. Надяваше се да спрат, но той безмилостно продължаваше да я тегли все по-далеч — очевидно се боеше, че дори от това разстояние гласът му ще се чува в къщата.

След малко тя отново направи опит да освободи ръката си, но Бил не я пусна, докато не навлязоха в боровата горичка, която ограждаше двора на лелите ѝ. За миг силното ухание на дърветата ѝ припомни друго подобно място, където като младо момиче изживя първата си целувка. Спомни си колко нежна бе тя, колко внимателни бяха ръцете, обгърнали главата ѝ, но този прекрасен спомен бързо изчезна, когато мъжът грубо я пусна и я отдалечи от себе си.

С юмруци на хълбоците Бил я изгледа свирепо и започна:

— Хайде, госпожице, обясни ми сега кое ти дава право да взимаш решения за сина ми, без да се съветваш с мен?

Подготвена да я нападат заради това, че твърде строго е осъдила миналото, тя премига от изненада при тази неочаквана посока на разговора. След като той не каза нищо повече, осъзна, че проблемът наистина трябва да е в начина, по който си гледа работата. Не знаеше дали да изпитва облекчение, особено след като нямаше представа за какви решения би могъл да говори той.

Що се отнася до Джейми, единствените решения, които взимаше, бяха какво да бъде менюто му за обяд и коя от многото разнообразни дейности, които детската градина предлагаше, е най-подходяща за възрастта и умственото му развитие. До този момент никой родител не бе протестираше срещу начина, по който подбира храната, или пък бе очаквал тя да иска разрешение, за да може детето да играе на някакъв вид игра. Съдейки по гневния му поглед, Глори се съмняваше, че става дума за нещо толкова маловажно.

— Имаш ли нещо против да обясниш по-подробно? — помоли тя спокойно, като се мъчеше да не обръща внимание на факта, че изглежда готов всеки момент да я удуши.

— Въпросът беше съвсем ясен — саркастично подхвърли той. — Но като се има предвид възвишеното положение, което заемаш в този провинциален град, съзнавам, че надали някой някога ти търси сметка за действията. Знаеш ли какво, миличка? Пет пари не давам за благородните ти цели. Ако исках ти да се грижиш за сина ми, щях сам да го запиша в твоята детска градина.

Глори зяпна от изумление и вдигна вежди.

— А не си ли?

— Не съм ли какво?

— Не си ли го записал сам?

— Чудесно знаеш, че не съм. Въобразяваш си, че ти трябва да решаващ кое е добро за детето ми и искам веднага да ти кажа, че...

— Нищо подобно не съм направила — защити се Глори. — Когато Ида-Мей го доведе, предположих, че ти си одобрил идеята, още повече, като ми разказа колко много работиш и колко самотен се чувства по цял ден Джейми горе в планината, без да има какво да прави или с кого да играе.

— Е, грешно си предположила — срязва я той, но доста спокойно. Забележката на Глори за самотните дни на Джейми действително го жегна и той се почувства виновен, каквато вероятно е била целта ѝ. — Досега мислех, че Ида се грижи за детето, а не ти.

Глори се взря мълчаливо и обидено в лицето му, ала изражението му я принуди да смени тона.

— Ида-Мей може да е чудесна икономка, но ако не друг, то поне ти би трябвало да знаеш, че не е прекарвала много време с деца — припомни му тя. — Толкова си бил зает в предприятието, че вероятно е решила да не те занимава с нещо, което тя лесно би могла да уреди сама.

— Сигурно — съгласи се Бил. С всяка измината секунда ядът му се изпаряваше.

— Убедена съм, че ако Ида знаеше твоето отношение към мен, щеше да направи други планове за Джейми. Моля те, не я обвинявай за това.

— Не, не я виня.

— Мен обвиняваш, нали? — въздъхна Глори.

— Нито едната, нито другата.

— Но още си ядосан — тъжно обяви Глори, все още очаквайки той да се нахвърли върху ѝ с упреци и нападки, за които всъщност бе подготвена от началото.

За какво, по дяволите, да ѝ се сърди, мрачно се питаше Бил Той имаше вина за това, че бе пренебрегнал детето си, а не Глори. Бе забравил какво бе неговото детство — прекарал го бе като затворник в тази сивокаменна крепост, където единствената му компания бе една преуморена икономка. Ида-Мей не разполагаше нито с време, нито с желание да забавлява буйни малки момченца, затова съвсем естествено е било да потърси помощта на Глори и двете заедно бяха намерили разрешение, което да е от полза за всички, за него самия включително.

— Не, не ти се сърдя — той се извърна, пъхна ръце в джобовете и се загледа в планината, която се извисяваше над града. Лицето му бе сгърчено в болезнена гримаса, раменете се бяха отпуснали отчаяно. — При дадените обстоятелства Ида-Мей е постъпила правилно. Напоследък няхах свободно време за нищо друго, освен за работа... Дори за Джейми. Колкото и да не ми харесва, докато производството не стъпи отново на крака, ще трябва да разчитам на други хора да се грижат за сина ми.

Глори проследи погледа му, отправен към висините на планината, и за първи път осъзна какъв огромен товар му тежи на плещите. А от разговорите, дочути тук-там из града, бе разбрала, че го носи съвсем сам. Никой нямаше да му се довери, докато не успееше да докаже, че струва повече от баща си.

Не беше нужно да ѝ казва за какво мисли, тя вече се бе досетила. Бяха застанали в сянката на планината Маккан, но Бил също така стоеше и в сянката на човека, на чието име бе наречена тя.

— След като толкова много хора зависят от теб, би било справедливо ти също да можеш да разчиташ на тях.

— Справедливо? — изсмя се той презрително. — Ако си въобразяваш, че животът е справедлив, значи си ме излъгала за розовите очила.

— Аз никога не съм те лъгала за нищо — отвърна Глори, като недвусмислено намекна, че той от своя страна не би могъл да направи същото изявление.

Бил стисна зъби, за да сподави разочарованието си.

— Понякога една лъжа прави повече добро от истината.

— Но в края на краищата с истината се живее по-лесно.

Бил отмести поглед от планината и се замисли за истината, с която бе принуден да живее до края на живота си.

— По дяволите, така е.

Както обикновено, Глори бързо проследи мислите му.

— Не беше задължително да поемаш предприятието. Можеше спокойно да го продадеш и да уредиш живота си — тихичко рече тя и приближи до него. — Защо не го направи?

Минаха няколко секунди и тя реши, че няма да получи отговор. Когато мъжът заговори, думите му я изненадаха и ѝ показаха колко чужди си бяха двамата сега — студената празнота, настанила се помежду им, бе създадена от отмъстителните слова на Глори.

— Не е важно защо останах. Единственото, което има значение, е дали мога да накарам този бизнес да потръгне.

— А можеш ли?

Не бе искала въпросът да прозвучи недоверчиво, но очевидно той помисли, че и тя, както всички останали жители на града, не вярва в него.

— Нямам намерение да ви изоставям пак, ако това те притеснява — рязко рече той. — Ако „Маккан Лъмбър“ потъне, и аз потъвам заедно с нея. Така добре ли е?

Глори забрави собствената си болка. Изведнъж осъзна, че той бе много по-дълбоко ранен от нея, и че повечето от раните му бяха нанесени още преди тя да се запознае с него. Като момче не умееше тъй добре да прикрива чувствата си и тя винаги познаваше кога нещо го тормози. Но сега Бил Маккан явно се бе научил на много нови неща.

От тази гледна точка бе доволна, че го беше ядосала достатъчно, за да го извади от равновесие, иначе никога нямаше да разбере, че не само тя страда.

— Ще ти бъда благодарна, ако приемеш извиненията ми. Аз... не трябваше да изричам тези жестоки думи.

— Защо се извиняваш? Ти бе убедена във всичко, което каза — очите му я предизвикваха да отрече, ако смее.

— Не във всичко. Само наполовина.

Той се възхити на упоритостта ѝ, макар да подозираше, че младата жена не е съвсем искрена.

— Коя половина?

Глори усети предупреждението в гласа му и разбра, че ако даде точен отговор, отново ще се върнат в ледниковия период.

— Не тази, която трябва.

Бил не се бе усмихвал от дни, но лукавата защита на Глори го развесели.

— Значи оставяш на мен да преценя коя е лошата половина, което ме навежда на мисълта, че си доста страхливо пиленце.

— Странна асоциация правиш — отвърна Глори и му разказа варианта с кокошарника, който бе измислила по време на вечерята.

Следвайки аналогията, Бил избухна в искрен смях.

— Ако се бях хранил по-често напоследък, в момента щях да се чувствам като най-окаяния петел на света.

— Аз пък се надявах, че една жлъчна криза ще ме спаси от гнева ти — призна тя и опита да си придаде виновен вид, ала не успя.

Настроението ѝ се повдигна, щом мъжът отново се разсмя.

— Двете с госпожица Пийбоди сте доста добронамерени днес — каза Бил и ѝ разказа за диагнозата, която секретарката му постави пред брата на Глори днес следобед. — Тя препоръча солидна доза рициново масло, но ако с това трябва да се лекувам, бих предпочел жлъчната криза.

Успокоена от веселия му тон, Глори попита:

— Помниш ли как задигнахме от задната веранда онази огромна купа с шоколадов крем и как ни прилоша след това? И как леля Кери ни даде моруново масло, което беше дори по-отвратително от рициновото?

— Само от миризмата ми прилошаваше — ухили се Бил.

Глори простена сърцераздирателно.

— От този ден нататък избягвам всичко, в което има шоколад.

— Дори тортата с шоколадов крем, която прави леля Уини?

Глори премига и рече:

— Е, за нейната торта правя изключение, но всичко останало...

— Ами шоколадовия кейк на леля Офелия?

— Нямах предвид натуралния шоколад — намръщи се Глори.

— О! Бил кимна — в такъв случай отказваш да ядеш шоколадовите пръчици с маслен крем на леля Кери и глазурата с фъстъчено масло.

Глори отчаяно махна с ръце. Бил се бе сетил за всичките ѝ любими десерти и явно бе преценил, че не би се отказала от нито един от тях.

— Добре, добре, излъгах — призна тя и вирна брадичка. — Ще ме накажеш ли?

— Естествено — отсече Бил, но ако тя очакваше да реагира на предизвикателството както навремето, когато бяха деца, чакаше я голяма изненада. Можеше да вири брадичка колкото си иска, вниманието на мъжа бе приковано в чувствените ѝ устни и ако Глори очакваше той да гледа на нея като на дете, не би трябвало да носи тази блуза с открити рамене и тесните джинси. — Но сигурно ще получа плесница, ако опитам.

Глори постави ръце на хълбоците и наклони глава.

— Да опиташ какво?

Подсмивайки се на враждебния ѝ вид, той обясни:

— Да те целуна... Да те любя... Да направя всичко, което е по силите ми, за да ти благодаря, че ме развесели и ме накара да се смея.

Водена от непреодолим импулс, Глори се повдигна на пръсти и нежно целуна мъжа по бузата.

— Не са ми нужни благодарности.

— Ти може да мислиш така, но... — топлината в тъмновиолетовите му очи ѝ подсказа, че той не споделя мнението ѝ.

Щом срещна погледа на мъжа, страните ѝ пламнаха и водена сякаш от непреодолим импулс, тя притисна длан към гърдите му и усети бесните удари на сърцето.

— Ще ми се присмееш ли, ако ти призная, че мисълта за физическите ти сили ме кара да говоря неща, които никога не бих изрекла?

— Не — той протегна ръка, стисна нейната и я отместил от гърдите си. Ала преди Глори да е изтъкувала жеста като отблъскване, мъжът започна бавно да разкопчава ризата си. Секунди след това Глори вече докосваше кожата му, мускулите играеха под пръстите ѝ. — Не, ако това те подтиква да вършиш неща, които се боиш да направиш, и да изпитваш чувства, които не си познавала досега.

— Винаги съм се страхувала от начина, по който ме караш да се чувствам — призна тя, усещайки сърцето си да бие със същия бурен ритъм, който напираше под пръстите ѝ. Но добре знаеше, че не само ускореният му пулс я изважда от равновесие. Това чувство идваше от топлината на кожата му, от изненадата, че зърната му се втвърдяват при допира ѝ.

— Нали ти обясних, че можеш да направиш същото с мен — припомни ѝ той. — Ако не беше толкова млада и невинна тогава, щях да ти обясня доста неща за мъжете, а също и други подобни работи.

— Какви? — попита Глори и занемя от изненада, когато Бил обгърна кръста ѝ и я привлече към себе си. — О... такива неща — заекна тя, докато, притисната към тялото му, получаваше урок за различията между мъжете и жените.

— Знаеше ли, че те желях до болка? След вечерите в Хънтърс Гроув трябваше да минавам по дългия път през потока, за да не разбере целият проклет град какво съм правил в горичката.

Глори се изчерви и сведе поглед.

— Разбира се, че знаех — призна тя, радостна, че Бил не може да види доволното ѝ изражение. — Може да съм била девствена, но все пак съм минала през сексуалното обучение в училище, както всички останали.

— Ако съдя по руменината на бузите ти, все още си девствена.

Имаше неща, за които бе по-удобно да се излъже, но след като изрече онази банална фраза за това, че с истината се живее по-лесно, Глори не посмя да го заблуди.

— Прав си. Е, доволен ли си сега?

Смехът на Бил прозвуча съвсем по мъжки покровителствено и много секси.

— Бих бил невероятно щастлив, ако се съгласиш да ме приемеш като мъжа, който ще облекчи положението ти.

Спокойната усмивка и смелото предупреждение го изненадаха.

— Време беше да реагираш на това, което първоначално, ако си спомняш, бе мое предложение, Уилям Маккан. Десет дълги години на очакване са предостатъчни за всяка нормална американска жена.

— Обещавам ти, любима. Чакането свърши — прошепна Бил и впи устни в нейните.

СЕДМА ГЛАВА

Бил не изпълни съвсем точно обещанието. Глори трябваше да го чака повече от два часа, преди най-после да чуе шума от паркиращата кола.

Като подплашено котенце младата жена скочи от канапето и изтича до огледалото да провери дали косата ѝ е в ред и червилото не е размазано. Докато чакаше Бил да пристигне бе сменила три пъти тоалета си, тъй като не бе сигурна как трябва да е облечена една жена при срещата си с любовник да сложи рокля и високи обувки ѝ се струваше глупаво, но пък къси панталонки и бюстие май не бяха благоприлични, а не притежаваше някоя по-секси домашна роба.

Накрая се спря на белите джинси, които подчертаваха гънката ѝ талия и стройните бедра, после обаче веднага навлече отгоре безформена тениска, която закри всичко. Събра, малкото, което бе останало от смелостта ѝ, и свали сутиена след това бързо усети, че е направила грешка. Всеки път щом чуеше кола по пътя, зърната на гърдите и се втвърдяваха и изпъкваха безсрамно през мекото памучно трико.

Почти беше решила да сложи обратно бельото, когато долови шума на автомобилни гуми по чакълената пътека. Късно беше да предприеме каквото и да било. Бил знаеше, че го очакват и можеше да влезе без предупреждение. Последното нещо, което искаше да се случи, бе той да я завари как, обзета от паника, навлича още дрехи, особено след като целта на нощното му посещение бе и двамата да свалят всичко от себе си.

— О, Господи! — изстена Глори и стомахът ѝ се преобърна при мисълта за това, което следва. Събличането на дрехите беше само първата крачка към интимността. След като я преминат, ще се озоват в леглото. И Бил ще я обсипе с ласки и милувки. При това ще очаква и тя да направи същото. Хвана се за корема и си каза: — Ще ми прилошее. Знаем си — след като отрони тези думи, Глори се ядоса на себе си. —

Порасни вече, Хъбард! Или предпочиташ да си останеш девствена още четвърт век?

Пое дълбоко въздух за успокоение и излезе на верандата. Първото нещо, което забеляза, бе, че Бил е сменил раздрънкания пикап с излъскан кадилак. На второ място разбра, че и той като нея не искаше целият град да загърми около късното му посещение в дома ѝ и бе паркирал лесно разпознаващата се кола между навеса и къщата, тъй че да не се вижда от пътя. Когато мъжът отвори вратата и се измъкна от автомобила, Глори осъзна, че е на ръба на нервна криза.

— Добре де, явно не съм толкова свободомислеща, колкото си представях — мрачно промърмори тя и скръсти ръце, сякаш да се защити, докато наблюдаваше как Бил приближава. — Но ще го направя, каквото и да ми струва.

За разлика от нея, Бил нямаше вид на изпълнен със съмнения човек и съдейки по пружиниращата му походка, по невероятно бърз начин се бе отърсил от предишната си умора. Крачеше бавно, пъхнал ръце в джобовете, и при всяко движение мускулите на бедрата му изпъкваха под тесните джинси. Изглеждаше още по-секси в синята риза, оставена разкопчана отпред, чиито ръкави бе навил до лакътя.

Младата жена потръпна при вида на тясната ивица загоряла кожа. Стисна още по-силно ръце, като се мъчеше да успокои силното пулсиране, съсредоточено в зърната на гърдите ѝ.

Бил хвана погледа ѝ и първата му реплика бе свързана с времето.

— Гореща нощ, нали?

Глори се хвана отчаяно за подхвърлената сламка и си повя с ръка, за да охлади пламналите си бузи.

— И е толкова влажно, че едва се диша.

— Извинявай, забавих се — рече той и скочи на верандата. — Трябваше да сложа Джейми да спи. Прекарал е чудесно с децата на Кен.

— Няма нищо изненадващо в това.

— Не сме се спирали на едно място за дълго и той не е свикнал да общува с деца на неговата възраст — рече Бил и кимна към люлката. Глори тъй рязко пое натам, че Бил вдигна ръка да прикрие усмивката си. Нервите и бяха опънати като барабан, нямаше да му е лесно да я накара да се отпусне. Но пък той винаги бе приемал с

удоволствие всички предизвикателства, отправяни му от Глори, а и бе убеден, че наградата си заслужава.

— На твое място не бих се чувствала гузна — рече Глори и хвана веригите на люлката, когато Бил седна и я отблъсна. — Джейми се приспособи много лесно.

Той усети изненадата в гласа ѝ и тъжно се засмя.

— Което те изненадва, като знаеш кой е баща му.

— Не съм казала подобно нещо.

— Не е нужно да го казваш и не те обвинявам, че си го помислила — добави той. — На неговата възраст бях малко чудовище и повечето хора тук смятат, че не съм се променил.

— Не те смятам за чудовище. Или поне не за чак толкова чудовище — поправи се тя и усети как започва да се отпуска щом разбра, че Бил няма намерение да се нахвърли отгоре ѝ, да разкъса дрехите ѝ и да я повлече в леглото.

— Е, благодаря — ухили се Бил.

С присъщата ѝ, незнайно как подхранвана, лоялност, която винаги бе стопляла сърцето му, Глори продължи да извинява лошото му държание от детството.

— На възрастта на Джейми ти играеше роля, защото трябваше да се справяш с доста сложни проблеми.

— С други думи, бях доста налудничав.

— Беше наранен и объркан — с възмущение го поправи тя. — Джейми няма причина да се чуди дали го обичат, или не, и с този вид сигурност едно дете лесно може да се нагоди към повечето постъпки на родителите си. Баща ти и майка ти никога не ти дадоха тези толкова важни уверения.

Не трябваше да отваря дума за родителите му, те бяха последното нещо, за което Бил искаше да говори тази вечер. Като разбра, че тя смята да продължи психоанализата си за детските му травми, я спря по такъв начин, че вниманието ѝ със сигурност да се прехвърли в съвсем различна посока. Сведе глава към нея и дрезгаво прошепна в ухото ѝ:

— Не носиш сутиен, нали. Това беше първото нещо, което забелязах, като слязох от колата.

Хваната натясно, Глори преглътна мъчително.

— Наистина ли?

— Наистина — отвърна той приглушено и плъзна ръка по гърба ѝ. Привлече младата жена толкова близо, че бедрата им се докоснаха. Тялото ѝ се скова, когато дланта му се спря под мишницата и подпря отстрани лявата ѝ гърда. Той погали нежната кожа и почувства тръпката, разтърсила Глори.

— Пулсират ли зърната ти?

Глори не разбра дали се дължеше на внушение, но изведнъж и двете ѝ гърди болезнено набъбнаха. Зърната бяха толкова възбудени, че ако пръстите му дори съвсем леко ги докоснеха, със сигурност щеше да изпищи. Тази мисъл я накара да потръпне. Бил обаче не се задоволи само със словесно прелъстяване, макар следващите му думи да я хвърлиха в състояние на превъзбудено нетърпение.

— Ако искаш, мога да излекувам пулсирането — прошепна той и извърна младата жена към себе си. Секунда след това Глори разбра, че започват да действат по първа точка от дневния ред — разсъбличането. Или по-точно — Бил разсъбличаше нея. Едва потисна паниката си, когато той бавно издърпа фланелката и разголи кръста ѝ, корема и после...

— Били! — сподавено възрази тя, но когато той измъкна блузата през главата ѝ и Глори почувства хладния нощен въздух върху голите си гърди, гърлото ѝ съвсем пресъхна.

Като че не ѝ стигаше тази еротична милувка, ами Бил обхвана гърдата ѝ и сведе глава към тях, без да я остави да се съвземе от шока. Всмука с горещите си устни набъбналото зърно и започна да го дразни с език. Глори извика от удоволствие и инстинктивно изви тяло насърчи я.

— Наслаждавай се на усещанията, Глори — насърчи той тихо и плъзна ръка по гърба ѝ. — Отпусни се.

Отпусни се. Трябваше да хапе устни, за да не крещи от напрежението, което се събираше в тялото ѝ. С езика си той и причиняваше най-сладката болка, която някога бе усещала, но пулсирането вече не се ограничаваше само в гърдите — това чудесно усещане завладя цялото ѝ тяло, а щом мъжът засмука силно зърното, гореща вълна се разля дълбоко в утробата на младата жена.

— Моля те Били... моля те — повтаряше тя.

Бил знаеше точно за какво го моли тя и с удоволствие удовлетвори искането ѝ. Повдигна я в скута си, за миг се наслади на

натиска на бедрата ѝ върху собствените му пулсиращи слабини, и се изправи. Отнесе я в къщата, като не откъсваше поглед от нежните ѝ гърди. Мисълта, че неговите милувки са причината зърната тъй издайнически да се свият му доставяше огромно удоволствие.

— Искам да те видя цялата... Да изследвам всеки сантиметър от красивото ти тяло с ръце и устни — промърмори той задъхан. — Толкова пъти след онази нощ в Хънтърс Гроув съм мечтал да те любя, а трябваше да се лиша от удоволствието да те имам. Това беше най-трудно решение в живота ми. За мен ти беше най-красивото създание на света, а сега си дори още по-хубава от преди.

— Само да бе пожелал, щях да бъда твоя — припомни му Глори, объркана от неговата версия на събитията. — Щом толкова си ме искал, защо ме отхвърли.

Бил нямаше никакво намерение да разваля атмосферата, която току-що бе създал, като се върне на тази, болезнена за него, тема. Сега поне нямаше да допусне Биг Уил да се промъкне между тях двамата. Тази нощ ще забрави за този безсърдечен тиранин.

— Ти беше само на шестнайсет години, Глори, и заслужаваше нещо по-добро от това, което можех да ти предложа.

— Щях да бъда доволна на всичко, което би ми дал — искрено призна тя.

— Знам — отвърна Бил и предотврати по-нататъшния разговор като сведе устни към нея.

Нежно отвори устата ѝ с език. Проникна дълбоко и Глори изстена. Целувката му разпали кръвта ѝ, но тя искаше много повече. Искеше да почувства тялото си притиснато под неговото, кожата си — изгаряна от неговата. Искеше той да я притежава изцяло, да стане част от него, да го люби с дивата страст, която разкъсваше тялото ѝ, и да усети отговора на неговото тяло.

— Побързай, Били — помоли тя, когато най-последно устните им се разделиха.

Мъжът се засмя гърлено, отблъсквайки с рамо вратата на полутъмната спалня.

Издърпа покривката на леглото и положи Глори върху чаршафите. Тя се изчерви, когато Бил доближи до зърното ѝ шампираната с цветя завивка и ги сравни.

— Обзалагам се, че тези нежни пъпки съвсем не могат да се сравнят с вкуса на твоите — усмихна се той, а лицето ѝ пламна.

— Господи, не говори така, смущаваш ме.

— Извинявай — но съвсем не изглеждаше разкаян. — Толкова си красива в този цвят. Цялата розова.

— О — извика тя, скочи на колене и грабна една възглавница, за да прикрие гърдите, на които той тъй открито се възхищаваше. — Ти умишлено ме караш да се изчервявам.

— Много е приятно да откриеш жена, която все още може да се изчервява. Полудявам от възбуда, като знам, че само с няколко подходящи думи мога да накарам кожата ти да грее. А имай предвид, че това е една от многото реакции, които с удоволствие възбудям у теб. Не по-малка наслада ми доставя да накарам гърдите ти да набъбнат.

Той забеляза как лицето ѝ става все по-яркочервено предварително знаеше как ще отвърне тя на подобно открито предизвикателство. А щом той се съблечеше, очакваше също да види как се сгъстява този огнен оттенък. Но пък така или иначе, лицето ѝ вече гореше, затова в дадения момент сигурно щеше да успее да запази част от женската си гордост. Макар че беше девствена, Глори бе на двайсет и пет години и той предполагаше, че няма да ѝ се иска да стане ясно колко неловко се чувства в присъствието на съвсем гол и възбуден мъж.

Глори затаи дъх, когато той се отдръпна, свали обувките си и изхлузи ризата от раменете си. Не можеше да откъсне очи от него, от играта на мускулите по гърдите му, когато мъжът се извърна да захвърли ризата. Джинсите се свлякоха на пода, а заедно с тях и бельото, после Бил бързо тръгна към нея.

— Спри! — извика тя и протегна ръка.

— Глори — започна мъжът с тон, който целеше да я успокои. Тя се взираше в лицето му и не забеляза как той пъхна под чаршафите малко пликче, което, като се имаше предвид колко е притеснена, щеше само да усложни нещата — легни и се отпусни. Знам, че трудно ще ми повярваш, но няма да те нараня.

— Но ако легна, не мога да те гледам — оплака се тя. — А аз искам всичко да видя. Имаш ли нещо против да се отдръпнеш и да се изправиш.

Бил изумено се втренчи в нея.

— Нямам нищо против, разбира се — рече той и занемя, усетил как погледът ѝ бавно се плъзга по тялото му. Настойчивият оглед имаше мигновено и съвсем очевидно въздействие върху мъжа, но Глори май изобщо не се уплаши, като съзря колко бързо се възбуди той. Очите и се разшириха леко, но не се отместиха и изведнъж Бил осъзна, че той е този, който изгаря.

— Толкова си красив — прошепна тя, после устните и се разтеглиха в закачлива усмивка. — И освен че предизвиквам някои приятни за окото реакции, мога да накарам и твоята кожа да грейне.

— Ах, ти, малка... — хвърли се той на леглото и впи устни в нейните, преди да чуе победоносния ѝ смях.

Целувката продължи, докато страстта им се възпламени до такава степен, че вече не можеха да дишат. Мъжът вдигна глава и недоверчиво се втренчи в Глори.

— През живота си не съм желал нито една жена повече от теб.

— И аз те желая — прошепна тя и покорно му позволи да свали джинсите ѝ. — Сякаш цял живот съм чакала този момент.

— Онази последна вечер в Хънтърс Гроув изглежда толкова отдавна — измърмори Бил мрачно, като че ли да ѝ припомни, че тя знае твърде малко за живота му откакто бе напуснал града.

Глори нямаше представа дали през последните десет години не бе лягал с цели орди ненаситни жени, или пък бе искал само една — червенокосата, която му бе родила момчето с луничките. Едва се съдържаше да не попита за нея, но бе твърде умна да схване, че сега не бе мястото и времето за това. Топлите пръсти на мъжа се плъзнаха по тялото ѝ, опариха кожата на корема и бедрата ѝ и младата жена загуби способност да разсъждава.

Бил почувства, че мускулите ѝ се стягат и промърмори:

— Отпусни се, сладка моя. Няма от какво да се боиш.

Независимо от това Глори трепна, когато той нежно разтвори бедрата ѝ с коляно и я докосна там, където все още не бе познала мъжка ласка. С всяка все по-интимна милувка, горещи вълни обливаха тялото на младата жена и я караха да стене от удоволствие.

Приглушените гърлени викове възбуждаха Бил до болка. Той знаеше, че е първият мъж, който ги чува, първият, който открива, че Глори не знае как да се въздържа. Тя повдигна бедра, а тялото ѝ

тръпнеше от желание, но Бил не смееше да задоволи този първичен инстинкт, преди да е сигурен, че младата жена ще го приеме, без да изпита болка.

Почувствал как Глори тръпне още при първите предпазливи опити да проникне в нея, той не можеше да си представи как ли ще реагира тя в кулминацията на тяхната близост. Дори мисълта за това го плашеше. Беше невероятно отзивчива и с всяко движение на тялото ѝ, възбудата му се засилваше. Преди съвсем да е загубил контрол, той потърси с ръка пликчето между чаршафите. Искаше да я предпази, но когато нежните ѝ топли пръсти му се притекоха на помощ, той осъзна, че не може да издържи и секунда повече.

Притисна я с тяло и внимателно започна да прониква все по-навътре. След цяла вечност от усилие да се контролира, усети нежната преграда, но единствената реакция на Глори бе лека въздишка. С облекчение тялото му се насочи напред, завладяно от инстинкт, далеч по-силен от физическата реакция.

Глори усети как в утробата ѝ се събира ядро от необузdana наслада. Напрежението растеше, тялото ѝ се извиваше и мяташе, търсейки освобождение. Тя отвори очи и срещна погледа на Бил. Усмихна му се, защото видя, че и той е уловен в същата спирала от усиливащо се напрежение и неговото удоволствие нараства в унисон с нейното.

Пружината на емоциите им сякаш се скъса в един и същ миг и експлодира вътре в тях, а двамата се вкопчиха един в друг, безпомощни, радостни, тръпнещи от удоволствие. Глори повдигна глава и впи пръсти в рамото на Бил, щом вълните на екстаза я заляха. Още при първата тръпка извика името му.

— О, Глория! — простена мъжът, усетил конвулсиите ѝ, зашеметен от горещата ѝ страст, уплашен от енергията, която криеше това дребно телце.

Мина доста време, преди той да събере сили да отвори очи, но гледката му хареса. Глори се бе отпуснала върху му, огнената ѝ коса бе разпиляна по гърдите му, бузата ѝ почиваше върху сърцето му, а краката ѝ бяха вплетени в неговите. Той нежно я докосна и изведнъж се уплаши, че това е пак някакъв сън, че тя ще изчезне, както се бе случвало винаги досега.

Почувствала ръката му, Глори вдигна глава. В сините ѝ очи Бил прочете обожание, което не можеше да се сравни с нито една нейна реакция във фантазиите му.

— Хубаво ми беше — прошепна тя. — Много хубаво.

— И на мен — отвърна Бил, зачуден дали може да има помаловажаващи думи, с които би могъл да изрази изпитаното.

— Искаш ли да го направим пак? — тя склони глава на рамото му.

Бил едва имаше сили да вдигне ръце. Клепачите му бяха тъй натезжали, че очите му се затваряха непрекъснато.

— След този маратон мога да събера енергия единствено за да дишам.

С присмехулно възмущение Глори се изтърколи на една страна и възрази:

— Толкова голямо усилие ли изисква да правиш любов? — но отговор не последва, защото Бил вече бе потънал в дълбок сън.

— Бедният изтощен мъж — рече напевно тя и издърпа завивката, за да покрие и двамата. После се сгуши в прегръдките му.

Бил промърмори, че не бил вече сам, или нещо подобно, но сънят повали и Глори, преди да е разбрала какво точно е искал да каже мъжът.

ОСМА ГЛАВА

На следната сутрин Глори реши, че е огромно удоволствие да гледа как Бил спи. Претърколи се по корем и подпря глава с длани. На устните ѝ играеше блажена усмивка. Но след като почти половин час се наслаждава на прекрасната гледка от красиво спящо лице и мускулесто тяло, тя стигна до заключението, че би могла да намери и друг, още по-приятен начин за прекарване на времето.

За съжаление, макар в тялото ѝ да напиреха горещи вълни, Бил изобщо не усещаше трескавите ѝ движения. Тъмните тежки мигли бяха сведени над загорелите от слънцето страни, мъжът дишаше с такъв равномерен ритъм, какъвто тя не бе в състояние да поддържа през последните, както ѝ се струваше безкрайни, минути.

Един поглед към часовника на нощното шкафче ѝ показва, че той бе спал непробудно почти десет часа. Спомняйки си колко уморен бе снощи, тя знаеше, че спокойно може да спи още, но изкушението да го докосне бе непреодолимо. Пресегна се и прокара длан по мускулестите гърди, продължи надолу по топлата копринена кожа на слабините и плоския корем. Толкова беше приятно да го гали.

— О, Били! — прошепна тя и се наведе, за да докосне с устни широките загорели рамене. Той не помръдна и действията ѝ станаха по-смели. Галеше с устни шията му, целуваше топлата му кожа, но дори когато нежно ухапа ухото му, Бил не се събуди.

Накрая загуби надежда, че той ще участва активно. Не се поколеба обаче да се забавлява сама. Затвори очи в мечтателен екстаз, с обожание докосваше тялото му, опознаваше го така, както толкова пъти си бе представяла през всичките изминали години. С всяка ласка желанието на младата жена се усилваше. Сърцето ѝ ускори ритъма си и тя искрено се молеше мъжът да се събуди и да оцени любовното ѝ внимание, но очевидно нищо не бе в състояние да му въздейства.

Ала щом пъкна ръка под чаршафа, който покриваше слабините му, с изненада установи, че дори в съня му нямаше проблеми да го

възбуди до същото състояние, в което се намираше самата тя. Може Бил да не усещаше желанията ѝ, но тялото му явно бе готово да поеме нещата откъдето ги бяха оставили снощи.

Глори изпитваше странното чувство, че във вътрешността ѝ има навита до крайност пружина. При това растящо напрежение не се поколеба да се възползва от откритието си. Пое го в ръка и нежно започна да го гали. Усети силно пулсиране и сърцето ѝ подхвана същия учестен ритъм. И двамата бяха голи. Тя притисна тяло до неговото и погълна част от топлината му. Изумително беше, че е в състояние да предизвика толкова силна реакция.

— Какво, по дя...

Ръката му инстинктивно сграбчи нейната. Още бе толкова сънен, че не можеше да фокусира погледа си.

— Глори? — отрони прегракнало и запрemiга недоумяващо. — Сънувам ли?

Глори му се усмихна и многозначително размърда пръсти под ръката му.

— Може ли това да бъде сън?

Бил простена. През слабините му премина гореща тръпка на удоволствие. Той изви гръб и стисна бедра. Глори измъкна ръка изпод неговата, сведе глава и косата ѝ нежно погали плоския корем на мъжа, докато устните ѝ се плъзнаха между бедрата му.

Изведнъж той осъзна, че е на ръба на екстаза, без всъщност да има спомен как е стигнал дотам.

— Глори!

В гласа му прозвуча такава настойчивост, че младата жена се опита да притисне тяло към неговото, но Бил я изпревари и я повали под себе си. Ожесточено, настоятелно, жадно, устните му се впиха в нейните. Облада тялото ѝ със същата ненаситна страст.

Глори затаи дъх от удоволствие, изумена, че усещанията, които ръцете и устните му предизвикваха, бяха все тъй прекрасни, само че малко по-различни от снощи. Тази сутрин мъжът не трябваше да се съобразява с неопитността ѝ, нито да се притеснява, че ще ѝ причини болка. Сега нежността даде път на стихията. Любеха се трескаво, необуздано, даваха всичко от себе си.

Глори тръпнеше, инстинктивно вкопчваше пръсти в бедрата му, когато той усилваше ритъма. Гърдите му се триеха в нейните с приятна

болка, възбуждайки зърната ѝ до такава степен, че при всяко негово вдишване, младата жена стенеше. Бедрата ѝ обвиваха тялото му и го тласкаха все по-навътре в нея.

— Моля те, Били!

Долови как той рязко пое въздух и ръцете му обвиха тялото ѝ — после единственото, което го ръководеше, бе първичният инстинкт. Притисната към него, задъхана, тя следваше ритъма, докато екстазът отнесе и двамата в един друг свят.

Дълго, много дълго лежаха обезсилени и безмълвни. Накрая той събра достатъчно енергия и вдигна глава от гърдите ѝ. Зърна усмивката ѝ и попита гърлено:

— Доволна ли си?

Тя си спомни саркастичния тон, с който зададе същия въпрос преди време, и отвърна:

— Много доволна.

Бил се претърколи на една страна и замаяно се втренчи в нея.

— Значи си искала да те обладая така — бързо и грубо, без любовна игра?

— Ти просто проспа този етап, но аз му се насладих докрай — наперено събщи тя и занемя, като видя как по лицето му плъзва червенина. — Боже мой, Уилям Даниъл Маккан, ти се изчервяваш!

Той я погледна колебливо, сякаш не знаеше вече как да се държи с нея.

— Не съм очаквал да се събудя и да открия как ме галиш... — гласът му секна и Глори забеляза как под наболата брада отново се прокрадна червеникаво петно.

Доволният ѝ смях го накара да се намръщи.

— Търсиш си белята! — изръмжа той, раздразнен от детинската си реакция към нейните закачки. Досега не се бе чувствал толкова уязвим, а ѝ беше изумен от неочакваната власт, която Глори имаше над него. Знаеше, че никога не би се възползвала от нея, но самият факт, че до такава степен може да бъде контролиран от една жена, била тя и самата Глори, го ужасяваше. — Ако си спомняш, аз би трябвало да съм агресивният. Твоята роля е на срамежливата девица.

— Освен че схващам бързо, доста ми помага богатото въображение. И след като вече знам, че реалността е безкрайно по-удовлетворяваща, най-добре ще е да забравиш срамежливостта си.

— Невероятно! — възкликна Бил.

— Съжалявам.

— Съжаляваш... за какво?

— Не ти харесва, когато жената прави първата стъпка.

Бил се разкаля мигновено — притесни се от погрешното тълкуване на реакцията му. Какво като го бе изненадала? След удоволствието, което му достави тази сутрин, той й даваше право да прави каквото си поиска с него, където и да е, когато и да е.

— Зависи от жената — заяви той, но после го осени една изключително тревожна мисъл. Никога не бе изпитвал такова удоволствие в леглото, но тази сутрин двамата не бяха взели никакви предпазни мерки — пропуск, който лесно можеше да доведе до трагични резултати. Виолетовите му очи потъмняха до черно, когато си припомни колко мъка му причини единственият друг подобен случай.

— И когато тази жена съм аз? — прошепна тя.

Долови тревогата в гласа ѝ и се върна към настоящето.

„Не, Глори не е такава“, каза си той. Още повече, че сега той е много по-опитен от времето, когато бе на двайсет и една.

— Не се притеснявай, любима. Когато е за теб, с удоволствие ще те оставям да водиш. Смятам, че току-що го демонстрирах.

— Значи ти хареса? — предпазливо попита тя.

— Хареса! Още щом почувствах да ме целуваш, тъй полудях, че не можех да издържам повече. Чак след това се сетих, че може би ти не си била готова и се притесних. Лаская се с мисълта, че съм всеотдаен любовник, и допреди няколко минути не бях поставял собственото си удоволствие пред стремежа да удовлетвори напълно партньорката си.

За Бил реакцията ѝ при това обяснение беше все едно да гледаш как слънцето излиза от облак.

— О, аз бях готова. Повече от готова — успокои го с гърлен глас.

След миг обаче облаците се върнаха — черни, буреносни, облаци, които не би могъл да предвиди, ако не знаеше колко често си го бе представяла тя в прегръдките на друга жена. Изведнъж Глори поиска да узнае за колко партньорки става дума. Десет? Двайсет? Сто? Тъй като не ѝ бе говорил за годините, които бе прекарал далеч от дома, тя не можеше да предположи.

— Всъщност колко си щедър в любовта?

— Искаш да ти покажа колко всеотдаен мога да бъда в леглото?
Самоуверената му усмивка я вбеси.

— Не! Вече знам, че си голям експерт в любовта.

— Тогава за какво точно питаш?

Глори се облегна на таблата. Резките ѝ движения подсказаха на Бил, че тя няма настроение за нови любовни преживявания, и макар да не разбра откъде идва внезапната ѝ нужда да разговаря, той се настани до нея.

Глори придърпа чаршафа и зави и двамата. Изчерви се, като видя самоуверената усмивка, с която Бил наблюдаваше действията ѝ.

— Питам дали си правил любов със стотици, или съм някъде по-високо в класацията на завоеванията ти.

Изумен от въпроса, той отвърна прегракнало:

— Стотици?!

Изненадата му я зарадва, но това не отговаряше на въпроса дали Бил е същият донжуан, какъвто беше някога.

— Ти си жизнен неженен мъж в разцвета на силите си и е съвсем очевидно, че обичаш жените, както и че те те обичат. В младежките си години можеше да имаш всяка, която пожелаеш, а сигурно и сега е така.

— Доколкото разбирам, Хилсбъро не е столицата на медицинския свят — иронично отговори той, недоволен от посоката, която взема разговорът. — Но дори тук трябва да сте чули, че скачането от легло в легло може да доведе до огромни здравословни проблеми — мъжът плъзна поглед по гърдите ѝ и очите му заблестяха дяволито. — В днешно време човек трябва да е извънредно придирчив.

„Ако смята, че ще приема последното като комплимент, жестоко се лъже“, помисли си Глори. И все пак беше ѝ унизително да поиска от него да назове броя на миналите си завоевания. Но пък нямаше да се откаже. Той призна, че е всеотдаен любовник и сега, когато вече знаеше за какъв вид щедрост говори, мисълта, че е просто една от многото, я плашеше.

Подобна възможност не само я ужасяваше, но я изпълваше и с ревност. Може да беше случайност, но тя познаваше поне две други жени, освен себе си, които се бяха възползвали от любовните му амбиции. Знаеше също, че и двете имаха нейния цвят на косата. Това

пък я накара да се зачуди дали самата тя има някакво специално значение за него, или той просто преследваше определен тип.

— Добре — продължи тя напрегнато. — Като вземем предвид здравословните рискове, разбирам защо си стеснил обсега на авантюрите си. Това значи ли, че се любиш само с девствени жени? Или пък червената коса е също едно от важните изисквания?

— Моля?

— Ако си спомняш, Нел Харпър е червенокоса. Аз също, разбира се. А по външния вид на Джейми мога да предположа, че майка му не е била блондинка или брюнетка. Дотук три, и...

— По дяволите, Глори! Ако имаш малко здрав разум, ще престанеш веднага! — гневно възкликна той. — Този разговор е нелеп.

— Дори в наше време? — попита тя саркастично, все още раздражена от подигравателния му коментар, че на Хилсбъро му липсва изисканост, що се отнася до секса. — Ако говорим от чисто медицинска гледна точка, мисля, че имам право да знам някои неща за романтичните ти авантюри.

Бил впери гневен поглед в нея. Още не можеше да приеме, че Глори, жената, която току-що го бе любила с цялата страст на прекрасното си невинно тяло, бе в състояние да му говори по този начин.

— Тогава, за твое сведение, ще ти кажа, че никога не съм се любил с Нел Харпър.

Глори изсумтя недоверчиво и това наистина го накара да се ядоса.

— Всъщност за какъв развратник ме смяташ? Един-единствен път излязох с момичето, и то само защото беше толкова настояща, че не можех да ѝ откажа.

— Нейната версия обаче е различна — надменно рече Глори, но дори на самата нея думите прозвучаха по детински заядливи.

— Не ме интересува какво разправя тази глупачка — гневно отвърна той. — Нито пък ми допадат намеците ти, но за да приключим с медицинската страна на нещата, трябва да те уверя, че съм напълно здрав.

Глори усети, че го е наранила дълбоко и прибра нокти. Смути се, задето е прекалила с въпросите.

— Никога не съм се съмнявала в това.

— Каква беше причината за тази инквизиция тогава?

Младата жена виновно се изчерви. Знаеше, че една сериозна връзка трябва да се гради върху честни отношения, но не и достигаше смелост да попита открито дали е бил истински влюбен в някоя от другите жени, с които е спал особено в тази, която му бе родила дете. Откакто ѝ каза, че не е бил женен за майката на Джейми, тя с часове се бе чудила какви са били отношенията им, но след онзи първи ден на пикника, никога вече не бе посмяла да заговори на тази тема.

— Глори? — разтревожено попита Бил. — Моля те, бъда добра да ми обясниш откъде тръгна всичко това.

Тя въздъхна отчаяно и се предаде.

— Да си призная, изпитвам ревност.

— От Нел Харпър?

— От майката на Джейми.

Бил безмълвно се взря в нея, но лицето му остана непроницаемо. Не възнамеряваше да задоволи любопитството на Глори към този тъмен период от живота му. Когато се почувстваше готов да ѝ разкаже за Мелани Карстеърз, сам щеше да го стори, но моментът беше крайно неподходящ сега, когато двамата бяха все още в леглото. Споделените с Глори преживявания бяха твърде хубави, отношенията — прекалено честни и Бил се ненавиждаше, задето в миналото се бе задоволил с доста по-малко, обвързвайки се с жена, която не познаваше смисъла на думата „давам“.

— Повярвай, няма причина да ревнуваш — успокой я той, като избягваше да спомене името на Мелани. — Не обичах тази жена и тя не ме обичаше.

Глори впери очи в неговите и видя там тъмна непреодолима стена.

— Тази жена?! Тя ти е родила дете! А ти дори не искаш да ми кажеш името ѝ.

— Мелани — дрезгаво промълви той. — Казваше се Мелани. Сега доволна ли си?

Тя се вгледа в сгърченото му от болка лице и сърцето ѝ се сви. Вярваше, че не е обичал Мелани, но това не я правеше по-щастлива, нито пък облекчаваше страховете ѝ усещаше болката зад думите му, но също и нежеланието му да я сподели, както и раздразнението му, че тя очаква от него да го стори.

— Щом това е всичко, което си готов да ми кажеш, би трябвало да съм доволна.

— Засега не мисля, че е нужно да знаеш повече — рече Бил, но със съжаление разбра, че тя не желае да прекрати разговора.

— С други думи, личният ти живот не е моя работа.

— С други думи, не бих искал точно в този момент да говорим за това — отвърна той мрачно.

Колкото и да ѝ бе неприятно, тя трябваше да приеме решението му. Бил с удоволствие ѝ предоставяше тялото си, но само дотук. За да схване, че не я допуска до мислите и чувствата си, не беше нужно да слага табела: „не влизай“. Самотното момче, с което се бе сприятелила преди много години, вече нямаше нужда от никого.

Тя скръсти ръце и прошепна:

— Добре, значи, това е.

— Какво имаш предвид?

Глори някак успя да произнесе със студентите си безкръвни устни необходимите думи.

— Това, което изживяхме снощи и тази сутрин, нямаше нищо общо с любовта. Следователно каквото и да решиш да правиш с живота си оттук нататък, това не е моя работа.

— По дяволите, Глори! Защо постъпваш така с мен? — изруга той и хвана китката на младата жена, когато тя понечи да стане от леглото. — Откакто съм дошъл в града, това са първите ми почивни дни. Времето, с което разполагаме, е твърде ценно, за да го прекараме в спорове. Сега, след като се преоткрихме един друг, миналото няма значение — той вдигна ръката ѝ към устните си и целуна дланта. — Само това има значение.

Тя знаеше, че Бил наистина вярва в тази истина.

— Може би за теб сексът е всичко, но аз очаквам много повече от един мъж — възкликна Глори разпалено и отдръпна ръка. — И само за информация, нека ти кажа — това студено и отчуждено държание може да е подходящо за тези, които работят при теб, Биг Бил Маккан, но аз не съм ти подчинена и не желая да ми нареждаш какво е нужно и какво не е нужно да знам.

С тези думи тя се завъртя и стъпи на пода, като повлечи чаршафа със себе си. Опита да спаси достойнството си, доколкото бе възможно при тези абсурдни обстоятелства, вдигна гордо глава и с решителни

крачки се запъти към банята. Преди да затвори вратата, се обърна и каза остро, без да крие горчивината в гласа си:

— Мисля, че е най-добре да си тръгнеш веднага. Джейми сигурно се е събудил и чака баща си. Може би за него трябва да отделиш малко от ценното си време.

Бил се загледа във вратата, след като младата жена се скри в банята. Мина известно време, докато болката си пробие път през шока и объркването и излезе на повърхността. Но когато я почувства, тя го завладя изцяло. Беше склонен да признае, че е заслужил последната нападка за Джейми, но не и другите жестоки упреци.

Биг Бил Маккан. Така го нарече и така го приемаше в съзнанието си само защото не бе подготвен да излее душата си, когато Глори е наредила. Биг Бил Маккан!

Яростта беше доста добър мотиватор и тя го накара да стане от леглото, ругаейки. Беше се заблуждавал, че Глори е различна, тя го преценяваше точно като всички останали тесногръди хора в този град. За нея, както и за другите, нямаше никакво значение какво прави или казва, на него винаги гледаха като на сина на стария Маккан.

Побеснял, той закрачи из стаята, грабна дрехите си, но като не намери втората обувка, бързо загуби търпение. Тръгна си без нея като някоя разярена Пепеляшка, която, куцукайки, напуска бала. Успя да потисне гнева едва когато се качи в колата и я форсира нагоре по склона, макар все още всичко да му напомняше за приказката.

Ако не беше Джейми — единственото светло петно в бъдещето му — би предпочел да хвърли Пепеляшка в най-близката канавка. Никога не бе вярвал особено в щастливия край и Глори недвусмислено доказва, че е бил прав. Наистина в редките светли моменти бе повярвал, че някоя красива вълшебна принцеса ще му възвърне вярата в хората, но да се надява на подобни чудеса беше толкова безполезно, колкото и да гради пясъчни замъци.

Бил знаеше много за замъците. Двамата с Джейми живееха в един от най-големите в околността. Мина през тежките железни порти с пълна скорост и спря пред бялата мраморна балюстрада, която украсяваше фасадата на самоналожения му затвор.

Както обикновено, в понеделник сутрин Ида-Мей остави Джейми в детската градина преди девет. Глори се ядосваше на себе си, че изпитва любопитство, но въпреки това отдели момчето настрана от играта и го подпита за уикенда.

— Знам, че се надяваше баща ти да те заведе на риба в събота. Успяхте ли да отидете?

— Не — отвърна детето, но за нейна изненада в гласа му не се долавяше разочарование.

— А какво правихте? — попита тя, като се надяваше, че момчето охотно ще разкаже.

— Татко ме заведе до едно блато със зелена тиня.

Глори прехапа устни. Знаеше съвсем точно за кое блато говори Джейми, тъй като в детството това бе любимото скривалище на баща му. Още ли го вижда по същия начин в съзнанието си? Толкова силно ли го е засегнала, че е отишъл там да лекува раните си или по съвсем друга причина се бе оттеглил на любимото място от детството?

— Хубаво ли беше на блатото?

Джейми се замисли.

— Първото нещо, което татко ми показва, беше как да дишам през блатна тръстика. Каза ми, че се научил от едно знаменито момче на име Дейви Крокет, но още не мога да разбера защо смята, че това е толкова забавно.

— А на теб не ти ли беше забавно?

— Малко гадничко беше — призна Джейми, но после лицето му се разведри. — След това обаче се бухнахме във вирчето съвсем голи и започнахме да ловим жаби. Татко дори ми позволи да взема най-голямата с нас вкъщи. Ида-Мей щеше да припадне, като я видя.

— Обзалагам се — направи гримаса Глори.

Джейми се усмихна при спомена.

— Татко каза, че сега това е нашата къща, а не някой свещен мав... мавзео...

— Мавзолей?

— Именно — потвърди момчето и с грейнало лице добави. — Затова можем да разхвърляме, дори ако искаме, да държим жаби. И можеш ли да отгатнеш какво още?

— Какво?

— Ще получа мое собствено куче и татко казва, че ще може да спи в стаята ми. Каза, че когато бил малък, нощем се страхувал също като мен и много искал да си има куче.

— Мисля, че щом се е плашил толкова, майка му и баща му е трябвало да му вземат куче, дори ако е щяло да изцапа къщата. Не мислиш ли?

Глори едва успя да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, и да отвърне:

— Да, така смятам и аз.

Джейми кимна.

— Не казвай на татко, но когато ми подари куче, ще му го давам от време на време.

И като че ли издаваше тайна, която обаче смяташе, че може да довери на Глори, той се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Татко сънува ужасни сънища и понякога си мисля, че и той като мен се бои.

Със замъглени от сълзи очи младата жена разроши косата на детето.

— Всички се плашим понякога и сънуваме кошмари дори големите и силни мъже.

— Татко казва, че кучето ще прогони лошите сънища, затова понякога ще го пускам да спи и при него. Освен това мисля, че той има по-голяма нужда от куче, отколкото аз.

— Защо смяташ така?

— Защото аз си намерих толкова много приятели, а той си няма никого, освен мен — рече момчето, и като видя, че е негов ред да тича в кръга, бързо се върна в играта.

Глори замислено се загледа след него, после рязко тръсна глава. Съзряла болката в очите ѝ, Синди Потър я последва в коридора.

— Какво те притеснява, Глори? — разтревожено попита тя.

Глори не се поколеба да отговори:

— Джеймс Маккан току-що ми каза нещо, което ме кара да се замисля как ли върви работата в дъскорезницата, след като баща му се върна. Разбирам, че прави доста големи промени. Какво мисли Бен за тях?

Синди сви рамене.

— Предполагам, споделя мнението на другите. Биг Уил все обещавахе, че постепенно бизнесът ще потръгне, но никой не му вярваше, и сега надали някой има доверие в сина му. Вярно, взимаме си заплатите, но не са кой знае колко високи, а и доста хора все още са без работа.

— Но ако Бил удържи обещанието си, те ще се върнат по местата си — настоя Глори. — А Кени заяви, че са сключили два големи договора за следващата година.

— Е, още нищо добро не сме видели от това — упорито ѝ припомни Синди. — И каква е гаранцията, че ще видим, след като пак Маккан управлява предприятието.

За Глори това бе достатъчно да разбере какви проблеми има Бил, и тъй като още го обичаше и винаги щеше да го обича, реши, че е длъжна да облекчи положението му. Преди няколко вечери той съвсем откровено бе заявил, че или ще разработи бизнеса, или ще потъне заедно с него и тя му повярва. Независимо какви бяха личните им отношения, Глори бе сигурна, че Бил и синът му имат еднакво право с другите да живеят в тази прекрасна планина. Спомни си думите на леля Офелия от Четвърти юли. Мястото на това момче е тук, винаги е било.

— Ти не разбираш — твърдо заяви Глори. — Уилям Маккан няма нищо общо с баща си.

— Може и да е тъй, ама още е като пришълец в града. Тръгна си, без да се обърне и не се върна чак докато баща му не умря. Както казва Бен, нямало го е толкова време и съвсем не се е интересувал как се справяме ние тук.

— Аз пък твърдя, че е доста загрижен за благоденствието на града — с настървение отвърна Глори. — Спокойно можеше да продаде „Маккан Лъмбър“ и да спечели много, но не го стори, нали? Ако наистина беше пришълец, за какъвто всички го смятат, предприятието вече да е закрито и всички да са без работа — завинаги.

— Сигурно е тъй — съгласи се Синди, сбърчила чело.

Щом съзря колебанието ѝ, Глори упражни по-силен натиск.

— Чувам също, че Бил ще въведе система за разпределяне на печалбите, така че всички да имат дял в резултатите от работата си. Кажете ми сега, Синди, смяташ ли, че Биг Уил дори би помислил за подобно нещо?

Жената се ококори недоверчиво.

— Наистина ли искаш да кажеш, че тази идея ще се реализира?

Глори не знаеше със сигурност, но добре познаваше Бил.

— Да, наистина.

— Е, твоите думи винаги са имали тежест, Глория Хъбард, тъй че сигурно е така — с вълнение промълви Синди и потърси с поглед телефон. — Чакай само да видиш, като кажа на другите.

— Направи ми услуга, моля те — рече Глори, потискайки доволната си усмивка.

— Разбира се.

— Когато времето дойде, припомни на хората, че не аз първа съм дала идеята за разпределение на печалбите, а Били Маккан.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Една сякаш безкрайна седмица беше към края си, но за пръв път Бил имаше основание да се усмихне. Наистина личният му живот пак се беше заплел, в замяна на това обаче в деловата сфера нещата най-после потръгнаха. Той захвърли купчината документи на бюрото и се пресегна да стисне ръката на шефа на отдел „Продажби“.

— Прекрасно, Мърфи — поздрави го той, — не съм се и надявал, че „Банър Кънстръкшън“ ще сключат договор с нас, независимо колко изгодни условия им предлагаме. Ще ми издадеш ли тайната как успя да го постигнеш?

Рандолф Мърфи скромно вдигна рамене, но кафявите му очи блестяха победоносно, докато приемаше поздравленията.

— Нищо особено — отвърна с широка усмивка, която го правеше много по-млад от трийсет и петте му години. — Ройъл Банър се конкурира с Том Дилън откак се помня. Освен това случайно знам, че и двете фирми претендират за работа в новия жилищен проект, който ще започне в Сентър Сити догодина. Когато споменах пред стария Ройъл, че преди две седмици „Дилън Хоумз“ е подала заявка при нас за цялото количество талашит и ламинирани плоскости, които можем да произведем до пролетта, те решиха, че Том възнамерява да ги изпревари.

— И за да се подсигурят, направиха двойно по-голяма поръчка — завърши мисълта му Бил.

— Точно така — отговори Рандолф и се ухили, докато се настаняваше на стола пред бюрото на Бил.

Бил също се усмихна и посегна към огромната сметачна машина, която заемаше твърде голяма част от бюрото въведе няколко серии числа в допотопното съоръжение и дръпна ръчката.

— За доста големи суми става дума, Мърфи — недоверчиво се взря в лентата той.

— Огромни.

— Наднормените часове ще бъдат повече, отколкото си струва да плащам.

— Хайде де! — помръкна Рандолф. — Да не искаш да отхвърлиш толкова примамливо предложение?

Бил усети силното разочарование на мъжа, но не и враждебността, която очакваше да почувства при подобен извод. Може би трябваше веднага да успокои човека. Изведнъж той осъзна, че Мърфи не е единственият му служител, който бе претърпял такава драстична промяна в отношението си към него през последните няколко седмици. Мъжете от отдел „Продажби“ не само се бяха съгласили да се лишат от комисионите си, ами в началото на август сменният ръководител Бен Потър бе дошъл и бе заявил, че докато бизнесът не потръгне, той и неговата бригада са решили да работят за старото, по-ниско възнаграждение.

Като се замисли, Бил осъзна, че дори тъй тираничната госпожица Пийбоди бе започнала да се държи почтително — признаваше, че той е шефът, а не някой случаен нехранимайко, които се опитва да узурпира властта ѝ.

Дали наистина служителите му не започваха да се доверяват на решенията му? Дали действително най-сетне са разбрали, че той е изградена силна личност, а не придатък на баща си?

За жалост, сега нямаше време за размисъл, защото пред него седеше един много разочарован служител, който чакаше отговор на въпроса си.

— Няма причина да се отчайваш, Мърфи. Сделката си е сделка. Искан само да кажа, че ще започнем предвижданията за бюджета едва след като назначим още хора на пълно работно време.

— Наистина ли?

Лицето му изразяваше такова недоверие, че Бил едва сдържа смеха си.

— Не виждам друг начин. С два толкова големи договора ще ни излезе по-евтино да изплащаме заплати, отколкото допълнително възнаграждение.

Бил реши, че вдигнатите вежди и кимането на Мърфи са признак на одобрение.

— Е, добре, намери Кен Хъбард и му изложи проблемите ни. Още в понеделник сутрин тримата трябва да изготвим списък на

хората, които ще ни трябват, и да поговорим за начина, по който ще ги извикаме.

— Да, сър! Веднага, сър! — възкликна Рандолф със сияещо лице, скочи от стола и хукна към вратата.

Бил вдигна ръка да го спре.

— Още нещо, Мърфи. Докато не уточним колко души ще са ни нужни, най-добре разговорът да си остане между нас. Все още не можем да си позволим да вземем обратно всички, останали без работа, затова не искам да им даваме лъжливи надежди.

— Дадено, шефе — отвърна Рандолф и излезе от стаята, преди Бил да успее да каже още нещо.

Бил поклати глава, като го видя как започва да обикаля от бюро на бюро, предавайки новината на ококорените от изненада служители.

— По дяволите, нищо не остава скрито тук — изръмжа той примирително, погледна подписания договор на бюрото си, после отново вдигна глава, щом усети, че го гледат настоятелно. Зашари с поглед, но да търси нахалника или нахалниците сред тълпата се оказа съвсем безрезултатно. Като видя широките усмивки по лицата на служителите, Бил усети, че страните му поруменяват.

— Дявол да ги вземе тези витрини! — изруга той и въздъхна с облекчение, когато телефонът иззвъня. С благодарност посегна към слушалката, завъртя се на стола и обърна гръб на любопитната публика. — Бил Маккан на телефона.

Отначало Ида-Мей говореше прекалено бързо и Бил не можа да проумее думите. После, след като я накара да намали темпото, разбра, че не могла да открие Джейми. Сутринта не го завела в детската градина, защото подсмърчал, но тъй като времето било много топло, му позволила да изведе кученцето и да поиграе с него. За последен път го видяла, когато той гонел малкия лабрадор по алеята.

След като я разпита по-подробно, Бил установи, че както кучето, така и детето, ги няма от няколко часа.

— Успокой се, Ида. Ще го намерим — рече той на разплаканата жена, но ръката му трепереше, когато затвори телефона.

Бил знаеше склонността на сина си да се усамотява и губи. Особено след онази случка, когато се озова в къщата на Глори, той реши, че е много важно да го научи как да се връща у дома от всяка

възможна точка на планината. И ето, независимо от предпазните мерки, Джейми пак се бе загубил.

— Случило ли се е нещо, Уил Младши? — извика госпожица Пийбоди след него, когато мина забързан край бюрото ѝ.

Но той не я чу, не спря дори да отговори, нито възрази, задето отново го бе нарекла с прозвището, което той тъй силно мразеше. Може би изопнатото му лице или фактът, че я отмина, накара жената да вдигне веднага телефона, още преди той да е излязъл от помещението. Бил не видя трескавата дейност, която се развихри зад гърба му.

След десет минути вече бе извън града и летеше по пътя към планината Маккан. За негово изумление, когато взе завоя преди големия наклон, пред него се изпречиха две бавно движещи се коли.

— По дяволите! — объркан извика той и натисна спирачката. Един-два пъти се опита да ги задмине, но пътят беше много тесен и пълен със завои. Започна да натиска клаксона, като се надяваше да му дадат път. Но вместо да отбият, шофьорите само отвърнаха с клаксони, сякаш го поздравяваха весело.

Водачът на първата кола дори протегна ръка през прозореца и му махна, като с това едва не го извади съвсем от равновесие. Още няколко секунди Бил бе толкова ядосан, че изобщо не си зададе въпроса какво правят тези две коли на пътя за дома му. След малко хвърли поглед в огледалото и видя, че зад него се оформя нарастваща автоколона. Единственото обяснение, което му хрумна, бе, че хората са разбрали за изчезването на Джейми и възнамеряваха да се включат в търсенето. Това се потвърди веднага щом той паркира колата пред къщата и се измъкна навън.

— С момчетата бяхме в кметството, когато дойде вестта, че синът ти се е загубил, Бил. Бързо ще го открием — заяви Калиб Бонър, излизайки от първата кола и веднага се зае да насочва пристигащите превозни средства. — Изтегли я насам до гаража, Били Рой. Хей, Джими Лий, не паркирай таратайката си на хубавата трева. Хектор, твоите фенери ще са ни нужни, когато се стъмни, затова докарай микробуса близо до къщата.

Бил стоеше неподвижно и наблюдаваше с изумление колите и пикапите, които се изнизваха през железните порти. Шофьорите послушно следваха инструкциите на кмета Бонър. Бил все още се

оглеждаше зашеметен, когато от една кола слезе Глори, приближи и хвана ръката му.

— Сестрите ще пристигнат след малко — съобщи тя. — Ако нямаш нищо против, ще се заемат с работата в кухнята. Както сигурно си се досетил, Ида-Мей е абсолютно безпомощна при подобни ситуации.

— Ще се заемат с работата в кухнята? — глуповато повтори той и ѝ позволи да го поведе към къщата.

— Лимонада, докато е светло, кафе и сандвичи след това — обясни тя. Разбираше объркването му, но се надяваше той да проумее, че не е време за дълги разисквания. Слънцето вече клонеше към залез и имаше само няколко часа, докато напълно се скрие зад планината и хвърли гората в непрогледен мрак. Дори на дневна светлина щеше да е трудно да открият момчето.

— Докато е светло — повтори той и от тона му пролича, че не може съвсем да схване трудностите, които им предстоят.

Глори забеляза страха в очите му и побърза да го успокои.

— Разбира се, при такава голяма група имаме сериозни основания да се надяваме да го намерим, преди да се стъмни. Сигурно ще си бъде вкъщи много преди това, но, както казва леля Офелия, най-добре е да сме подготвени.

Щом влязоха в къщата, Глори го побутна към стълбището. Тъй като той не помръдна, младата жена му подсказа:

— Сигурно искаш да се преоблечеш в нещо по-удобно. През това време аз ще говоря с Ида в кухнята и след няколко минути ще се срещнем пак тук.

Той вече бе изкачил три стъпала, когато изведнъж излезе от вцепенението си. Обърна се и заслиза обратно.

— Кой ви каза... Как така всички са тук... Не разбирам защо...

Глори го прекъсна с рязък и раздразнен тон, който той не бе чувал никога преди.

— Сега Джейми е един от нас и, дори да не ти се вярва, ти също.

Тя видя как тъмните му очи се разшириха от изненада и сърцето ѝ се сви. Изумлението му ясно доказваше, че е свикнал да действа съвсем сам и истински е вярвал, че може да се превърне в самотен остров сред останалите. Да не се смята отговорен пред никого, да се

съмнява във всички, освен в сина си. Бе успял да се самозаблуди, че няма нужда от никого.

Самата Глори бе израснала сред любещо семейство, което знаеше как да отгледа децата си, да им осигури безрезервна подкрепа и разбиране. Младата жена си даваше сметка, че Бил има още доста да учи. Много правилно бе казал поетът, че човек не може да бъде самотен остров. Колкото и да не му харесваше, дори самостоятелният Уилям Даниъл Маккан Втори беше частица от континента, част от едно цяло.

— Както вече ти споменах, съвсем справедливо е да разчиташ на нас, тъй като ние също зависим от теб — припомни му тя, като се надяваше да не усети съчувствието в гласа ѝ. — Така става, когато хората държат един на друг, Били Маккан. Хайде сега, действай, че ни чака работа!

Занемял, той се взира дълго в нея, после рязко се обърна, но тя успя да забележи влагата в очите му, преди мъжът да се заизкачва тичешком по стълбите.

— Така става, любов моя — прошепна Глори и тръгна към кухнята, за да успокои братовчедката Ида, че скоро ще дойде помощ.

Пет часа по-късно Глори и Бил газеха из калта, която заобикаляше блатото. Бяха прегракнали от викане, гърлата ги боляха. От време на време дочуваха името на Джейми отдалече, където други групи претърсваха планината, но на черното беззвездно небе все още нямаше следа от сигналната ракета, която трябваше да възвести успеха на акцията. След дълги часове безплодно търсене, започваше да им се струва, че малкото момче и кученцето му са пропаднали вдън земя.

Глори забеляза, че Бил е доста разтревожен и не можеше да го вини, защото собствената ѝ фантазия рисуваше какви ли не ужасни картини. След залез-слънце черни облаци покриха небето, а последвалата гръмотевична буря разнесе влагата и горещината на августовския ден, но остави след себе си бръснещ вятър и гъста мъгла, от която страдаха както тялото, така и душата. След като облаци се разпръснаха, търсенето продължи. Всеки член на претърсващата група бе подтикван от една и съща мъчителна картина — треперещо, мокро,

уплашено до смърт дете, може би болно или наранено, сгушено някъде в тъмната гора, прегърнало кученцето си.

И макар че това видение се бе запечатало в съзнанието на всеки един от тях, Джеймс Маккан продължаваше да е в неизвестност.

Стандартната процедура при подобни случаи беше да се извърши претърсване в продължение на няколко часа, после групите да се съберат отново в дома, за да разменят информация и да починат. Но щом се отнасяше до сина му, Бил не бе състояние да спазва установените правила. Дори след като нарани сериозно крака си на паднал заострен клон, мъжът отказа да се върне и да го превърже. А тъй като Глори се безпокоеше за него също тъй силно, както и за Джейми, тя също не бе спирала за почивка.

Цялата беше мокра, изтощена, но Били бе по-зле от нея — с всяка измината крачка започваше да куца все по-забележимо. Тя знаеше обаче, че няма да спре търсенето, докато не открие сина си.

И Глори бе упорита като него, но когато мъглявата светлина на зората започна да се процежда през боровите клони, младата жена вече изоставаше на няколко крачки. Наложил се да спре и да поеме въздух, когато заизкачваха хлъзгавите гранитни скали, заобикалящи водопада.

— Съжалявам, Бил, трябва да си почина няколко минути — подвикна тя отзад и за нейна изненада той веднага спря и се обърна.

Глори видя сълзите, които се стичаха по изцапаните му с кал бузи и умората й моментално се изпари.

— О, Били — извика и го прегърна през кръста, мъчейки се да потисне тръпките, които разтърсваха тялото му. — Моля те, не прави това със себе си... моля те — прошепна тя и започна да му обещава всичко, което й идваше наум, като се надяваше, че Бог ще й позволи да го изпълни. — Заклевам ти се, колкото и време да отнеме, накрая ще го намерим и всичко ще бъде наред. Джейми ще е жив и здрав. Знаем, че ще е така.

— Боже мой, Глори, никога не съм бил така изплашен през живота си. Къде, по дяволите, се е скрил? Цяла нощ го търсим. Защо още не сме го открили?

— Ще го намерим — настоя тя и залитна под тежестта на тялото му, след като краката му се подгънаха. — Трябва да се върнем в къщата и да превържем крака ти...

— Какво ме интересува кракът! На всяка цена трябва да открия сина си. Всичко останало няма значение.

Тя му помогна да седне на една плоска скала и се настани до него.

— Само въпрос на време е, толкова много хора го търсим.

Той очевидно не споделяше увереността ѝ, защото в тона му се долавяше отчаяние.

— Какво значение има времето, ако е вече мъртъв — нови тръпки разтърсиха тялото му. — Господи! След всичко, което преживях, за да му помогна да оцелее след раждането! Не мога да го загубя сега!

Глори хвана ръцете му и ги стисна в стремежа си да го успокои по някакъв начин, но това само го стимулира да говори. Отчаяние проблясваше в очите му, когато мъжът започна да ѝ разказва това, което досега не бе поискал да сподели.

— Знаех, че най-вероятно правя грешка, като се обвързвам с Мелани, но бях толкова самотен, а тя откликна с готовност. По това време работех по дванайсет часа на ден при строителството на една магистрала в Оклахома и Мелани беше сервитьорка в местната закусвалня. Всъщност не си спомням точно как започна всичко, но една нощ се озовахме в леглото... — той се поколеба, сякаш доста притеснен, но прочисти гърло и продължи: — И за двамата преживяното не бе от значение. Разделихме се и всеки тръгна по своя път...

— Само че Мелани забременя — тъжно довърши Глори.

Бил кимна.

— Не я бях виждал няколко месеца и докато реши да ми каже, беше твърде късно за аборт. Но всъщност точно такъв е бил и планът ѝ.

Глори се намръщи. Искаше ѝ се да попита за какъв план става дума, но по изражението на мъжа разбра, че не трябва да го прекъсва.

— Като благороден млад глупак аз постъпих кавалерски и ѝ предложих брак, но, както се оказа впоследствие, това не я интересуваше, защото вече беше омъжена — той кимна, забелязал изумлението на Глори. — По закон, да, но призна, че е напуснала съпруга си месеци, преди да ме срещне.

— И ти ѝ повярва?

— Честно казано, не знаех на какво да вярвам, но съвпаднаше по време и тя се закле, че детето е мое.

— И ти се почувства отговорен — досети се Глори.

— Точно както тя бе предвидила — подхвърли той със самоирония. — И след като приех отговорността, Мелани се приготви за настъпление.

Мъжът замълча и Глори си помисли, че е съжалил, задето ѝ е разказал толкова много. Решила да чуе историята докрай, младата жена го подтикна с логично предположение.

— И тъй, макар Мелани да не очакваше брак, тя настояваше да поемеш издръжката ѝ през остатъка от бременността?

— Най-вече защото бе пристрастена към наркотиците — яростно рече той. — Дребен факт, за който бе пропуснала да ми каже, както не ми бе споменала и че е омъжена. Освен това ме бе излъгала най-нагло, че взима хапчета против забременяване. Три месеца по-късно разбрах, че е забременяла съвсем преднамерено.

— Но, защо, за Бога, ще прави такава неща?

— За да може един ден да ме изнудва за пари. Смятах, че е напуснала работа в закувалнята, защото и за двама ни беше неловко да се срещаме там, но явно се бях излъгал. За втори път я хванали дрогирана и я уволнили. Вероятно много повече ѝ е харесала идеята да забременее и да си осигури издръжка от мен, отколкото да се опита да запази постоянна работа.

— Господи — прошепна Глори, ужасена от разкритието, че съществуват жени, способни на такива неща.

— Естествено, веднага щом разбрах, че е пристрастена, започнах да я моля да се откаже от наркотиците, да даде шанс на бебето, ако не на себе си, но тя не ме послуша. Бе постигнала своето. Бях готов да направя всичко, за да я спра да погуби себе си, и едновременно с това моето дете, но каквото и да направех, тя все ме изнудваше.

— Звучи ужасяващо — прошепна Глори, представяйки си колко отчаян и безпомощен трябва да е бил той. — Жената е била болна, Били, ужасно болна.

— Понякога ми беше трудно да повярвам. А и подобно обяснение съвсем не ми помагаше да приема това, което тя причиняваше на мен и на детето ми.

— Убедена съм — съгласи се Глори, ала изведнъж забеляза колко се е уголемило петното от кръв на крака му и загрижеността ѝ се прехвърли в друга посока. — Замълчи за малко и ме остави да погледна раната. Прекалено много кръв загуби, за да се успокоявам, че е повърхностно порязване.

— Нищо ми няма — рече Бил и безстрастно се взря в дългия разрез на джинсите си. Усещаше как кръвта се стича по крака му и се събира в ботуша, но не можеше да събере сили да направи нещо. Цялото му тяло бе студено и безчувствено, неспособно да функционира, с изключение единствено на онази свръхактивна част от мозъка, в която се въртяха спомените от ранното детство на Джейми и жената, която му беше дала живот — въртяха се безспир като отвратителен филм, който никога нямаше да свърши, ако не приключеше разказа. — Мелани сякаш изпитваше извратено удоволствие от това, че е в състояние да контролира живота на друг човек, след като собствената ѝ пристрастеност не ѝ позволяваше да управлява своя. Шест месеца и двамата живяхме в умопобъркващ ад, накрая болките започнаха, тя роди детето и умря, докато беше на масата. Тогава мислех, че най-лошото е отминало. Ала се бях излъгал.

— Джейми се е родил привикнал към наркотиците — промърмори тя обезсърчено. Вече не бе убедена, че иска да чуе докрай тази ужасна история.

— Да — рече Бил с натезал от тъга глас. — Прекарах седмици до кувъза му в интензивното отделение и наблюдавах как това невероятно крехко телце се бори, за да превъзмогне болестта. В един момент ми позволиха да го взема на ръце, да го утеша с ласки. През цялото време се боях, че дори по някакво чудо да успее да оцелее, ще бъде с толкова забавено развитие, че никога не ще бъде способен на нормален живот.

— Но Джейми наистина се е преборил и е оцелял — припомни му тя, за да му помогне да се отърси от мрачните мисли. — Може би е малко дребничък за възрастта си, но със сигурност е много умен.

— Не изглеждаше така в началото. Лекарите смятаха, че шансовете му да оживее през първата година не са големи и може би затова властите не ми създадоха големи затруднения да го взема вкъщи. Не мога да го загубя, Глори. Това ще ме убие — в този момент той рухна отгоре ѝ, сякаш ужасното му пророчество се сбъдна.

Младата жена осъзна, че е припаднал. Мина време, докато се измъкне изпод тежестта на безчувственото тяло и го настани да легне върху плоската скала. В същия миг очите на мъжа се отвориха.

— Какво се случи? — попита той и се помъчи да вдигне глава. Откри, че няма сили, но продължи да опитва.

— Припадна — обясни Глори и го притисна към скалата, а с другата ръка се опита да измъкне колана на джинсите си!

— Не съм припаднал, само за миг ми е прилошало — рече той и се опита да отмести ръката ѝ. Не успя и това го ядоса. — Хайде, Глори, нека стана. Трябва да търся Джейми.

— Никъде няма да ходиш — решително заяви тя, но за да може сам да се убеди в това, го пусна.

На третия опит Бил успя да се повдигне до седнало положение, но тъй му прилоша, че веднага легна обратно.

— По дяволите!

Докато той се мъчеше да преодолее замайването, Глори раздра прореза в джинсите му и каза:

— Нищо чудно, че нямаш сили.

Тя внимателно огледа раната. Бе доста дълбока и все още кървеше обилно. Явно бе засегната голяма вена. Глори направи турникет с колана си и го уви около бедрото му. Доволно закима, щом видя, че кръвотечението отслабна значително.

— Добре, това би трябвало да свърши работа, докато доведе помощ.

Както можеше да се предполага, идеята съвсем не се хареса на Бил.

— Ако очакваш, че ще лежа тук, докато момчето ми е някъде из гората, лъжеш се.

— Това, което очаквам, е поне веднъж в живота си да признаеш, че не можеш да свършиш всичко сам — троснато отговори тя и тропна с крак. — С нищо няма да помогнеш на Джейми, ако от инат загубиш толкова кръв, та се озовеш в болница. И ако не беше тъй отвратително себичен, щеше да осъзнаеш, че има още петдесет души в гората, които в момента са в далеч по-добра форма от теб, за да намерят детето.

— Себичността ми няма нищо общо с това — изръмжа Бил. — Ако случайно си забравила, аз съм израснал в тази планина и я познавам като петте си пръста.

— А ти, ако случайно си забравил, аз пък израснах съвсем наблизко, а също и братята ми, Калиб Потър и още дузина от останалите.

— Но аз съм бащата на Джейми!

— Е, и какво от това? — загубила търпение извика тя. — Аз пък случайно обичам това момченце не по-малко от теб! — за първи път в живота си Бил сякаш не успя да намери подходящ отговор и Глори веднага се възползва. — И ако още не си разбрал какво правят всички тези хора тук, нека ти кажа. Ти и синът ти може да не сте ни истински кръвни роднини, но все пак тук ви смятат за близки, а в този град хората поддържат близките си в трудни моменти.

— Глори, аз съвсем не омаловажавам... — Бил изведнъж се надигна и посочи към небето. — Виж!

Глори извърна глава в указаната посока, видя сигналната ракета, която освети небосвода, и стрелна с поглед легналия мъж.

— Можеш ли да си представиш — хитро поде тя — някой друг, а не това упорито магаре, бащата, току-що откри Джейми.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бил пийна глътка от силното ароматно кафе, сервирано от леля Кери, после с доволна въздишка се отпусна отново на пухкавите възглавници, с които леля Уини бе подпряла гърба му. Усети съвсем слаба болка, когато нагласи по-удобно крака си върху тапицираната в бяло табуретка, която леля Офелия бе поставила пред кожения диван. За разлика от Глори, мъжът смяташе, че няма нужда от обезболяващите хапчета, които доктор Съмнър му остави, след като почисти и заши раната. Наистина още се чувстваше малко замаян от загубата на кръв, но гледката, която представляваха Джейми и кученцето му, търкалящи се по килима в хола, щеше да му помогне да се възстанови по-добре, отколкото каквито и да било лекарства.

Виждаше се, че за разлика от баща си, детето не бе пострадало от дългата нощ в планината. След като взе гореща баня и добре хапна на закуска, неукротимият шестгодишен малчуган беше пак във вихъра си, дори не подсмърчаше тъй, както преди да започне тази авантюра. Разбира се, беше поуплашен, след като, преследвайки Къби в един кух дънер, се бе заклешил и бе останал там след мръкнало, но това поне бе предпазило двамата от студения вятър и дъжда. За съжаление, онези, които ги търсеха, не бяха имали този късмет.

По този повод кметът Бонър повтаряше на всички:

— Нито той, нито малкото му животинче имат драскотина по себе си, докато аз и дружината ми чак до неделя ще страдаме от копривата, на която се изпожихихме. Толкова кал и мръсотия събрахме по лицата си, а какво се оказва — малчуганът повече се уплашил от нас, отколкото от това, че се заклешил. Колко трябваше да го увещаваме, че не сме гадна банда разбойници, та да ни позволи да приближим и да го освободим от капана.

Бил се засмя, когато Калиб се впусна да обяснява случилото се на току-що пристигналия разносвач на хранителни продукти. От ентузиазма, с който кметът разказваше за рискованата акция по спасяването на Джейми Маккан, Бил се досети, че това ще бъде темата

на деня долу в града. Всъщност само ако всички граждани не решаха да се отбият в дома му в планината тази сутрин — нещо, което беше напълно възможно, при скоростта, с която се сменяха посетителите.

Но вместо да се раздразни от нашествието на едва ли не цялото население на областта Джесъп, Бил с удоволствие установи, че след като веднъж се отърсят от първоначалното притеснение, тези хора се чувстват добре в дома му. Беше щастлив да ги посрещне след отзивчивостта им вчера. И до сто години да доживееше, пак щеше да помни множеството от хора, някои от тях съвсем непознати, които доброволно се бяха включили в издирването на загубеното дете.

Както Глори с огромно удоволствие му припомни, в трудни моменти хората от Хилсбъро се обединяваха като едно семейство и Бил смяташе за чест, че той и синът му са приети в тази малка общност. Никога не бе изпитвал подобно чувство на принадлежност, най-малко, когато родителите му бяха живи. Но Биг Уил и Лорийн Маккан не бяха отворили нито душите си, нито елегантния си дом за никой друг, освен за хората, които смятаха за равни по социално положение.

Усмивката на Бил стана още по-широка, когато той се вгледа в групичката деца, които пълзяха понякога безупречния бял килим на майка му. Мъжът беше възпитан да вярва, че притежанията са по-ценни от хората, особено от малките деца, но синът му щеше да израсне в дом, където всичките му приятели бяха добре дошли. Усети, че диша с пълни гърди, като слуша приглушения шум от разговори и смях, който се долавяше от кухнята и трапезарията, като гледа как съседите му се тълпят пред закуската, сервирана върху старинната махагонова маса в стил Людвик Четиринайсети.

Да, моят дом е моята крепост, но не е задължително той да е уединен и лишен от живот затвор, който да прогонва хората надалеч. Ако изобщо беше научил нещо, откакто се бе върнал у дома, и най-вече през последните двайсет и четири часа, то бе, че сам си е виновен за изолацията. Не би трябвало само защото родителите му се бяха отдръпнали от околните, и той да издига същите непристъпни стени.

С периферното си зрение улови блясъка от червената коса на Глори и се обърна, за да проследи как младата жена си проправя път през тълпата около бюфета. Глори натрупа върху една табла току-що изпечени бисквити, грабна каната с кафе и започна да пълни чаши.

Сякаш не бе прекарала дълга и мъчителна нощ в планината — намираше весел поздрав и усмивка за всички.

Не беше лесно да се погрижиш за толкова много гости и дори от това разстояние Бил можеше да забележи, че по челото ѝ са избили капчици пот. В косата ѝ още имаше парченца сухи листа, носеше същата карирана блуза и кални панталони, с които бе бродила из планината същата нощ. Очевидно докато той се бе наслаждавал на дълга и гореща баня, а после се бе преоблякъл в чисти сухи дрехи, с присъщата си всеотдайност Глори се бе присъединила към огромната женска армия в кухнята.

Бузите ѝ горяха от топлината и няколко кичура коса бяха залепнали по влажната кожа. По лицето ѝ нямаше следа от грим, но на Бил му се струваше, че никога не е изглеждала по-добре. Ала когато забеляза виолетовите сенки под очите и отпуснатите от умора нежни рамене, реши също, че сигурно е и най-упоритата и вбесяващо настоятелна жена, която е срещал през живота си. Никой никога не бе чувал Глория-Елоиз Хъбард да се оплаква, но щом тя самата не знаеше кога да спре, трябваше да се намеси мъжът, който я обича.

От момента, в който го качиха в стаята му на носилка, с Бил се отнасяха като с болна кралска особа и при тия обстоятелства не бе съвсем изключено да се възползва от привилегированата си позиция. За жалост, не беше в състояние сам да изпълни гениалния си план, затова, щом Ида-Мей прекоси стаята, мъжът ѝ направи знак да се приближи до трона му и да изслуша кралските му заръки.

Чу вика на Глори, когато бе успял да изкуцука едва до долната част на стълбата. Секунда след това Зик Хъбард блъсна кухненската врата и Бил видя как една силно зачервена помощница бе метната през рамото на най-големия си брат.

— Кенет Хъбард! Чудовище такова! Веднага ме пусни! Чуваш ли?

Естествено, викът на Глори привлече огромна тълпа от любопитни, и когато Зик се опита да я укроти, като обясни, че Кен само следва инструкциите на шефа си, всички очи се обърнаха към Бил. Той съжали, че е постъпил тъй необмислено и със заекване даде най-баналното обяснение, което му хрумна.

— Ами... Глори много работи днес... и нали си е упорита... Е, искам да кажа... Мислех, че... че е време... да си почине малко.

Въпросната дама вирна брадичка и му хвърли изпепеляващ поглед, но тъй като Бил бе извън обсега ѝ, само удари с все сила гърба на брат си. Кен се развика и Бил още веднъж осъзна, че е трябвало да избере друг начин да я накара да си почине. Още щом срещна сините ѝ очи, разбра, че си е навлякъл гнева ѝ, задето я е поставил в такава неловка ситуация.

Той се изкашля притеснено. Не бе предполагал, че ще предизвика подобна сцена, но сега вече нищо не можеше да се поправи. Неприятното бе, че цялата област стана свидетел как той се чувства в правото си да заповядва на Глория Хъбард, независимо от волята ѝ.

Още по-голямо неудобство причиняваше и убеждението му, че в малък град като Хилсбъро такива необуздани действия щяха да се сметнат като публична декларация на чувства и намерения. Фактът, че двамата му съучастници са братя на самата жертва, още повече утежняваха обвързаността му. А реакцията на Глори наистина го обезпокои, особено след като леля Офелия се намеси и още повече усложни положението.

— Струва ми се, че беше крайно време някой мъж да я вземе под контрол, Уилям Маккан — заяви тя и махна с ръка на племенника си. — Нали чу какво каза човекът, Кенет, занеси я горе.

— Лельо Офелия! — изумено извика Глори.

Бил не знаеше кой е по-зашеметен от изявлението на възрастната дама — той, Глори или любопитните наблюдатели, но скоро всички разбраха, че трите сестри са на едно мнение по въпроса.

— Мисля, че и ти трябва да си починеш с този болен крак — рече твърдо леля Кери и в очите ѝ заискриха весели пламъчета, когато Кенет пое нагоре по стълбата с ритация си товар. — И не се безпокойте за нас тук долу — продължи тя. — Повечето от хората вече са се нахранили и веднага ще си тръгнат.

Леля Уини не закъсня да прибави своя дял в романтичната история.

— Като се опразни къщата, ние ще почистим и ще подредим, а после ще ви оставим да си починете. Ида-Мей също ще дойде с нас в града, та и за Джейми не се притеснявайте. Лилия го е поканила у тях, за да си поиграе с децата. Нали, скъпа?

Съпругата на Кени мигновено потвърди:

— Точно така. И, Бил, ако закъснеем твърде много от панаира в Сентър Сити, с удоволствие ще задържа Джейми да спи у нас.

Това изненадващо изявление накара няколко вежди да се повдигнат, но единствено Ида-Мей посмя да постави въпроса за уместността на подобно предложение. С шепот, който би могъл да събуди и мъртвец, тя се обърна към леля Уинифред:

— Наистина ли поддържах тези скандални действия, Уини Хъбард?

— Да, наистина. Освен това не виждам нищо скандално в това един мъж да ухажва жената, която обича, Ида-Мей Потър — прошепна в отговор Уини и добави доста по-високо:

— Дейвид, Зик, бихте ли помогнали на Бил. Не ми се иска да го видя да припада по стълбите.

— Да, лельо — отвърнаха в хор двамата младежи, и преди Бил да успее да възрази, братята на Глори го понесоха нагоре. Тази демонстрация на сила бе посрещната с бурни аплодисменти и няколко възхитени подсвирвания.

Бил с ужас и в неловко мълчание се остави да го носят, вече разбрал какво е изпитала Глори в това положение.

— Благодаря ви, момчета, отгук мога и сам да се справя — процеди той през зъби, щом стигнаха до площадката, но никой не му обърна внимание. Дори когато стана по-нелюбезен, пак не го пуснаха, и пресичайки целия салон, го пренесоха в спалнята му, където го очакваше доста по-малка, но също толкова любопитна публика.

— Насам, момчета — разпореди Кен, като посочи двойното легло.

Бил с мъка потисна ругатните, когато младежите не особено нежно го тръшнаха върху твърдия матрак, а Глори се засмя, според него твърде нелюбезно.

— Каквото повикало, такова...

— О, млъкни — изръмжа Бил, но тя все още му бе тъй ядосана, че изобщо не се уплаши. Напротив, знаеше точно какво да му каже, за да си отмъсти.

— Доколкото разбирам, ти се смяташ за краля на планината, но трябва да знаеш, че не можеш просто да щракнеш с пръсти и да разпоредиш на лакеите си да ме докарат в кралските ти покои. Подобно нецивилизовано държание може да е било прилагано в

средновековието, но сега сме двайсети век, приятелю, и аз също имам мнение по въпроса с кого ще правя любов.

Бил закри очите си с ръце и простена:

— Господи, Глори! Знам, че не си преизпълнена с любов към мен точно сега, но моля те, остави ме на мира за малко. Братята ти ме довършиха.

По развеселените им лица, Глори установи, че нелоялните ѝ роднини не се чувствала ни най-малко задължени да защитават предполагаемо пострадалата ѝ чест.

— Но ние вече знаем на чия страна са тези подли празноглавци — заяде се тя, ала единствено Зик сякаш се трогна от обвинението.

— Не се безпокой, Глори. Сестрите сигурно са се погрижили да сподавят всички неприятни клюки, които биха могли да произлязат от случая.

Глори знаеше тяхното мнение — те смятаха, че Бил Маккан е идеалният мъж за нея — затова изобщо не се изненада от това съобщение. Наистина, обичаше го до полуда, но нямаше да го остави на мира толкова лесно.

— И те действително одобряват този нагъл разбойник?

— Май е така — отвърна Дейвид, макар че сам не можеше да повярва напълно. — Е, тези романтички винаги са си падали по Маккан и странните му навици. Та те още разправят онази история, дето го бутна от мотоциклета, а той те подгони като хищник жертвата си.

— Дори аз му се възхитих тогава — призна Зик. — Глори със сигурност си търсеше белята.

— Понякога може да се каже, че Бил е достоен представител на пола ни — съгласи се Кен.

— Ще млъкнете ли, момчета? — процеди през зъби Бил, а тримата ухилени шегаджии се отдръпнаха от леглото и козируваха. Но щом срещнаха гневния поглед на домакина, набързо излязоха. Бил размаха гневно юмрук към затворената врата и си спомни какво бе казала Глори за тях.

— Подли празноглавци — потвърди той.

— Нали знаеш, трябва да си същият, за да ги познаеш — подхвърли Глори подигравателно, но бързо смени тона, щом съзря

изопнатото лице на Бил. — Хайде, хайде, ти започна всичко това, Били Маккан!

— А сега — отвърна той заканително, — аз ще го приключа.

Глори се изгърколи на една страна, но дори ранен, Бил бе доста по-бърз от нея. Обви ръка около кръста ѝ, но младата жена се дръпна и предупреди:

— Пусни ме, защото ще напрегнеш твърде много болния крак.

— Глория, ти си толкова миниатюрна, че единственото напрежение, което можеш да създадеш, е върху нервите ми — той се преобърна, положи я върху себе си и впи устни в нейните. Най-сетне вдигна глава и рече задъхано: — Сгрехих. Имаш също неотразим талант да напругаш и други части от тялото ми.

Тя вдигна самодоволно вежди и Бил се намръщи.

— Гордееш се с това, нали?

— Много — съгласи се тя наперено, но за нейна изненада, лицето на Бил не се смекчи. — Заплашен ли се чувстваш?

— Чувствам се заплашен от всичко, което можеш да ми причиниш — с неохота призна той, вдигна ръка и нежно погали бузата на младата жена. — Честно казано, толкова много те обичам, че ме е страх.

— Но ти си толкова смел мъж, че желанието да поемаш рискове далеч надхвърля страховете ти.

Бил я изгледа недоверчиво и се извъртя настрана. Глори застина, когато той прикова раменете ѝ към леглото, но изумлението ѝ беше пълно, щом започна да я претърсва.

— За Бога, какво правиш? — попита тя.

— Търся онези розови очила — отвърна изплъзна ръце по бедрата ѝ. — Все ми казваш, че си ги свалила, ала след последната идиотска забележка, знам, че трябва да са някъде тук.

— Какво говориш? — обърка се тя. — Каква идиотска забележка?

Бил хвана китките ѝ и я изтегли нагоре, тъй че застанаха лице в лице.

— Не съм аз смелият в случая, Глори, и не аз поемам рискове. Ти го правиш.

— Аз?!

Бил кимна.

— Ако си спомняш, не аз дойдох в твоето скривалище навремето. Ти се съблече и се хвърли във вирчето, после ти ме предизвикваше да дойда при теб.

— Тогава бях едва ли не бебе — оплака се тя възмутено. — А по думите ти човек може да си помисли, че съм била прелъстителна сирена.

— Беше съвсем мъничка изкусителна дори тогава — съгласи се Бил. — Но това е само началото на моето падение. След като ми показа как би трябвало да се играе, ме завлече със себе си в дома си, после насила принуди братята си да бъдат любезни с мен, макар че единственото им желание сигурно е било да ме пребият.

Глори подсмръкна презрително.

— Всичките бяха по-големи от теб. Аз само им припомних, че не е голямо геройство да дразниш някого, който не ти е равностоен съперник.

— Ти беше най-малка от всички, но това не ти попречи да ги командваш и тримата.

— Не бих нарекла това смелост — възрази тя. — Става дума за братята ми. Те никога не биха ме наранили.

Бил поклати глава.

— Те никога не биха вдигнали ръка срещу теб, защото се страхуват от това, което ще им сториш после.

За момент тя изглеждаше озадачена, после се засмя.

— Като се замисля, може да си прав. Имам навика да вдигам голям шум, когато реша, че наистина много държа на нещо. Веднъж Зик събори едно гнездо от дървото и аз за малко да оскубя всяко косъмче от главата му.

— Ето, виждаш ли? И макар че аз често те дразня, ти никога не си крила, че ме обичаш. Не знаеш ли каква смелост се изисква, за да разтвориш така душата си? Да излагаш на показ всичките си чувства? Дори когато бяхме в гимназията, щом ме погледнеш, знаех точно какво изпитваш.

Глори сви рамене — не можеше да приеме твърдението, че се изисква такава смелост да обичаш някого. Разбира се, когато откри, че той не отвърща на чувствата ѝ, беше дълбоко наранена, но дори след тази болка, пак не можеше да потисне любовта си.

— Не е много любезно да ми припомняш, че чувствата ми са били тъй болезнено очевидни. Тогава си въобразявах, че се държа като много зряла и уравновесена жена.

— Ако говориш за последната вечер в Хънтърс Гроув, съгласен съм — призна Бил и за пръв път се усмихна при този спомен. — Изглеждаше толкова красива, застанала под лунните лъчи с новата си бяла рокля и аз тъй силно те желяех. Нямах представа какво мъчение беше за мен да ти обърна гръб и да си тръгна, но ако се бяхме любили онази нощ, след това неминуемо щеше да ме намразиш.

— Никога! — избухна Глори, но Бил ѝ разказа за заплахата на баща си и тя най-сетне разбра какво се бе случило онази вечер.

— Ти наистина си ме обичал?!

— Много — прошепна Бил, — толкова много, че не можех да понеса да съм близо до теб. След като обясних на Биг Уил какво е мнението ми за хората, които са в състояние да изнудват собствения си син, напуснах града.

Трогната от болката в гласа му, Глори се хвърли на врата на мъжа и го целуна.

— Трябваше да се досетя — рече тя и погали с устни шията му. — Толкова съжелявам, че се усъмних в чувствата ти.

— Дадох ти твърде много повода за съмнение — дрезгаво отвърна той и стисна раменете ѝ, за да я отблъсне. Иначе лесно би могъл да отложи обясненията и да се отдаде на желанията, които възбуждаха устните ѝ. — Както тогава, така и сега. Но наистина те обичам. От самото начало.

— Знам — щастливо въздъхна тя и добави: — А след всичко, което направи преди малко, знае и целият град.

— Не ме интересува — сопна се той, но после изражението му стана сериозно. — Надявам се, нямаш нищо против да поканим всички на сватбата.

Глори сбърчи нос, уж отвратена от идеята.

— Не беше най-романтичното предложение за женитба, но като се има предвид, че съм вече безнадеждно компрометирана, ще трябва да се задоволя с това.

Бил толкова се смути, че тя се засмя.

— Само се пошегувах.

Но той все още чувстваше необходимост да се извини.

— Не исках да се случи така, Глори. Видях колко си уморена, а знаех, че няма да спреш, докато не те принудя.

— Точно така и направи.

— Ако зависеше от мен, щях да те принудя още преди десет години — рече Бил. — И тъй като Биг Уил направи така, че да не мога да те имам, напуснах разярен града. Мразех баща си, задето ми отне единственото нещо, от което имах нужда, за да бъда щастлив, и за да му отмъстя, взех решение да остана далеч от неговата сфера на влияние — той поклати глава и с тон, пълен със самоирония, продължи: — Бързо разбрах, че и светът извън Хилсбъро може също да ме нарани. Бях се изолирал от баща си и по този начин всъщност се бях изолирал от нещата, за които милеех. След време тази необвързаност към всички и към всичко се превърна в начин на живот... докато не се появи Джейми — зърнал състрадателната ѝ усмивка, той добави: — Тогава не съзнавах още, но освен че исках пак да бъда с теб, Джейми е другата главна причина да остана тук и да поема предприятието. През всичките тези години, които прекарах в безцелно скитане от място на място, се опитвах да убедя себе си, че корените не са важни. Бяхме аз и Джейми срещу целия свят, докато не се върнах тук и не осъзнах, че момчето има нужда от много повече, отколкото му бях дал до този момент.

Глори хвана ръката му.

— Не бъди толкова строг със себе си — упрекна го тя. — Джейми винаги е имал най-важното — баща, който го обича.

— Но не и място, което да нарече свой дом — добави той. — Никакво семейство, освен мен... никакви корени. Нямах право да го лишавам от тези неща само защото аз не съм ги получил като дете.

— Джейми няма вид на потиснато дете — откровено рече Глори. — Той е прекрасен, чувствителен, мъдър за годините си и има самоувереност за шестима.

— Точно като баща си — усмихна се Бил.

— Дори придобива всеизвестната наперена походка на Маккан — съгласи се Глори. — Може би точно затова всички ние — жените Хъбард — го обожаваме. Боя се, че към шестнайсетата му година вече ще трябва да разгонваме момичетата с пръчка.

— Дано има късмет да намери някоя, дете е достатъчно смела да го връща на земята, когато е нужно — рече Били и нежно я целуна по

устните. — Дребна и настъпателна като теб.

— Ето сега е моментът — гневно заяви тя и, преди той да реагира, вдигна ръце и се изви тъй бързо, че Били остана изпружен по гръб.

Тъкмо се приготви да възрази, и устата му бе мигновено запушена с меки устни, които му доставиха огромно удоволствие. Дълго се наслаждава на сексуалното настъпление, но накрая болката в крака стана толкова силна, че не можеше вече да я пренебрегва. Както винаги, Глори вървеше крачка пред него, и докато той успее да седне, тя вече беше в банята.

— Настани се по-удобно, Били Маккан, защото скоро ще се върна.

Бил се замисли над думите ѝ, накрая реши да ги приеме сериозно. Чувахе как тече водата в банята и си представяше Глори гола под душа — това му припомни твърде много неща и той се раздвижи. Голямата баня имаше огромна черна мраморна вана, заобиколена от саксии с папрат, които ѝ придаваха вид на планински вир — много подобен на онзи, при който бе прекарал толкова много време като дете. А най-хубавото бе, че синеоката нимфа, с която щеше да сподели вира, вече не бе дете, и тъй като той също бе пораснал, можеше да измисли много приятни забавления, освен плуването.

За секунди свали дрехите си и безшумно пристъпи в банята. През полупрозрачната завеса със задоволство забеляза, че, макар да беше пуснала душа, Глори не си бе направила труда да извади запушалката. На дъното на ваната се бяха събрали десетина сантиметра вода, а като се пуснеха и другите четири крана, нивото щеше да се покачи много бързо.

Глори бе обърната с гръб, тъй че не видя загорялата от слънцето ръка, която се пресегна да завърти крановете. После Бил дръпна пердето и застана отстрани.

— Знам, че това си е твое любимо място, но не мисля, че ще имаш нещо против да го споделиш с приятел.

За миг Глори се стресна, но после избухна в същия звънлив смях, който бе чул при първата им среща. Подпряла юмруци на хълбоците, тя се намръщи и рече:

— Махай се оттук, Били Маккан, преди да съм насъскала кучетата. Ще съжаляваш.

Бил не обърна внимание на предупреждението, а само се усмихна хитро и промълви с дрезгав глас:

— Но нали приятелите трябва да се държат приятелски един към друг — и протегна ръка към нея.

Без да се колебае, Глори я пое и на миглите ѝ заблестяха сълзи на щастие.

— Сега, когато сме отново заедно, няма да съжаляваме за нищо.

ЕПИЛОГ

— Що за реч беше това? — рязко попита Глори, веднага щом съпругът ѝ се оттегли от подиума и се върна на масата при семейството си. — Честно казано, Бил, беше по-зле и от миналата година. Дори не погледна бележките, които ти бях приготвила.

Бил се намръщи на справедливата критика.

— Съжалявам — извини се той, като знаеше колко се бе трудила Глори, за да стане речта по случай пикника на Четвърти юли похубава. — Като се изправя на този проклет подиум и си гълтам езика.

— Е, сигурно можеше да издържиш изтезанието за малко повече от три изречения — промърмори Глори и разочаровано поклати глава. — Не знам какво ще кажат хората.

— Ще кажат, че за разлика от многословния ни кмет, Бил Маккан има сърце — обади се Кени и пъкна в уста вкусна домашна курабийка. После застана до Бил и приятелски го тупна по рамото. — Моето мнение е, че се представи достойно. Стана, съобщи дивидентите на компанията за тази година, изчака хората да аплодират добрата новина и скромно седна обратно.

— Кратко, но съдържателно — подкрепи го Дейвид с усмивка, докато протягаше ръка да отмъкне последното бутче от печеното пиле, преди Бил да го е зърнал. — На никого не му се слушат празни брътвежи, докато се храни.

Зик побърза да се съгласи с двамата си братя, макар неговото одобрение за кратката изява на Бил да бе по-скоро свързана с растящото мокро петно върху джинсите му, отколкото с каквото и да било друго. С престорена безгрижност той подаде мокрото момиченце на баща му и се опита да отвлече вниманието.

— Май ти се е досвидяло осоленото свинско тази година, лельо Офелия? — оплака се той и натъпка устата си с печен боб.

Страшно обидена от несправедливото обвинение, Офелия извади голямата дървена лъжица от казана и му показа няколко солидни парчета месо.

— Длъжна съм да ти кажа, Изикиъл Хъбард, че съм изпържила огромно количество, както сам можеш да видиш — гневно рече възрастната жена и стовари върху ориза на провинилия се племенник цяла лъжица от лепкавата кафява смес.

Зик се наведе над чинията си с велико мъченическа въздишка и продължи да се храни, доста доволен от смяната на темата. Бил осъзна, че едногодишната му дъщеричка Моли-Лин се нуждае от нова пелена едва когато се настани на масата срещу съпругата си Глори. Вдигна във въздуха кикотещото се бебе, опита да се намръщи, но вместо това на лицето му се разля щастлива усмивка, както ставаше винаги, когато се занимаваше с някоя от двете червенокоси близначки.

— Какво си направила, миличка — скара ѝ се той и я вдигна още по-високо, като с това предизвика още по-силен кикот на удоволствие. — Това бяха най-хубавите ми бели панталони.

— Нали сутринта ти казах да не ги обуваш — припомни съпругата му, после занемя.

— О, не, в никакъв случай, Мери-Лий Маккан!

Тъй като се нуждаеше от двете си ръце, за да попречи на втората им палава дъщеря да прекоси през една тава с печени ребра, за да стигне до баща си, Глори побутна с крак торбата с пелените под масата.

— Е, поне нямаш разкашкани варени моркови по косата или бито мляко, полепнало по врата.

— Още не — съгласи се Бил добродушно и се запъти с детето и торбата пелени под мишница към карираното одеяло, разстлано край павилиона. — Но денят още не свършил, нали, Моли, моето момиче?

Той сложи ритачото бебе да легне и сръчно смени мократа пелена.

Но не бе успял дори да приближи до масата, където смяташе да се отдаде на вкусотиите, които лелите всяка година приготвяха, когато, заобиколен от група по-големи момчета, се появи Джейми и го спря.

— Побързай, татко. Казах на момчетата, че ще ни подаваш, докато игрището още не е заето от възрастните.

— След минутка, Джейми. Още не съм хапнал — думите му бяха посрещнати с разочарован шепот от страна на съотборниците на сина му. Бил разбра, че ако се забави, ще провали всички шансове на

момчето да заеме тъй желаната бейзболна позиция на първа база и само хвърли жален поглед към прословутото пържено пиле на леля Уини, после подаде Моли на съпругата си, която промърмори недоволено, след като вече бе настанила и Мери-Лий в скута си.

— Съжалявам, любов моя — извини се той, съзнавайки, че не е спечелил много точки пред Глори този ден и със сигурност ще загуби още няколко. — Какво мога да направя? Момчето е обещало.

Сякаш движени от тайнствен женски инстинкт, леля Кери и леля Уини приближиха и взеха бебетата, като предоставиха на Глори възможност да се противопостави на съпруга си. Така поне си мислеше Бил, но вместо това, тя хвърли прощален поглед към недокоснатата храна в чинията си, хвана го под ръка и го поведе.

— Да вървим!

— Да вървим?

— Бас държа, че не си чул нито дума от това, което говорих цяла сутрин — скара му се тя. — Уилям Маккан, тези момчета не са просто приятели на Джейми. Те са от „Декстър Стрийт Доджърз“, отборът, който спечели Малкия шампионат на лигата миналата година. Вчера в парка видели Джейми да се упражнява с топката и решили, че искат да го изпробват. Ако успее да им покаже най-доброто от себе си, със сигурност ще го поканят в отбора. Би било страхотно, нали?

Бил се усмихна, доловил гордостта в гласа ѝ.

— Страхотно, наистина! — съгласи се той, но нямаше предвид шансовете на сина си да се включи в отбора.

— Да се надяваме, че всичко ще мине добре — обезпокоено продължи Глори. — Още не сме отделили достатъчно време на тази игра, но се надявам, че за една седмица ще може да се подготви.

Бил беше женен за Глори повече от две години, но никога не спря да се изумява от безрезервната любов, която съпругата му хранеше към Джейми. Още от самото начало се бе отнасяла със сина му, сякаш бе нейно собствено дете и бе очевидно, че момчето ѝ отвърщаше по същия начин. Очите на Джейми заискриха, когато я забеляза, макар че по лицето му премина безпокойство.

— Хей, мамо! Не се ли грижиш за бебетата?

— Лелите ги поеа, тъй че да мога да те погледам. Не бих изпуснала това за нищо на света, Джейми Маккан — заяви Глори и

махна към масата. — Останалите членове на фамилията ще дойдат след няколко минути.

Джейми погледна над рамото ѝ и се ухили, щом зърна приближаващите Зик и Дейвид. Завъртя се и въодушевено хукна напред, а другите момчета го последваха. Бил обаче прегърна съпругата си през кръста, привлече я към себе си и я разцелува страстно. Когато най-сетне откъсна устни от нейните, половината град аплодираше.

— Защо го направи, за Бога? — прошепна Глори с пламнало от срам лице.

— Така стоят нещата тук, Мъниче — отвърна той, хвана я за ръка и я поведе по игрището. — Това се случва непрекъснато с хората, които милеят за другите.

Глори опита да си придаде сърдит вид, но очите ѝ блестяха, изпълнени със съвсем други, много по-нежни чувства.

— Да, така става — бе принудена да признае тя, тъй като често бе използвала същата забележка. Но щом забеляза дяволитата усмивка на съпруга си, добави троснато: — И никога не забравяй това, Били Даниъл Маккан.

Издание:

Джойс Тийс. Кралят на планината

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0229-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.